This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

WIDENER
HN TCYG 2

can 7614.5.31

Harvard College Library

FROM THE

SUBSCRIPTION FUND

BEGUN IN 1858

DET LIVLIGE
PENSIONAT

OLE BANG

DET LIVLIGE PENSIONAT

HOVEDSTADS-IDYL

H. HAGERUPS FORLAG
KØBENHAVN

1902.

Scan 7614.5.31

HARVARD COLLEGE
SEP 5 1905
LIBRARY.

Subscription fund

TRIERS BOGTRYKKERI (G.L.LIND & NUMA FRÆNKEL)

1902

I.

Hvor Byens længste Gade maatte gjøre en Bøining for at slippe rundt og forbi »Allemandssøen«, som den populært kaldtes, laa Marie Kyrles gamle treetages Privathotel og speilede selvbevidst sine gammeldags Karnapper i Søens blanke Vover. —

Det var en solid, hæderlig gammel Bygning, som gav sin joviale Eierinde et rundeligt og velfortjent Levebrød. — —

Hun trivedes da ogsaa godt i sin moderlige Virksomhed, Frøken Kyrle, og var rigtig saadan en ferm, forstaaelsesfuld og koselig Værtinde, — og det paa den gode, gamle Maade, uagtet hun aldrig havde været gift. — — Det var nu stor Synd, sagde mange, for hun var da ligesom født med det rigtige Tag paa den ægteskabelige Tilværelse, syntes de. — —

Cand. theol. Burmann nød den Ære — og den var sjælden — at blive regnet til Pensionatets »Veteraner«, uagtet der endnu ikke var gaaet et halvt Aar, siden den Dag han havde holdt sit Indtog. — —

Der manglede tre Uger og fire Dage. — — Det var noget, Pensionatets Ældste, Frøken Nekmar, — der til Jul agtede at festligholde sit 15 Aars Jubilæum, — nok skulde være Mand for at minde ham om, hvis han en vakker Dag kom til at forgribe sig paa hendes Rettigheder, hvad der saa let kunde risikeres af denne teologiske »Dekadent«, saa husvarm og kjæphøi han var bleven paa det sidste. — — —

Det var da ogsaa noget af en Slags Tilfældighed, som gjorde, at cand. Burmann straks fik Tag paa Frøken Nekmar og dermed de øvrige Veteraner.

For det første kom Burmann til at bebo Værelset, der laa ved Siden af Spisestuen og ikke havde anden Ind- eller Udgang, end den, som førte derigjennem. Dette gav allerede Anledning til familiære Slingringer. — For det andet var der noget i denne ligefremme, mørkøiede Mands Væsen, der indgød Tillid og ligesom bad om Fortrolighed. — Og var der noget i Verden, Frøken Nekmar ikke kunde staa for, saa var det det. — Alt andet kunde og vilde hun nægte Manden, fortalte hun, men tiggede hans Øine om en følsom Kvindes Fortrolighed, skulde den aldrig nægtes ham. — — Naar saa hertil kommer Hr. Burmanns — efter Frøken Nekmars Smag — fordelagtige Ydre (han var en liden, undersætsig Herre med skarpe Træk og med nogle ganske forunderlige, smaa bitte Fødder, hvis

Mage selv ikke Frøken Nekmar før havde set, og hun sværmede for smaa bitte Mandfolkefødder med en Samlers aarvaagne Blik — —), kan man forstaa, hvor let en Sag det var for Burmann at vinde Kerubens Velvilje. — —

Hun anede jo ikke den Gang, stakkels Frøken Nekmar, at der ogsaa i de smaa fine Laksko kan stikke en Hestehov. — — —

Inde i sit Værelse sad Burmann og bladede i en bedaget Bog, paa hvis Svinelæders Ryg der stod med halvt udslidte Guldbogstaver: Collegium pastorale practicum. — Man kunde se paa de hvide, velformede Fingres trippende Dansen gjennem de rustne Blade, at Bogen kun betragtedes som en afdanket Snurrighed. — — Lidt efter kastede han da ogsaa den skimlede Bog fra sig, rykkede til sig en sølvbeslaaet Merskumspibe, der med et himmelblaat Silkebaand var bunden fast til et Guldsøm over Skrivebordet — det samme energiske Søm, der skruede Pastor Klaveness Billede saa fast til Væggen. — Saa gik han hen til Tobakspungen, hvor Piben fyldtes lidt efter lidt. — — —

Der blev klirret med Glas inde i Spisestuen. — Burmann tog et Par listende Trin henimod Døren.

Der var noget vist interessant over Burmanns Lytten, Ryggen krummedes katteagtigt, Hovedet faldt saa løierligt kjælent ned paa høire Skulder,

venstre Øie knebes energisk til; Munden krusedes jomfrueligt, og mellem de fyldige Læber skimtedes af og til en liden urolig Tungespids. — — Der laa noget stærkt attraaende i denne Lytten, som mindede om Jægeren. — —

Et Øieblik efter havde han skudt Døren op og stod nu lænende sig mageligt op til den hvide Dørkarm, idet han med en Smule doven Nedladenhed fulgte den nye Stuepiges Arbeide med at dække Middagsbordet. — —

. . . »Hvordan lyder Menuen?« spurgte han efter en Stunds Forløb — uden at tage Piben fra Munden. — —

Den unge Pige lagde Kniv og Gaffel til Rette ved de sidste tre Kuverter, der endnu var tilbage, og svarede saa uden at tage Blikket fra Bordet:

»Den siger, det er ikke tilladt at ryge herinde!«

Han rettede sig uvilkaarligt, tog Piben i Haanden og gav sig til at smaapudse Sølvbeslaget med Snippen af sit rødbrune Silkelommetørklæde. — —

Pigen lagde de fra Borddækningen tiloversblevne Spiseredskaber paa Plads, tog et Blomsterglas, i hvilket der var stukket en Haandfuld Paaskeliljer, ned fra Buffeten, pillede lidt valent ved de fine Blade, inden hun vandt sig frem til Bordet med dem. — Men dermed var ogsaa hendes kvindelige Overlegenhed brudt.

»Is—s,« blæste hun og gav i det samme et koket Spjæt med Hovedet, saa den røde Haartjavsen hendes ravede, og en lang, hvid, dinglende Haarnaal sprat bortover Gulvet. — —

»Is—s,« snærrede hun atter, blev blussende rød og mere løb end gik ud i Kjøkkenet. — —

Cand. Burmann veirede lidt efter hende med sine finttegnede Næsevipper og saa paa Uhret. — Det manglede 20 Minutter i fire. — — Ikke for tidligt at gjøre sig lidt i Stand til Middagen. — — Saa lukkede han igjen efter sig og hængte Piben paa Plads. —

Disse 20 Minutter maatte han vel afstaa Appetitten. — — Trak om lidt sin sorte Cheviotjakke af sig, slængte den bort paa Sengen og gik smaafløitende hen til Toiletbordet. —

II.

Frøken Nekmar havde gjort alt for at formaa den afholdte Værtinde til at holde tæt med, hvem der havde leiet de 3 sammenhængende Karnapværelser i 2den Etage. — Og det var lykkedes hende.

Det var mest gjort for at ærgre cand. Burmann, der altid strøg sig saa husvarm op ad Dørene som en anden slikvoren Hankat og skulde have Rede paa alt. — Puh! — nysgjærrige Mandfolk var en gruselig Husplage, som var til at ærgre sig baade gul og grøn over, mente Frøken Nekmar, — ganske sikkert uvidende om, at der undertiden kan ligge en kildrende Dames Drillesyge til Grund for denne »gruselige« Husplage.

Frøken Kyrles Taushed havde hun tiltusket sig ved sin rørende Villighed til at skrive Svar paa Billetter og Avertesimenter, et Kontorarbeide, som den fredelige Frøken Kyrle helst saa sig fritaget for. — —

Saasnart Burmann kom ind i Spisestuen, opdagede han, at der var Høitid i Luften. — —

Frøken Nekmar bar nemlig sin salig Olde-

moders massive Guldkjæde om Halsen. — Vel havde han kun kjendt Damen i et halvt Aars Tid — og knapt det — men det vidste han da, at naar dette antikke Arvesmykke snoede sig slangegraadigt om Frøken Nekmars trinde Hals, var der nye Gjæster i Anmarsch. — —

. . . »Frøken Nekmar,« sa han og blev ærbødig staaende i Døren, »De har en Overraskelse til os —?« — —

Hun slyngede Armene fast sammen bagpaa Ryggen, lagde Hovedet lidt paa Skakke og spurgte med aaben, smilende Sukkermund: »Tror De?«

Lille Hulda Hagsten, der blev kaldt »den Lille«, fordi hun var saa ungdommelig sød, trippede med smaa Kanariefugle Hop hen til Frøken Nekmar og listede blødt og undseligt sin høire Haands Pegefinger ind under hendes solide Armbaand. —

»Hvem er det, søde Nek?« spurgte hun kjælent. —

Men søde Frøken Nek gav hende et fedt Dask over Haanden:

»Ikke nysgjerrig, Lille!«

Lille Hulda strøg sit løstlokkede, askeblonde Haar med et resigneret Suk.

Den Lille bar sit Haar løst, kun sammenbundet øverst oppe med et lille bitte rødt Fløielsbaand, — og det saa virkelig saa rørende ud. — —

Hun søgte med en uskyldig Rysten paa Hovedet hen til den alderstegne Fru Ivers, der netop kom indmarscherende med sin Gemal, Kapteinen.

. . . »Frøken Nek er saa vrang i Dag,« pludrede den Lille og lagde sin Haand mageligt og beklagende til Rette paa Fru Kapteinens Arm. —

»Skal vi ikke til Bords?« rystede Fru Ivers den Lilles Haand af sit spinatgrønne Silkeærme og saa sig stramt spørgende omkring. — —

. . . »Tillader De?«

Det var den smukke Justitsraadinde Meyer, som med Spidsen af et Par ringbesatte Fingre berørte Frøken Nekmars rødbrune Fløielsliv. —

Det var en Overrumpling.

Den ellers saa fodfaste, grundmurede Frøken Nekmar kom ud af Ligevægten og gik uvilkaarligt et Skridt til Side.

Deraf benyttede flere sig til at indtage deres Pladser. —

Burmann var gaaet over mod Vinduet, hvor han nu stod, konverserende den Lille, som ved en ren Feiltagelse var havnet deroppe hos ham. —

»Hør,« sa han og kneb hende i Skulderen, »De vil nok have mere Fødselsdag?«

»Nei,« svarede hun beskedent og strøg beundrende sin nye, lyserøde Silkebluse, »men anden Dagen er da ogsaa noget af en Høitidsdag.« — —

Hun saa ham bedende ind i Øinene: »Ikke sandt, cand. Burmann?«

Burmann samtykkede. —

— — »Og vi havde det saa rent uforglemmeligt herligt i Gaar Aftes,« fortsatte hun og lod en lille Venskabsring, som hun bar paa høire Haands Ringfinger, danse rundt, — hvor var ikke Deres Tale for mig forgjættelsesfuld og vakker.« — —

»Ja,« bemærkede Burmann tørt, »det var den.« —

Det havde Dagen i Forveien været den Lilles Fødselsdag, og hun havde da for første Gang baaret sit nye lyserøde Silkeliv. — — Hun havde været meget sød og lykkelig den Aften, uagtet hun havde fyldt sit 27de, som skulde blive et saadant skæbnerigt Aar for hende, stakkar — var der en Gang blevet hende spaat. —

Frøken Nekmar havde været hjerteløs nok til at trøste hende med, at da hun — den Lille — havde fyldt det 27de i alle de Aar, de havde boet sammen i Kyrles Pensionat, uden at der var hændt hende noget mindeværdigt, kunde hun sikkert ogsaa i Aar tage sit 27de med Ro. — —

Noget særlig godt Anlæg for praktisk Regning havde imidlertid ingen af de to, saa neimænd om det var saa greit at skjønne, hvem af dem, der regnede rigtigst. — —

Saa gik Døren op, og Frøken Kyrle rullede rød og varm ind i Spisestuen, fulgt af Skuespillerinden Fru Vally Wollert og hendes 11aarige Søn — Per. — —

Dette var ikke ventet, og man kunde ligesom føle, at der gik noget som en elektrisk Sitren gjennem Stuen. —

Frøken Nekmar sugede Luften til sig i store, dybe Drag. — Den smukke, feterede Skuespillerinde havde leiet efter hendes Avertissement, og de havde korresponderet om Værelserne, Beliggenheden, — Pensionærerne, og hvor havde hun ikke fremhævet den vidunderlige Udsigt over »Allemands-

søen« med de behagelige anlagte Spadsereveie rundt omkring den. — — Ja, det var hende og kun hende, de havde at takke for Fru Wollert og hendes kjække Gut, som var en hel Kavaler at se til. — — Hun maatte nikke over til Burmann, seierstolt og æggende.

Burmann saa lidt plirende paa hende og sagde, idet Værtinden skulde til at præsentere rundt: »Bare nu ikke Barometret falder igjen — om et Par Dage,« — og i det han vendte sig mod det i Vindueskarmen hængende Instrument — »vi har jo set saa galt før.« —

Veteranerne sendte ham et forstaaende Blik, men Frøken Nekmar indtog sin Plads ved Bordet med unødig Støi. — —

Frøken Kyrle drev paa med at præsentere . . . »Postassistent Hjort — Klausen, . . . Frøken Johanne Mülhausen, . . . Fru Sivert Lundh —«, og i parantetisk Bemærkning — »Maleren Sivert Lundhs Hustru, . . . stud. mag. Rinde — Søn af Borgmester Rinde —, . . . Ingeniør Petersen og Frøken Søster, . . . Fru Soffie Harder — Søkaptein Harders Enke, — — — og Hr. cand. theol. Burmann sluttede hun (da hun var kommen Linjen ud) med synlig Lettelse og begyndte med øvet Haand at øse Suppen op. — —

Straks efter dukkede en ny Person frem paa Scenen. —

Det var cand. mag. Johannes Hegner, en af Hovedstadens dygtigste og populæreste Journalister. —

». . . Hvad ser jeg,« raabte han og rakte Fru Wollert Haanden med et lyst Smil, »De her?« —

»Og De?« svarede hun livligt og gjorde Forsøg paa at beholde hans Haand.

»Ja — jeg,« kom det morsomt undskyldende, »jeg er snart et gammelt og veldresseret Husdyr i Frøken Kyrles hjemlige Menageri. — — Ikke sandt, Frøken Kyrle?« nikkede han elskværdigt smilende over til hende og fandt sin Plads.

»De er nu den, De er, De, Hr. Hegner,« svarede Frøken Kyrle med et godt Smil i Øiet og gav ham Suppen. —

»Menageri,« gjentog Fru Wollert tankefuldt, og hendes brune Øjne fik et grønligt Skjær: »Det siger meget og kan næsten føre til alt.« — —

Justitsraadinde Meyer fangede lynsnart hendes Blik i sit og brast ud i en trillende Latter. —

Alle de andre — Fru Kaptein Ivers undtagen (hun sad med lang spids Næse og slubrede med smaa varme Drag den brune Suppe) dreiede Hovederne og speidede med spørgende Øine op mod Bordenden, hvor Fru Wollert havde faaet anvist Plads. —

Men Fru Wollert var den rene Uskyldighed. —

Fru Sivert Lundh, der havde gjort det til sin ufravigelige Pligt, at repræsentere Kunstneren Sivert Lundh — enten han var til Stede eller ei — hævede selvbevidst sit spidse Hoved og spurgte Fru Wollert med hvas, klangløs Stemme, hvad hun egentlig mente med, at et Ophold i Pensionatet kunde føre til — alt. —?

Fru Wollert brast i Latter:

»Kjære Frue,« undskyldte hun med en pirrende Skjælm i Øiet, »De maa endelig ikke tage mig saa — bogstavelig ligestraks.« —

Burmann slog til Lyd:

»Maa jeg tage mig den Dristighed, at ønske Dem velkommen blandt —«

»Vil De holde Tale?« lo Fru Wollert og standsede ham. —

»Ja,« bekræftede han. —

»For mig?« lo hun videre.

»Ja!« forsikrede Burmann og bad om Gehør.

»Tak, Hr. Burmann, det er virkelig saa vakkert tænkt af Dem, men De staar jo der med et Vandglas — —«

»Er her da noget andet —?« lød det tungsindigt.

Den skikkelige Frøken Kyrle spurgte, om hun skulde hente et andet Glas. —

»Tak, men helst noget at fylde det med, har De det?« spurgte Fru Wollert. —

Frøken Kyrle blev i Perlehumør, og det lod næsten til, at de andre ogsaa begyndte at finde noget morsomt ved Situationen. —

»Hvad har De?« spurgte Fru Wollert, »Rødvin?« —

»Ja, ja,« svarede Frøken Kyrle. Hun stod som paa Gløder. »Hvormeget?«

Fru Wollert mønstrede Selskabet i et kort muntert Blik. —

»Seks,« svarede hun og gav den lyksalige Værtinde »steam« ved et let Slag med Bagen af sin venstre Haand.

Frøken Kyrle trillede ud efter Vinen, Stuepigen Tella satte Glas frem, og de saa mange forskellige Øjne omkring Bordets Sider fik pludselig Samklang, skiftede Lød, blev glandsfulde og skinnede mildt fordrageligt til hverandre. —

Frøken Nekmar klappede i Hænderne til Per og blinkede familiært til Fru Wollert, der var kommen i Samtale med Student Rinde om en liden literær Soiré, han agtede at faa i Stand.

Student Rinde vilde gjærne være Digter. — Det behøvede han ikke at rødme over, havde hun sagt som Tak for Fortroligheden. — Student Rinde havde med ét følt sig saa glad, saa tryg, det var, som spirede der vaargrønne Haab op rundt om ham. —

»Kaptein Ivers rømmede sig.

»En Stasjente, en rigtig Stasjente, saamænd,« mumlede han og nikkede flere Gange over mod Fru Wollerts Plads, — men hun saa ham ikke. — Saa faldt han i skjønne Tanker, og med Blikket fæstet paa hendes dunede Overlæbe lod han sin venstre Haands Pegefinger foretage en sagte tankefuld March henad den sidste Rest af en Skillelinje. —

»Ret Ryggen, Mathias!« kommanderede Gemalinden med et hvast Blik. — »Hvorledes er det, du sidder? — Se paa mig!« Og med alle sine Kræfter, der forøvrigt var i stærkt Aftagende, strammede den gamle Frue sig op og sendte sin Hr. Gemal et Par stille Albuestød, mens hun ventede paa Stegen. — —

»Fru Wollert,« — fik Hegner hende i Tale bag Justitsraadindens Ryg, »De maa ikke lade Dem ruinere den første Dag, De er her. — Maaske vil man senere gjøre Brug af Deres gode Hjerte.«

Per, der ikke syntes at faa noget rigtigt Udbytte af de livlige Samtaler, der nu sprudlede frem rundt om ham, spidsede Øren for at lytte sig til, hvad der blev sagt bag Justitsraadindens Ryg. — Og Hegner tilføiede skjælmsk:

»Tænk paa Per, der skulde jo helst falde lidt af til ham ogsaa.« —

»Det er godt, De minder Mo'r om det, for hun tænker da ellers kun paa sig selv,« ytrede Per med Værdighed.

»Hvad siger du, din udspekulerede Tamp!« lo Fru Wollert og slog efter ham med Servietten. —

Da Glassene var fyldte, slog Burmann atter til Lyd:

»Ja, ser De, Fru Wollert, jeg havde jo nærmest tænkt paa at være en Smule »uartig«; men føler mig nu ligesom lidt afvæbnet —«

»Er De gal, Mand!« raabte Fru Wollert ham an, »vil De værsgod være uartig og det til Gavns endda . . . Tror De, jeg lader mig byde Artigheder nu, — jeg har givet Vin over hele Linjen,« kom det bagefter med et helt lykkeligt Smil. —

Damerne var ikke til at kjende igjen, saa modige de alle med et var blevne. — De rent overbød hverandre med kaade, raskt henkastede Bemærkninger til Burmann om endelig ikke at spare dem. — — Gud, hvor de glædede sig til alle hans ondskabsfulde Underfundigheder. — Ja selv gamle

Enkefru Harder smilede fedt æggende mod ham, tog sig ømt kjælende om den langbuede Underhage og blinkede opmuntrende: »Go on, Sir, go on!« — —

Burmann maatte gjentagende tromme paa Glasset, før det lykkedes at opnaa nogenlunde Stilhed; men saa med ét skvat Frøken Nekmar op i Stolen og ildrød af Ivrighed for at komme tidsnok med sin Advarsel fulgtes hvert Ord, der udgik af Damens velformede Mund af smaa sølvfine, dansende Bobler:

. . . »Jeg siger Dem, Mennesket kjender ingen Grænser . . . Det ligefrem sprutter af ham, bare man stikker Lillefingeren bort i ham . . . De skal ikke give ham Lov til at være grov, hører De det, Fru Wollert?« skreg hun op, da mange forsøgte at afbryde. — »Han er saamænd usømmelig nok — paa egen Haand,« sluttede hun med uigjendrivelig Overbevisning og hug til sig af Stegefadet med glubsk og velfortjent Appetit. —

Hendes Slutningsbemærkning tog kraftigt Bifald. — Selv Fru Ivers blev naadig stemt og gav et huldt Smil fra sig. — —

Det gav forøget Kourage.

»Pas paa!« raabte hun lystigt op med noget af en Jomfrus hvinende Retfærdighedsfølelse, »pas paa, siger jeg Dem, at han ikke ødelægger den vakre Gutten Deres — den Ungdomsfordærver.« — —

Fru Wollert lo ustandseligt.

»Aa, nu var De god, nu var De god,« gispede hun og dunkede sig for Brystet.

Frøken Nekmar følte sig smigret, viftede med Servietten og lo af fuld Hals. — Hun rigtig morede sig, hun ogsaa.

»Mangfoldigen Tak, Mademoiseille Nekmar,« — nikkede Burmann kammeratligt, og hans Læber fortrak sig til et lunt Smil, »det var jo en fortræffelig Maade at redde Situationen paa,« fortsatte han med et polisk Glimt i Øiet,« (han vilde sagt, at det var en ægte kvindelig Maade at klare Situationen paa, men betænkte sig heldigvis) »men nu er der jo ikke bleven andet tilbage for mig at sige, end byde Fru Wollert et ligefremt og hjerteligt Velkommen . . . Jeg vil ærligt tilstaa, at da jeg for lidt siden stod med mit tomme Vandglas i Haanden, for der en saltet Djævel op i mig, som vilde have mig til at give en liden zoo-psykologisk Fremstilling af Frøken Kyrles Menageri, — men da jeg nu paa saa kraftig en Maade er bleven sat til Vægs af et Par bløde, velformede Kvindearme — —«

»Hvor har De Deres Kundskaber fra, Høistærede?« spurgte Frøken Nekmar ham med kjælen Ungpigestemme og holdt begge sine Arme rislende i Veiret. — —

Efter en forfriskende Latterbølge, der faldt som en mild Vaarregn over Frøken Nekmars blonde Hoved, hørte man Justitsraadinde Meyers soignerede Røst:

»Hr. Burmann er jo Psykolog.« —

Frøken Nekmar saa lidt spørgende op paa Justitsraadinden, som hun ikke havde nogen rigtig

Fidus til, og cand. theol. Burmann staggede sig videre frem:

. . . »Saa ved jeg intet bedre end bøie mig for min Overmand — Kvinden.«

Frøken Nekmar kastede sig bagover mod Stolens læderbetrukne Ryg:

»Naa, saa det indrømmer De dog, Deres Majestæt,« udbrød hun med komisk Værdighed og løftede sit Glas. —

»Det gjør jeg, Frøken,« bemærkede Burmann med et dybt Buk, flyttede lidt paa sit Glas og prøvede at komme en Smule længere:

»Altsaa, mine Damer og Herrer, føler jeg mig overbevist om, at min ærede Kollega vil fortsætte den zoo-psykologiske Tankeoverføring her i vort livlige Pensionat, og jeg skal derfor ikke foregribe Begivenhedernes Gang, men anbefale den nye Gjæst i Frøken Nekmars hulde Varetægt . . . Velkommen i det forgyldte Bur, Fru Wollert!« — —

Han hævede med et ubestemmeligt Smil sit Glas, og der skaaledes rundt med mange Smil og blanke, skiftende Øine. — —

Da Burmann havde drukket med Fru Wollert og Frøken Nekmar, vendte Fru Ivers, der havde fulgt de udvekslede Drillerier med et overlegent tomt Blik, sig om mod sin Sidemand, Enkefru Harder, og hviskede kun det ene Ord: »Flaben!«

Fru Harder var opvokset i et mildere Klima og var bleven en Smule tunghør af vor kolde, skarpe Luft. — Hun kunde ikke straks fatte Meningen af det Ord, Fru Ivers havde hvisket hende i Øret, men at det ikke skulde være nogen Kompliment, det forstod hun da. — — Hun hævede derfor trygt sit Glas og klinkede forstaaende med den gamle Kapteins Frue. — —

Endelig var det lykkedes Ivers at fange Skuespillerindens kaade Blik. —

Med krum Hals heisede den gamle Hædersmand op i sine hvide, buskede Øienbryn, truttede Moustaschen frem i en sagte vippende Bevægelse, — og det forekom Fru Wollert saa usigelig sikkert, som hun sad der og smilte elskeligt til den gamle Kavaler, — at hun ganske tydeligt hørte ham holde Tale, en sirlig, lydløs Festtale. — —

Saa lagde han med elegant Sving sin venstre Haand galant paa sit Bryst, tog sit Glas, løftede det op i Høide med sin dansende Mund og sluttede høit:

»Vous nous avez tous charmé, belle madame.«

Tømte sit Glas og hilste med en ældre Kavalers ærbødigste Beundring for den kvindelige Indtagenhed. —

»Monsieur!« histe Fru Wollert smigret med en fin beregnet Hovedbøining.

Hvor beskeden, tænkte Kapteinen og lænede sig bagover i en eftertænksom, behagelig hvilende Stilling. —

»Ret Ryggen, Mathias!«

»Madame!« stammede Gemalen og huskede pludselig, hvor han var. — —

Frøken Kyrle, der med rørende Hjertelighed havde deltaget i Pensionærernes brogede Ordstrøm, uagtet det meste, af hvad der blev sagt, svippede forbi hendes noget langsomme Opfattelse, reiste sig nu halvt op i Sædet, lod sine smaa glygge Øine vandre rundt om Bordet, før hun med et halvt forlegent, halvt undskyldende Smil sa:

»Ja, hvis de alle er forsynede, saa — Velbekomme!«

Det var de, og med den joviale Fordragelighed, som et godt Maaltid oftest giver, reiste Selskabet sig lidt tungt fra Bordet og ønskede hverandre Velbekomme med et noget lasket, men velment Haandtryk. —

* *
*

Imens Frøken Nekmar servede Kaffen for de øvrige Pensionærer, der langsomt og lidt ugideligt havde spredt sig rundt om i Dagligstuen og det lille tilstødende Kabinet i smaa dovne, smaapludrende Grupper, trak Fru Ivers af med den lille Frøken Hulda, som efter en første elskværdig, men ubesindig Tjenstvillighed havde paadraget sig en uafrystelig Pligt til med en engelsk Roman at lulle Fru Kapteinen ind i en Times rolig, styrkende Middagssøvn. — —

Hendes Gemal kunde da med en behagelig Sikkerhedsfornemmelse lade sit Ruslæders Cigaretui gaa paa Omgang blandt Pensionatets mandlige Beboere. — Han syntes, gamle Kaptein Ivers, at denne stille Time gav et Slags Vederlag for mange af de snurrige Tilskikkelser, Livet med gavmild Haand kan divertere en Ægtemand.

Ingeniør Petersen havde med sin yderst indtagende Søster fundet sig en hyggelig Krog bag Døren, der førte ind til Kabinettet. — Der blev de dog kort efter opdagede af den ungdommelige og allestedsnærværende Justitsraadinde Meyer, som aldeles ikke kunde lade være at give sig i Lag med dem — saa elskelige og lykkelige, de sad der — de to Søskende — og filtrerede deres unge, varme Hænder sammen i en eneste stor, kravlende Knude, — mens de blanke Øine lo sig fugtige af de Ønsker og Tanker, som gjærede lokkende og æggende, stærkere og kraftigere under Hændernes vibrende Leg. — —

Gamle Fru Harder tog Fru Sivert Lundhs Arm, og saa jumpede de ind i Kabinettets fjerneste Hjørne, hvor de lagde Beslag paa et Par store, grønne Fløielslænestole. — —

Derinde i den skumle Krog kunde man i al Hyggelighed krydre Kaffen med en liden Mundfuld gemytlig Sladder.

Det var let at se, at det i Dag var det samme Emne, der beskjæftigede de to Damers gløgsynte Tanker. — — Et fortræffeligt Sujet, der var lige til at kapløbe om. — — Det var jo ogsaa, saa at sige, deres simple Pligt at lægge Hovederne sammen for at udfinde, hvad der egentlig skjultes under Skuespillerindens glade, harmløse Ydre, nu de boede under Tag med hende. — —

I smaa, smaa fine Stykker maatte hun parteres og besigtes; hvorledes de skulde faa de smaa fine

Stykker sat retfærdigt og redeligt sammen igjen, saarede ikke Hjerterne —.

Se — det var jo det: hvorledes kunde Fru Wollert være saa kaadmundet og sorgløs? — — Hele Byen vidste jo, at hun i disse Dage var bleven skilt fra sin Mand, den overalt anerkjendte Læge, Professor Wollert. — —

Naturligvis — det havde de længe vidst — Professoren var ikke noget stort Lys paa den ægteskabelige Nathimmel — Gudbevares, det skulde de saa gjerne indrømme; »men,« spurgte Fru Harder, »hvilket Mandkjøn er vel so?«

Fru Sivert Lunds Øine mindede saa morsomt om Kineserindens, da hun henkastede:

»Der gives vel Undtagelser.« — —

Fru Harder hørte ikke Bemærkningen og fortsatte:

»Taler Rygtet Sandheden, og det er det fortroligste, har hun forlængst været ham et uskikkeligt Hustru i nogle Retninger . . . Tel mig doog, hvadforslags Kvinde hun har været fornoget udenom ham . . . Var det ikke Dem, som dominerede for os, at det var under hans ansete Navn, at hendes Kunst skjød den store Rod og blomstrede op? . . . Tror De mig kun,« — klapsede hun Fru Sivert Lundh paa Knæet — »hun mangler Kvindens pureste Klenodie: Forsagelsen.« — —

Ved Ordet »Forsagelse« gik der ligesom et maliciøst Smil henover Fru Sivert Lundhs Ansigt, og med en langsom veirende Bevægelse skubbede hun sin Stol saa tæt ind til Fru Harder, at hendes

Mund ugenert kunde cirkulere rundt om Venindens Skulderparti uden at vække nysgjerrige Menneskers Opmærksomhed. —

. . . »Som De jo ved, kjære Fru Harder,« begyndte Fru Sivert Lundh med tunge, flakkende Øine, — »har min Mand, Sivert Lundh, i sin Tid været et meget virksomt og et meget fremtrædende Medlem af den gamle Kunstforening, og der kom jo ofte ret havarerede Eksistenser af den Slags, hvis nærmere Bekjendtskab jeg i al Fald ikke sætter Pris paa at kultivere, men for min Mand, Sivert Lundh, der er saa ualmindelig afgjort —

— »Spring det der over, — og hvad so mere?« afbrød gamle Fru Harder med et stumpet, utaalmodigt Smæk med Tungen.

Fru Siverth Lundhs Øine vippede nærvøst:

»Naa, ja, men Historien er virkelig ikke saadan til at springe i.«

Men Fru Harder kneb hende rystende i Armen:

»Jo vist so. Klem mig kun Blommen ud. Det kribler so kraftigt i Blodet.«

Fru Sivert Lundhs Ansigt stuvedes ligesom saa morsomt sammen idet hun sendte sine gløgge Øine paa et længere inkvisitorisk Speidetogt, inden hun atter fandt den tabte Stemning:

»De kjender vel Koncertsangerinde Fru Plydring-Rundholmen?« ligesom blinkede hun frem.

»Hun? . . . Det tykke Møllesvandsen?« reiste Fru Harder Ørene, »hop det Kvern forbi.« —

»Ja, ser De, min kjære Fru Harder,« fangede Fru Lundh atter Traaden med et blidt Strøg henover

Stoleryggens bløde Fløiel, »Plydring-Rundholmen er virkelig saa sød og sjælden underholdende af sig og er Fru Wollerts aller bedste Veninde, og kjender saa godt til Professorindens smukke Fætter, som selv har fortalt hende om den Gang han ganske ufrivilligt og ufortjent dumpede ned i Professorindens gavmilde Haand —

»Som hendes raske Liebengut?« nikkede Fru Harder.

»Jo, men derom er der jo ogsaa en anden Historie« —

»Naturligt,« blinkede Fru Harder med Øinene paa skeve og strøg sig behageligt om de snirklede Mundviger, »men det synes mig kosteligt, at Blodet bliver so hurtigt varmt i dette Luft.« —

Fru Lundh overhørte Venindens Bemærkning og rykkede sig bare tættere ind til hende:

»Noget af Hemmeligheden med denne pludselige Leg med den smukke Fætter skulde i Grunden saa siges der — være en Slags Hævn over Gemalen, som nok var bleven nødt til at bekjende, at Per havde faaet sig en liden Søster —«

»Begribeligvis maatte et Eventyr udenfor ende so, det skal altid so rigeligen floreres«

»Ja,« fortsatte Fru Sivert Lundh med dæmpet Hvisken og stirrede saa spids spørgende paa Student Rinde, der ved en ren Tilfældighed var kommen hen til de to Damers hyggelige Krog, at han skyndsomt tog Flugten. — —

»Ja,« knyttede Fru Sivert Lundh atter Traaden, »Professorinde Wollert havde da ogsaa — rent ud

sagt — spyttet Gemalen fra sig, at først, naar hun havde fundet den retfærdige Hævn, skulde han opnaa Tilgivelsen, før ikke.

»Haa, haa,« gottede Fru Harder sig, »og so huskede den fornærmede Wife paa den smukke Cousin?«

»Ja vel, men Professoren angret sin Bedrift og bad paa sine bare Knæ om Tilgivelsen; men opnaaede kun en Haanlatter fra den feirede Komediant-Hustru, der bortviste al senere venskabelige Tilnærmelser med Foragt.«

Fru Harder kneb sit venstre Øie godt til, lagde Pegefingeren, der havde et løierligt Hareskaarformet Ar frem i Tubben, betænkt paa høire Næsetip og spurgte elskeligt:

»Hvad so videre?«

Fru Siverth Lundh saa betænkt ud, løftede tungt op i sine lange Øienlaag og lod Spidsen af en liden rød spillende Tunge trække Luft mellem to buede Gelatinlæber:

»Aarsdagen efter Mandens Tilstaaelse, kunde hun betro ham — unter uns — at Per havde en liden Søster til ivente« —

Fru Harder støttede Hovedet tungt mod Stoleryggen:

»Kvinden er Skidt, naar hun ikke kan forsage.« —

Fru Sivert Lundh tog hende varmt om Skulderpartiet:

»De har vel ikke misforstaaet, kjære Fru Harder?«

»Skidt, siger jeg,« raabte hun op, »Kvinden skal være af Tilgivelsens Dyd,« slog hun sin knyttede Haand ned i den grønne Fløiel.

»Han tilgav hende,« tilføiede Fru Sivert Lundh raskt og tyssede paa hende.

»Hvorfor er hun so kommen her?«

»Senere Historie, Fru Harder, vi er alle Mennesker; men en forfengelig Skuespillerinde er vel ikke saa god at staa i Baas med« — —

»Professor Wollert er et undskyldeligt Mandkjøn,« svarede Fru Harder med Eftertryk, — »men Barnet?«

»Hans?«

»Nei, hendes?«

»Barnet døde,« oplyste Fru Sivert Lundh med et passende Suk.

»Det var bra, det!« lød det godt og fornøiet, »bra for Wollerts og bra for den lille uskyldige Pilten.«

»Det blev et Pigebarn,« rettede Fru Sivert Lundh med en Mine, som den Synder, der bærer al Verdens pikante Hemmeligheder paa sine Skuldre. —

Fru Harder lagde Fru Sivert Lundhs smale Haand paa sit brede Fang og smaaklapsede den:

»Ved De, mit Pige, hvorledes Kvinden skulde have hævnet sit Kjøn?«

»Nei?«

»Jo,« svarede Fru Harder med ét og satte sig stramt til Rette i Stolen med noget af en Dommers Mine i sit joviale Ansigt, »jo, min Pigelil, Aaret efter Husbondens Tilstaaelse burde hun at sidde med hans lille Nor paa sit Skjød... Soledes vilde Kvinden, som havde undfanget Forsagelsens og Kjærlighedens Aand gjøre Hævn paa den Snurrebasse af Ægtefælle!«

»Ja,« gav Fru Sivert Lundh hende Medhold, »saaledes vilde De og jeg bære os ad, Fru Harder, men i vore Dages lumre Luft spirer kun sjældent Kvinders Høisind!« — —

»Nei, et Skidt til Klima, dette,« nysede gamle Fru Harder, »et stort Skidt til Klima.« — —

Fru Sivert Lundh bøiede sig langsomt forsigtigt fremover, løftede Pensionatets store graaspraglede »Monsemand«, som kom glidende saa luskende sagte henover Gulvet med store, blanke lækresultne Øine, op i sit Skjød og strøg den langsomt, kjælende bortover dens fløielsbløde, buede Ryg og op over den stive, buskede Hale, der stod bent op til Veirs, som en anden lille Skibsmast.

... »Man skal jo hellere ikke tro alt hvad der siges« — — —

Aftensolen tittede i det samme skjælmsk smilende ind igjennem Vinduet og kastede et gyldent, flaterende Skjær henover den lille idylliske Gruppe. —

* *
*

Imidlertid var Fru Wollert kommen i en gemytlig Passiar med Frøken Kyrle om Pensionatets mange Sorger — og Glæder; men de var et Øieblik blevne afbrudte af Journalist Hegner, som, inden han gik ned paa Redaktionen, gjerne vilde sige Fru Wollert et Par smukke Ord om hendes

Spil i et nyt fransk Konversationsstykke, som i flere Aftener havde skaffet hendes Teater udsolgt Hus. —

Fru Wollerts Øine lyste af Stolthed over hans Kompliment, uagtet den blev tilstaaet hende i en ret reserveret Form. — —

Hun vedblev at stirre mod Døren, hvorigjennem han var forsvunden, indtil Frøken Kyrle vækkede hende ved at sige, »at Hr. Hegner var noget for sig selv.«

. . . »Han bøier sig aldrig,« kom det, som i en lang Tanke fra Fru Wollert.

»Hvem bøier han sig ikke for?« spurgte Frøken Kyrle med et fint Anstrøg af moderlig Mistænksomhed i Stemmen.

Fru Wollert tog hendes Haand og lagde den med et venligt Strøg i sin:

»For Elskoven, kjære Frøken Kyrle, for Elskoven.« —

»Bøie sig,« gjentog Frøken Kyrle og saa saa underlig lysende ud, »aa ja, men der kan jo være ymse Meninger om det, Fru Wollert . . . Det er nu ogsaa det, synes jeg da« — tog hun Haanden til sig — »at Elskoven skal være Mandens Tjener, men ikke Mandens Herre . . . Den Mand, som ikke kan mestre sin Elskovstrang og bøie den ind under sin Vilje og under sit mandlige Begjær — til Tid og Sted — er ikke noget rigtigt Mandfolk, synes jeg da, men snarere en bissende Træl.«

. . . »Elskov er saa stor en Magt,« smaasmilte Fru Wollert med halvt tillukkede Øine. —

»Aa, aa,« — veiledede Frøken Kyrle, og der trak sig ligesom et eget Udtryk op ved Hagepartiet, der tegnede sin bløde, fyldige Runding mod Bærestykkets sorte Fløiel — »for Mands Vilje er ingen Magt for stor.«

Fru Wollert antog pludselig et ængsteligt Udtryk. Det forekom hende med ét, at hun sad paa Forundringsstol og hørte paa Frøken Kyrles Snak, som skulde hun gjætte sig til, hvem der stod bag Ordene. — Hun maatte for enhver Pris finde Leilighed til at afbryde et Emne, der kjedeligt nok og saa ganske uvilkaarligt var steget op ved hendes Glæde over Hegners Ros — — og som slet ikke var til at drøfte med en gammel, blodløs Jomfru. — —

»Det maa være forfærdelig kjedeligt at have et saadant Pensionat, Frøken Kyrle,« kom det let forekommende henkastet.

»Aaja, aaja, — sommetider.«

Fru Wollert satte en urolig Pyntekam fastere i sit rige Haar:

»Saa mange umulige Menneskebørn at stille tilfreds,« lo hun.

»Aa nei, det er jo ikke altid saa greit at gjøre alle Mennesker til Lags, det skal De have Ret i... Det er jo baade en beskeden og anstrengende og oprivende Stilling, der ikke lønner én efter Fortjeneste; men til Gjengjæld er det jo ret interessant at studere de forskjellige Karakterer, man faar jo ligesom et Slags Indblik i Menneskenes Opfattelse og Syn paa Livet — hver især . . . Man ser jo til daglig de gamle Frøkeners sure Miner, fordi de ikke er blevne gifte, og de gamle Pebersvende, som maa gaa alene omkring og kun en Gang i Ny og

Næ gjøre lidt Kur til en ung Pige, som de kan tænke sig, vil tage imod alle de smukke Ting, de øvede sig i at sige, den Gang de var unge, livsglade Gutter, men glemte, da de var blevne modne . . . Herregud, det er da Moro at se disse gamle Haners Kniks og idelige Retten paa Kravetøiet, hoste lidt, dreie de farvede Mustascher lidt, blinke lidt, trække lidt i Væsten med de visne Hænder og saa langsomt nærme sig det stakkels Offer, de har i Kikkerten . . . Og saa er det jo saa interessant og livligt at studere de unge, glade, friske Mandfolk, der endnu staar i Knop og ikke er komne ret langt i Livet, og som endnu har Guttens sunde Humør og glade, lyse Syn paa Tilværelsen. — — — Det er jo saa, skal jeg sige Dem, at hvad der til syvende og sidst har Betydning for os Mennesker er jo Livets naturlige Bølgeslag, det Liv, der cirkulerer rundt om os, og som bestemmer alle vore Tanker og Gjerninger, det Liv, som enhver af os syndige Skabninger lever paa sin Maade, og som vi dog alle — baade høie og lave — ligesom har Del og Ansvar i.« — —

Fru Wollert sad med fast foldede Hænder om sine Knæ og hørte mere og mere nysgjerrig, mere og mere forbauset paa hende. —

»Nei, du gode Himmel!« udbrød hun, saasnart Frøken Kyrle var færdig med sit lange Prat, — »hvad De dog maa være for et besynderligt Menneske — alligevel.« —

III.

Fru Wollert reiste sig med et raskt Skub op paa Albuen, rakte Haanden ud paa Natbordet efter en tyk fransk Roman, som hun tog og dunkede mod Gulvet.

Døren, der førte ind til hendes lille, koselige Salon, gik trevent op, og Pers faste, kortklippede Hoved skimtedes i Aabningen.

»Hvad er det, du vil, Mor?«

»Se, om du kan finde noget at hænge for!« lød det bistert fra Sengen.

Rullegardinet for det ene Vindu var lidt for smalt, saa en Strime Eftermiddagssol smuttede ind og sprang skjælmsk blinkende helt op i Sengen til hende og spillede nysgjærrigt legende ind imellem Natsærkens hvide Blondebesætning.

»Du skulde hellere staa op,« lød det halvt drillende, halvt formanende fra Sønnen.

»Du hørte maaske ikke, hvad jeg bad dig om?« kom det saare hvast fra Moderen.

Per ruslede over til Vinduet, tog lidt valent fat i Gardinet med venstre Haand — »Den sidste Moikaner« havde lagt Beslag paa den høire. — —

»Det er for smalt!« oplyste han og gav tabt. —

»Tosk!« lød det kort, men fyndigt. —

»Du har ligget i hele tre Døgn nu,« kom det næsten appellerende.

»Gaa ind med dig!« kommanderede hun og slængte Romanen, hun havde heholdt i Haanden, henover Gulvtæppet.

Per dansede ud af Værelset og lukkede Døren godt i efter sig. — —

Hun lagde Armen bagom Nakken og gav sig til at stirre op mod Loftet. —

. . . Jeg vil tænke — — jeg vil tænke, at jeg har en Velynder et Steds langt ude i Verden — — i Amerika, — en Krøsus — — fem, seks Gange Millionær . . . Det skal være saadan en forunderlig, sørgmodig Mand — — — en slig ulykkelig Stakkel, som evig og altid søger efter sin tabte Glæde. — — — Men saa hænder det ham en Aften — paa en Reise i Norden — at han kommer her til Byen og gaar i Teatret en Aften, jeg spiller min aller allerbedste Rolle . . . Han stirrer forundret, vantro og næsten forfærdet paa mig, — — men saa om lidt gaar der en forunderlig Kuldegysning igjennem ham . . . Noget, der var tabt for evigt — — er funden tilbage i et Syn — — en Aabenbaring . . . Der stiger Rødme, der farer Varme op i de visne Kinder. — — — Siden — — siden har jeg altid været i hans Tanker. Altid. — — — Saa kommer den Dag, da han mærker, at Døden træder nær . . . Han ved nu, at om nogle faa Timer skal han mødes med sin Ungdomselskede . . . hans Glæde, hans Brud — — hende, som han ikke maatte faa — — — den trofaste, der sørgede sig Døden til . . . Hans Tanker farer videnom . . . hans forladte Liv gjennemleves, og Tanken farer uvilkaarligt til Norden — — til Byen med det lille, smukke Teater, hvor en fattig Skuespillerinde skar de sidste Tanker over — — — og for nogle korte Timer lullede ham ind i en drømmende Virkelighed, som gav ham Kræfter til at leve Livet videre. — — — Saa er det, at han sætter sig til Skrivebordet, og med et lyst Smil gjøres den lille Skuespillerinde deroppe i det kolde Nord — til hans Universalarving. — — — — — — Jeg bygger mig et Slot — — helst paa Byens største Torv — — — et Slot, hvis Mage ikke findes i hele Landet. — — — Mange Tjenere skal der holdes — — — og Selskabsdamer — — Jomfruer og Kavalerer. — — — Der skal vrimle af dem. — — — Da er det, at det sker en Dag, at Tjeneren melder — Professor Frederik Wollert. — — Jeg lader ham vente — — — længe, — — længe. — — Jeg skal have Tid til at skifte. — — Tjeneren følger ham gjennem flere Saloner — — den ene mægtigere — — kostbarere end den anden. — — — Kavalererne bukker og Damerne neier. — — — Tjeneren gaar, og Wollert bliver alene — — — alene med de tusinde Minder — — de tusinde Tanker — — Læberne bliver hvide — — skjælver i Spænding og Angst. — — Kommer hun? — — — Endelig slaaes Døren op, og jeg staar foran ham som en Aabenbaring — —

elegant — — i Silke — — hvid Silke og Guld straalende ung, rig, lykkelig. — — — Paa Knæ! siger jeg . . . paa Knæ, Professor! — — — Paa Knæ — — — — — — — — — — — — — —

Hun gjorde et stærkt Kast med højre Fod og bedækkede sit Ansigt med begge Hænder:

»Aa Gud, aa Gud!« stønnede hun, »hvor er jeg ikke ulykkelig, ulykkelig.« — — —

Hun havde stirret sig bort i gyldne Skyer og vaagnede op til Virkeligheden, som ved et staalkoldt Glimt mod Hjertekulen. — —

Frøken Nekmar kom ud fra sit Værelse med en stor Pose Appelsiner. —

Hun standsede Frøken Kyrle, der var paa Vei ind til Spisestuen:

»Hvad gaar der af Dem i Dag, Kyrle?« spurgte hun, aabnede Posen og stak en Appelsin ind i Armen paa hende. — —

»Kjære Dem, hvad skulde der vel gaa af mig?« Hun gav sig til at lugte saa ivrigt til Appelsinen, som skulde Frugten lugtes op, ikke spises. —

Frøken Nekmar pillede undersøgende ved Frøken Kyrles Brosche, hun elskede gamle Smykker:

»Der er bestemt et eller andet, De gaar og pønser paa?« — Hun havde nuppet Naalen løs og stod nu og besaa den interesseret fra alle Sider —:

»Er der ikke?«

»Nei, jeg ved virkelig ikke noget,« lo hun svagt rødmende og greb efter Naalen.

»Jo,« vedblev Frøken Nekmar og hægtede Juvelen paa Plads, — »der har været noget fordægtigt ved Dem hele Dagen,« fristede hun. —

»Aa, Snak.«

»Er det noget nyt med Fru Wollert?« spurgte hun pludseligt.

»Nei, ikke det jeg ved.«

»Tror De, jeg kan gaa op til hende med et Par Appelsiner?« — —

»Det kan De vist meget godt.« — —

»Hu-u,« læspede Frøken Nekmar og kneb hende i Øret, — »jeg kan ikke udstaa Dem, Skøier, De er!«

Frøken Kyrle lo med en liden uskyldig Latter og skyndte sig ud i Kjøkkenet. — —

Frøken Nekmar arbeidede sig tungt op over Trappen til Fru Wollert. —

Saa snart Frøken Kyrle kunde skjønne, at nu sad Frøken Nekmar godt og vel forvaret oppe hos Skuespillerinden, listede hun sig fra Kjøkkenet og ind i Spisestuen og lukkede Døren godt igjen efter sig. — —

Hun blev staaende et Øieblik lidt usikker dernede ved Døren med Haanden hvilende paa Haandtaget, men gik saa lidt efter hen til Buffeten, hvor hun ligesom ubevidst gav sig til at rydde op i

nogle Kopper og Glas. — — Da der ikke var mere at ordne for hende, smøg hun sine buttede Tommelfingre ned under Forklædelinningen og gav sig til at stirre vedholdende paa sin høire Fods Skospids. — Den havde netop samme Dag været hos Skomageren, hvor den havde faaet sig et fikst lille Stød. — — —

Hun lyttede til Burmanns Driven frem og tilbage, og hørte ham gjøre sig en Sving hen til Ovnen — — »gad vidst«, tænkte hun, »om Tella havde husket at fylde Kulkassen.« — — Jo, hun kunde høre Skuffens dumpe Klirren mod Koksene. — — »Aa nei, hun — Tella — glemte nok ikke hans Behov — — desværre havde hun nær sagt.« — — Med et sikkert Ryk i Baandene løstes Forklædet af og lagdes i et Par Lag over en Stoleryg — — —

Tog saa nogle lette Strøg nedover Kjolelivet og blæste en Klat Mel ned fra venstre Ærme, før hun med fast Haand bankede paa Døren ind til Burmanns Værelse. — —

Burmann skiftede Kulskuffen over i venstre Haand og aabnede Døren. —

»Nei, Frøken Kyrle! ... At De skulde komme og se, hvor fuldt af Tobaksrøg her er.« — — —

Han slængte Skuffen ned i Kulkassen, hængte Piben over Klaveness Billede og bød hende galant Plads i Sofaen. —

»Ja, De maa undskylde, Kandidat Burmann,« begyndte hun en Smule benauet, »men jeg maa virkelig snakke lidt med Dem i Dag.«

Burman gjorde Honnør:

»Frøken,« sa han, og hans Øine lo, »det er en Ære, som jeg nok skal vide at paaskjønne efter — Fortjeneste.« — —

Frøken Kyrle søgte efter sit Lommetørklæde i sit Kjoleskjørts mange dybe Folder, men fandt det ikke.

»De skal ikke staa der og drive Løier med mig, Burmann,« kom det saa lidt forlegen hovedrystende, — »det er slettes ikke pent af Dem.« —

»Nei — men —«

»Ja, for jeg maa nu snakke med Dem, ser De,« lød det med en vis værtindeagtig Irettesættelse. —

Burmann foldede andægtigt sine Hænder over Brystet og lagde Hovedet fromt paa Skakke:

»Det var nydeligt, nydeligt,« forsikrede han og gik saa hen til Klædeskabet.

»Skal jeg vise Dem en halv Flaske Madeira?« blinkede han.

»Gud! nei, Burmann!« raabte Frøken Kyrle helt forfærdet.

Fra Bunden af sit gamle, rødmalede Klædeskab halede han med overdreven Høitidelighed en Flaske frem, plantede en Finger paa den brogede Etikette og blinkede videre:

»Very old . . . superfine!«

»Nei, nei, Kandidat Burmann! Er der da Mening skabt i sligt?« —

Hun holdt høire Haand ligesom forsigtigt afværgende op for sig. —

»Mening,« vrængede han og blev staaende et Øieblik med Flasken i hævet Arm, »Mening, Frøken Kyrle, er et saare meningsløst Ord og kan akkurat ligesaagodt skylles ned i Madeira som i Portvin, Sherry eller Champagne. — —

Han lod Armen synke og tilføiede stille ironisk »Eller i Kjærlighed og — Kildevand. — — Naa,« afbrød han sig selv og satte Flasken fra sig paa Bordet, »det der drøfter vi to ikke med hinanden. Lad andre om det. — Vi skal kun i al Stilhed have os et privat Bæger i fortroligt Kammeratskab og i elskelig Fordragelighed.« —

»Har De Glas, Burmann?« spurgte Frøken Kyrle, træt af at gjøre Modstand — og lettede lidt paa sig. —

»Sid bare stille, Madame, og tag Verden med knusende Ro,« hviskede han, »jeg skal nok besørge Skuden i Havn, skal De se.« —

Han aabnede Døren paa Klem og tittede ind i Spisestuen. —

»Farvandet seilbart,« gjønede han over Skulderen, smat ind til Buffeten og kom straks efter tilbage med to Glas, som sammen med Flasken placeredes paa en noget afdanket Stumtjener, som han havde stillet bort til Sofaen, hvor hun sad saa underlig viljeløs med de lidt store, arbeidsrøde Hænder slapt sammenlagte i Skjødet. —

Burman rullede en Lænestol hen til det lille Bord og slog sig ned ligeoverfor hende. —

»Jeg skal med Glæde betro Dem,« begyndte han i en lidt hemmelighedsfuld Tone og skjænkede

i Glassene, »at af alle de mange mere eller mindre snurrige Pensionater, som har havt Velsignelsen af mit — desværre for Pensionatet altfor kortvarige Ophold — huer dette mig bedst, og jeg forsikrer Dem, Frøken Kyrle, at foreløbigt modtages ingen Opsigelse.« — —

Han slog sit Glas belevent mod hendes og drak ud; men hun blev siddende og stirre ned i Vinen, som var det noget, hun søgte. — Der var pludselig kommen noget studsende i hendes lyse Blik, og den fyldige Underkjæbe skjød sig betænksomt opad:

»Ja,« — kom det stille, »det var maaske i Særdeleshed den rige »Velsignelsen« Deres, Pensionaterne maatte undvære, da De flyttede.« — —

Hans Blik skjød hastigt over mod hendes. — Frøken Kyrle udholdt Blikket, nippede lidt til Glasset og fortsatte i samme milde Tone:

»Men De ved vel, Kandidat Burmann, at undertiden kan Velsignelsen flyde saa rigelig og saa rent uforskyldt nedover os, at vi slettes ikke forstaar at paaskjønne den gode Mening.«

»Er det da udelukkende min Feil, Frøken Kyrle?« spurgte Burmann stilfærdigt, men der blinkede et Øjebliks Skadefryd i Blikket, og Fingrene legte ubevidst om Glassets Rand. —

»Ja,« kom det uendeligt godmodigt, »jeg kan ikke gjøre mig bedre, end jeg er i den Retning, jeg synes nu, det er en stor Feil ved Dem, Burmann . . . Og Tella er saa ung,« fulgte det lidt underligt saart bebreidende. —

»Frøken Kyrle,« sa han og fangede raskt hendes Haand, der greb om Glassets Fod, »De har da en Gang været ung — — meget ung, De ogsaa?«

Hun lod ham beholde Haand og Glas, saa ham freidigt op i Ansigtet og spurgte med et underligt lysende Glimt i Øinene:

»Sig mig, hvad mener De egentlig med »meget« ung?« —

Spørgsmaalet kom ham lidt overraskende, han slap hendes Haand; men tog den igjen:

»Jeg mente kun, Frøken Kyrle, at De en Gang har været ung — — mere ung end nu.« — —

Der gik saadan en smuk klar, gjennemsigtig Lysning over hendes Ansigt, saa han uvilkaarligt gav Slip paa hendes Haand.

Hun støttede begge sine Albuer hvilende mod den lille Bordplade, greb om Glasset med begge Hænder og stirrede selvforglemmende ned i den gulrøde Vin med halvaaben, smilende Mund. —

»Ja, De har Ret, Kandidat Burmann, jeg har været ung en Gang — meget ung . . . Jeg var kun 18 Aar . . . Nu er jeg 54 . . . De ved altsaa nu, Hr. Kandidat, at De ikke taler med en blind om Farverne . . . Jeg har kjendt »Velsignelsen« som De kalder det — — — har følt dens Glæder og Sorger . . . I 36 Aar har jeg ikke været ung . . . Det er ét Offer, som maaske kan sige Dem, at for enkelte Kvinder kan det være en temmelig dyrekjøbt Velsignelse — den De beriger med — —.«

Burmann gjorde en Slags indrømmende Hilsen mod hende, idet han reiste sig for at finde frem en Pakke Cigaretter, der sammen med en hel Del andre Smaasager laa og drev i en Kommodeskuffe.

»De tager nu Livets Snurrigheder saa alvorligt, De, Frøken Kyrle,« lød det gosseligt-formanende derborte fra Kommoden. —

»Nei, hvorledes kan De sige saadant,« næsten ivrede hun, — »jeg er jo i Grunden saa glad i Livet — —«

»De benytter Dem jo ikke af det,« plirede han lidt drilsk, tændte sig en Cigaret og slog sig atter ned i Stolen. —

Frøken Kyrle gned betænksomt sine brede Haandflader mod hinanden og bemærkede først efter en granskende Stilhed:

»Det er saa underligt med Verden og dens Goder, Burmann, hvad der synes Glæde for en, er Sorg for en anden.« — —

»Sikkert meget viseligt indrettet,« smaalo han, »bare Menneskene vilde lade være med at se skevt til hverandres Syn paa Tingene . . . Bare respektere hverandres Smag, Tilbøieligheder, Glæder, Sorger og saa videre, og saa videre . . . Bare ikke være saa rent Satans smaamisundelige, forstaar De.« —

Han fyldte Glassene, tog sit Glas og klinkede:

»Og saa en eneste liden Ting endnu,« fortsatte han med optrukken Mund og Hovedet paa skraa, »bare vi kunde vænne os til at være en lille bitte Smule mindre mistænksomme, var det betryggende godt.«

»Nei, forsikrede Frøken Kyrle med energisk Hovedrysten, »ikke faar De mig til at klinke paa alt det der, nei.«

Han saa lidt forbauset paa hende og glemte at føre Glasset til Munden.

Frøken Kyrle satte sit Glas resolut fra sig:

»Kom bare ikke til mig med Mistænksomhed og sligt,« smilte hun lidt afsnubbet. — »Nei, lad os hellere drikke et Glas paa, at De, Kandidat Burmann herefterdags vil afstaa lidt mere Venskab til Pensionatets ældste og lidt mindre til de sidst ankomne —«

»Gud hjælpe mig for Dem, Frøken Kyrle,« afbrød Burmann, »De sidder da vel ikke her paa Frøken Nekmars Vegne,« lo han. — —

»Aa fy, skam Dem noget, Burmann, saa ondtænkt De kan være!« truede hun med løftet Pegefinger.

»Naa, naa,« drillede han videre og morede sig over Vinens behagelige Virkninger, »var det nu ogsaa saa ondtænkt? . . . Eller,« — gjorde han store Øine — »er det Fru Wollert, som den sidst ankomne, De lægger et godt Ord ind for?«

Frøken Kyrle lagde Hovedet paa skakke, trak Underlæben saa morsomt nedad og svarede:

»Skab Dem nu ikke længere, Burmann, De ved meget godt, hvem der altid er de sidst ankomne her i Pensionatet.«

»Nei saa min Sjæl,« for det ud af ham.

»Burmann,« sa hun, blev pludselig alvorlig og reiste sig, »et Ord i Fortrolighed, det kan ikke gaa i Længden dette her . . . Jeg kan ikke have sligt, det er sandelig saa leit dette saa — — har havt saa ondt ved at sige Dem det rent ud, Burmann, — — jeg synes jo svært godt om Dem — — — og De er jo saa levendes et Element at have i et Pensionat — — det er baade sikkert og vidst — — men det gaar alligevel ikke — — — jeg bliver kjed af at skjule og skifte — — — og jeg synes da, at De, som saa mangre andre Mennesker, maa forsøge at holde Livet vedlige foruden. — — — De skulde vel heller ikke rent glemme, Burmann, at De er Teolog — — teologisk Kandidat med god Eksamen — — og skal være Præst — — og skal advare os andre mod Kjødets onde Magter og et overdaadigt Levnet.« — — —

Burmann skjød Stolen tilbage med et hvast Ryk og rejste sig. — Der var med ét kommen noget stærkt spændt i hans Øine og faste, markerede Træk:

»Sig mig, De, Frøken Kyrle, som er saa klog og god,« begyndte han noget docerende, »naar nu jeg ad Aare fisker mig et tørt Præstekald oppe i en eller anden Afkrog af Verden, synes De da ikke, at jeg gjorde klogt i at finde mig en Kvinde, som kunde blive sin Ægtemand en god Hustru og sine Børn en kjærlig Mo'r?«

»Jo,« forsikrede Frøken Kyrle af hele sit skikkelige Hjerte, »det ved da Gud, jeg gjør!«

»Det er vakkert af Dem; men hvorledes vil jeg saa komme til at staa, naar Regnskabens Dag kommer, og jeg skal gjøre Rede for, hvad jeg har

brugt de rige Gaver til, som blev nedlagte i min Aand og i mit sunde, stærke Legeme?«

»Ja, ja, Burmann, det der forstaar jeg mig ikke en Døit paa,« unddrog hun sig en mulig Fortsættelse. — —

»Giver De mig ikke Ret i det, Frøken,« ivrede han, gik hende et Par Skridt nærmere og lagde sin Haand strygende mildt over hendes Skulder, »at der vilde være fornuftig Mening i at sige til en saadan Ungdomsforspilder: Du Daare, som ikke kjendte din Blomstringstid.« —

Hun steg et Trin til Side, saa hans Haand faldt ned fra Skulderen. Der var noget i Burmanns Haand, syntes hun, som gav den samme Fornemmelse som at blive kildret med et Dun over Læberne.

»Jeg synes det, jeg, Burmann,« kom det roligt, som hun lod sig falde ned i Sofaen, »at saa snil og god Gut, De er i mange Retninger, er De en stor uskikkelig Vrøvlekop, naar det gjælder det skrøbelige i os Mennesker og — de Dele.«

»Ja, ja, Frøken Kyrle,« indvendte han mildt humant og begravede Hænderne i sine dybe Jakkelommer, »det skyldes naturligvis de 36 Ungdomsforladte Aargange af Deres Liv, at De er kommen til at se saa barbarisk paa Livets Høitidsaar — og »de Dele,« sluttede han med et godt Smil.

»Gud, nei, Burmann!« udbrød Frøken Kyrle og stirrede tankefuldt ned i det tomme Glas, som hun var begyndt at fingerere med, — »lad os endelig ikke tale om det. — — Nei, det er Bitterheden og Angeren over de mange Daarskaber, der sætter alle de fæle Streger i vore Ansigter —«

»Angeren over de Aar, der ikke blev levet!« afbrød Burmann med optrukne Bryn. — Han vippede sig over Stoleryggen og tvang hende til at se op. — —

»Jeg er ikke bitter, Burmann, det ved De meget godt. — Jeg er glad i Livet, glad og taknemmelig. — Og jeg vil fortælle Dem det med, — at jeg angrer intet — — hverken det ene eller det andet; men det maa jeg have Lov til at sige Dem,« føiede hun til med et beklemt Suk, — »det er ikke den Slags Kjærlighed — — nei, nei, det er ikke det — — saa langt fra det, som skjænker os den store Lykke — — den Fest i Hjertet, som der kan leves paa et helt langt Liv i rige Minder. Nei, Kandidat Burmann, det er ikke den Slags Kjærlighed, der giver den Høitid, som bærer Menneskene igjennem Livet ligesom paa usynlige Vinger.« — —

Burmanns Øine lo:

»Kun et Hjernespørgsmaal, forstaar De . . . Vi har stærke, tænkende Hjerner, ved De nok, og slappe, drømmende Hjerner. — — For de energiske, de viljestærke, de arbeidsstærke, fuldt normalt funktionerende Hjerner er Elskovslivet et behageligt og høist nødvendigt og høist vederkvægende Redskab til Intelligentsens Fremme . . . Men de svage, de drømmende, de mere uudviklede Hjerner har deres Rødder i de Egne af Kjærlighedslivet, som fremkalder sygelige Indbildninger og et Følelsesliv, som er stærkere og derfor mere virkende end deres Forstand . . . Desværre lider de fleste Kvinder i al Fald af den Sygdom at opelske et intents Følelsesliv paa Hjernens Bekostning.« — —

Frøken Kyrle flyttede sig lidt usikkert paa Sædet. Det var, forekom det hende, ligesom Sofaen saa smaat strævede med at krybe bort under hende. —

»Ja, Hr. Burmann, jeg synes saamænd det hele lyder rigtig saa vakkert, naar De siger det; men det fører til saa lidt at fortælle mig alt det der, thi jeg traver nu videre frem i mit gamle, fodfaste Spor, jeg, skjønner De jo nok, — — kommer ikke til at skridte over i noget nyt.« — —

Burmann skjænkede med et generøst Smil Resten af Flaskens Indhold i Glassene:

»Det er nu heller ikke min Mening at præke Moral for Dem,« klinkede han med hende. —

Frøken Kyrle maatte le. —

»Aa nei, Burmann, det kan jeg i Grunden saa godt forstaa; men,« forklarede hun, »De kan jo respektere, at jeg — saadan, som jeg nu en Gang ser paa disse Ting — føler et vist Ansvar — — en vis moderlig Pligtfølelse til at holde Mennesker borte fra, hvad jeg ikke anser for at være — — være nogen Velsignelse for dem.« — —

Burmann holdt Glasset afværgende op for sig:

»Naa, naa, Frøken Kyrle,« godsnakkede han for sig, — »saadan en Smule Kommers af og til — — lidt Pusleri i Krogene, ved De, hører ligesom Pensionatlivet til . . . . Det er jo intet Kloster heller, ved jeg,« lo han og tømte Glasset.

Frøken Kyrle tømte ogsaa sit Bæger til Bunds. — —

»Jeg forstaar mig ikke paa Dem, jeg, Burmann,« ivrede hun og satte Glasset modigt-demonstrativt i Bordet, — — »se bare til Deres gamle Kammerat, Bosen, aldrig har jeg nogensinde i alle de mange Aar han boede hos mig observeret saa meget som en Hattenaal inde paa Værelset hans.«

Hun klapsede Fingrene mod hverandre paa en Maade, som havde hun netop taget dem op af et Melkar:

»Nei aldrig et Bøs!«

»Sidder han ikke deroppe som en hel Karl nu,« — fulgte det lidt stiklende efter — »som lykkelig Ægtemand i et vakkert, sorgløst Embede.« —

»Bosen —!« for Burmann op og hen til Skrivebordet. — »Se her!« viftede han ivrigt med en blaa Konvolut, »jeg havde saamænd Brev fra Fyren i Gaar, ber mig svært meget om at hilse »Gamlemor«, kan De vide; men det havde jeg nok rent glemt.« — —

»Det var da fornøieligt,« smilte hun glad, »hvorledes staar det ellers til med dem?«

»Aa« — trak Burmann paa det, »kun saa som saa.« —

»Hvad er der nu i Veien?« lød det lidt frygtsomt.

»Tja — den gamle Historie.«

»Herregud,« klynkede Frøken Kyrle, hun var

straks med, — »er det mislykket for hende denne Gang ogsaa, Stakkar, og Bosen, som elskede Smaafolk . . . De kan tro, Burmann,« kom det noget lysere, »han fik en nydelig Hustru . . . Ikke saaledes, at hun var nogen Skjønhed, nei saa langtfra det, men der var noget saa ædelt over det Ansigt — — noget saa velformet og nobelt i alle Dele... Ok Gud ja! hvor tydeligt husker jeg ikke den første Gang, hun kom herop for at besøge ham... Det var paa en saadan vakker Vaardag . . . Kandidaten var ikke hjemme, da hun kom, og jeg vidste heller ikke noget om, at hun kunde ventes. . . . Og saa kommer hun lige ud i Kjøkkenet til mig, hvor jeg stod og vadskede op efter Middagen. — Sørine, Stuepigen, gik om med en daarlig Finger i de Dage. — Vi havde ikke snakket mange Minutter sammen, før hun greb fat i Tørreklædet og gav sig til at tørre Glas og Kopper af. — — Det var, som havde vi kjendt hinanden i mange Aar... Der var en Duft over hende den Gang, Burmann, som fyldte Stuerne med Sommer, og alt, hvad der er godt og rent . . . Og naar hun saa satte sig til Klaveret og sang:

Ride, ride Ranka,
Hesten hedder Blanka
— — — — — — —

eller saadant noget var det, da syntes jeg det var, som om alt ondt, og alt, hvad der sommetider kan ligge et Menneske mørkt og tungt paa Sindet, spredtes og forsvandt som Morgentaagen for den første varme Solstraale.« — —

Burmann havde set Brevet igjennem:

»Ellers er alt ved det gamle, skriver han.« —

»Der skal være saa vakkert deroppe i Lyserød,« nikkede hun over til ham.

»Ja,« stadfæstede han, »meget naturskjønt deroppe ved Lyserød.« — Han stod og balancerede med Brevet paa Pegefingeren.

»De kan tro, Hr. Burmann,« spøgte hun, »der manglede ikke paa Indbydelser — den Gang . . . Hver Sommer maatte jeg tilbringe nogle Dage i hans hyggelige Præstegaard — — saa snart han fik nogen naturligvis — — hed det, og naar saa den Tid kom, at jeg ikke orkede at have Pensionat, skulde jeg bo hos ham Resten af mit Liv og være den gode, hyggelige »Gamlemor« for dem allesammen . . . Aa ja, han var snil og bra, Bosen, og mente alt saa godt i Øieblikket.«

»Ja,« smilte Burmann, »De har vel ikke modtaget saa faa Løfter i Deres Tid?«

»Ikke saa faa, nei.« — — Der var noget i Tonen — næsten et fint Anstrøg af Spot, medens Øinene søgte ned i Sofabetrækkets tilrøgede Mønster. —

»Nei, det kan jo ikke nægtes,« tog hun Spørgsmaalet stille op, »at der i de snart 20 Aar, jeg har havt Pensionat, er falden mange gyldne Løfter af til mig — mellem Aar og Dag; men det forstaar sig, det har jo været noksaa oplivende i Øieblikket . . . Man føler jo, at i en saadan gavmild Stund er Menneskene fornøiede og forhaabningsfulde . . . Og det er altid godt. — — Ja,« tilføiede hun stille, som fra gjemte Erindringer, »jeg har set det lyse Haab spire frem i mange unge, spændte Ansigter, — men ogsaa mange Skuffelser, mange triste Nederlag, megen forgjæves Kamp, megen saar Fortvivlelse har jeg været Vidne til; men Gud ske Lov ogsaa til mange Seire, mange sikre Gjennembrud . . . Ja, De kan tro, Burmann,« gløttede hun op paa ham med et underligt brustent Smil, »mere end én god Gang har det lydt: Det er sikkert, Frøken Kyrle, hvis jeg faar en fin Eksamen, skal De faa det og det af mig . . . Hvis jeg faar et Embede . . . Hvis jeg faar den eller den gode Plads . . . Hvis jeg faar mit Billede paa Udstillingen . . . Mine Digte udgivne . . . Den og den Rolle . . . Det og det Legat . . . Aaja,« smaalo hendes Øine godt ironisk, »skulde man sætte sin Lid til alle disse »Hvisser«, kom man til at sidde net i det. — — — Nei, Hr. Burmann,« sukkede hun, »vi er ikke saadan indrettede, vi Mennesker, at vi gjerne gjør noget, uden at der paa en eller anden Maade skimtes Guld ved det. . . . Jeg er saamænd begyndt at tro,« smaalo hun lunt — »at i alle vore Bønner, i alle Løfter, i vor Smiger saa vel som i vort Had, i vore Taarer og i vor Latter blinker det røde, røde Guld.« — — —

»Jah — jah, det kan jo mange Gange synes saa,« — — lød det ganske vemodigt fra Burmann; han sad paa Kanten af sit Skrivebord og bed i en Elfenbenspapirkniv. — —

»Bosen — ja,« kom det atter minderigt fra Frøken Kyrle — »saa kjær han var den Dag, han skulde drage fra os for stedse. — — Han havde jo turet rundt om i Byen, kan en vide, — — sagt Farvel til Slægt og Venner — — og mange Bægre maatte tømmes paa Held og Lykke, og alt det, som godt var . . . Endelig kommer han da langt om længe masende hjem nogle faa Minutter, før Toget skulde gaa. Ak, Gud ja! — — mange Minder . . . Tror De ikke, han havde glemt at pakke sit Tøi sammen. Frøken Nekmar og jeg fløi jo ind paa hans Værelse, kan De vide, for i en Fart at faa Sagerne stuvede ned i Kufferten; imens stod hele Pensionatet ude paa Trappen med taarefyldte Øine — han var nu svært afholdt, Bosen, da ser De — og drak hans Skaal i den bareste Champagne. — — — Ja, ja, De kan tro der var Liv. — — — Sørine, Stuepigen, stod ogsaa derude sammen med Pensionærerne, drak Champagne og tudskraalede i sit nye, hvide Forklæde. — — — Naa, langt om længe faar vi saa baade ham og Kufferten besørgede vel og vakkert ned i Drosken, og af Sted kjører han da under de halvgale Menneskers livlige Hurraraab; men tror De ikke, at han lidt efter kom susende tilbage. Han havde glemt sin Forlovedes Fotografi, der stod i en liden Ramme paa Kommoden. Hverken Frøken Nekmar eller jeg havde i Skyndingen husket paa det. — Sørine, Pigen, flyver som en Vind op over Trapperne for at hente Billedet, men det naragtige Pigebarn render ind til sig selv og henter sit eget Kontrafei ud til ham. — — Vi ser jo, det er galt, og forsøger at gjøre ham opmærksom paa Pigens Skøierstreg, men den gale Bosen ler bare i vilden Sky til Tøsen: »Tak, Tak, Sørine,« skriger han, »Tak for alt godt!« Dermed kjører han af Sted under fornyet Hurraraab, men Sørine, den Stakkar, sørgede i mange Dage. — — Jeg maatte jo senere sende ham det rigtige Billede, men morsomt var det — det var vidst.« — —

Burmann klippede med Øinene ligesom nervøst lidende — maaske under Duren af en forbigaaende elektrisk Sporvogn:

»Det er en Skam at være misundelig paa en Ven, men jeg vil ikke nægte, Frøken Kyrle, at der kryber en saadan usømmelig Orm frem, naar jeg tænker paa Bosens gode Stjerne.« — —

»Aa,« smilte hun til ham, »saamænd om der er nogen Grund til det, Burmann.«

»Jo,« paastod han — »Bosen havde Raad til at ekstravagere med »fri Indgang fra Trappen« og saadant mere, hvad ikke en anden Stymper kan indlade sig paa.« — —

Hun saa lidt uforstaaende paa ham.

»Bosen beboede jo de to Værelser i 2den Etage. Ikke sandt?«

»Jo, de samme Værelser, som Hegner nu har.«

»Ja,« mysede han lidt ondskabsfuldt — »det har jeg desværre ikke Raad til . . . Jeg maa pent lade mig nøie med en Hybel, som ikke en Gang har fri Indgang fra Entreen.« — —

Frøken Kyrle fik det saa mærkeligt travlt med ét.

»Nei, jeg glemmer jo rent Tiden. . . . Tusind Tak for Vinen, Burmann, det var rigtigt saa hyggeligt at passiare lidt med Dem ... Man har godt af at faa snakke saadan ud med hinanden en Gang imellem.« — —

Hun skyndte sig ud. —

Burmann stod og smilte lunt efter hende; men inderst inde følte han, at hans Godhed og Agtelse for Frøken Kyrle var stegen betydeligt. — — —
— — — — — — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — — — —

Aldrig saa snart var Frøken Kyrle kommen ind i Spisestuen og havde begyndt at binde sit Forklæde paa, før hun pludselig overfaldtes af nogle smertefulde Fornemmelser — — — nogle forunderlige, uhyggelige Kuldegysninger — — — Benene vilde ikke længere bære hende — — — tunge Sveddraaber perlede frem paa Panden. Hun greb sig tungt med venstre Haand til Hjertet — — høire famlede op mod Haaret, der laa i klamme, svedige Totter frem i Panden — — —

... Hvorfor skulde vel Hegner være bedre ... være anderledes end andre Mandfolk, stammede hun frem. — — ... Han havde jo saa længe ønsket sig de to Værelser med den bekvemme Indgang fra Trappen ... Hvorfor skulde vel han være solidere — — han, som havde just sligt at slægte paa ... Snarere værre — — — snarere værre end andre. — — —

Hun blev mere rolig, aabnede stille Døren og gik varsomt ud i Entreen, men stak saa pludselig i et humpende Løb op ad Trappen — — — og sank tilsidst forpustet om paa Sengen deroppe i sit lille, beskedne Sovekammer. — —

. . . Saa — saa — saa, smaasnakkede hun beroligende, som til et gammelklogt Barn, saa — saa, Gutten er da voksen og ved, hvad han gjør. — — — Aa nei, kom det om lidt blegt og saart smilende — idet hun lagde sit Hoved træt ned mod Puden — jeg har ingen Ret — — ingensomhelst Ret til ham—eller til nogetsomhelst i Verden. — — —

Ansigtet forsvandt ned i Puden, men Fødderne stak store, arbeidstunge, fremover Sengekanten. —

Frøken Nekmar sad inde paa Fru Wollerts Seng og smaasladrede:

. . . »Nei, nei, Fru Wollert, der er something rotten med det Søskendepar, det er saa vist som Amen i Kirken det.« — Hun stak uhyre kjælent et lille Stykke velskrællet Appelsin i Næbet paa Fru Wollert. — —

Det var om Hr. og Frøken Petersen, Talen dreiede sig. —

»Herregud,« — undskyldte Fru Wollert med Munden fuld af Appelsinsaft — »et Broderkys.«

»Nei, nei,« — ivrede Frøken Nekmar forklarende — »Operationen foregik bag ved det store Linnedskab — og i Skumringen. — — Og saaledes som de kyssedes de to elskelige, — — Gud kjære, jeg blev ganske rød.« — —

»Hvorledes kyssedes de saa?« spurgte Fru

Wollert en Smule interesseret og holdt Næbet rødt op for at fange et nyt Stykke. —

»Kjære Dem, det var som Prop i en Flaske det,« — kom det med et lille letsindigt Jep om den stærke, kjødfulde Mund.

Fru Wollert lo knæggende og dunkede sit Knæ mod Frøken Nekmar.

»Da de saa opdagede,« — skrællede hun en ny Appelsin, — »at de ikke var saa ganske alene derude — for de fra hinanden som to forstyrrede Væggelus.« — —

Fru Wollert dunkede videre.

»Lad være med det Knæ!« snærrede Frøken Nekmar og gav det urolige Lem et Par Klaps. — »Nei,« — tørrede hun Appelsinsaft af de lubne Fingre, — »De kan roligt dø Døden paa, vi hører snart nyt fra det Paulun,« — fulgte det med lidt Skadefryd i Blikket.

— »Hvorledes har vor joviale Boermadam det?« lo Fru Wollert.

»Ook — Guut!« hærmed Frøken Nekmar med Strutmund og halede med et lavet Dødssuk den sidste Appelsin frem af Posen — »hun sørger over sin døde Snip, Madamen stor of Transvaal.« — —

»Men du evige —!« for Fru Wollert op — »ligger Hunden virkelig paa Parade endnu?« —

»Nei, nei, nu er den hunt begraben,« lød det beroligende — »den begyndte jo at blive lidt for gavmild med sin usømmelige Parfume,« lo hun med de store jernstærke Tænder, »og saa maatte vor gode Kyrlemor skride ind . . . Kjære Dem for

en Huskestue, der blev. — — Du godeste Verden! . . . Ligdragt skulde syes, Gravplads bestilles, gode Venner inviteres — — — og Blomster, kjære, Blomster en masse — — —«

— »Og Monument,« supplerede Fru Wollert. —

»Hvor vil De hen, kjære,« — raabte Frøken Nekmar meget indigneret paa Fru Harders og Snips Vegne — »Monument, kjære Dem, det har s'gu staaet færdigt i de sidste 10 Aar . . . Snip var jo Olding — — kunde aldrig vide, hvilken Dag, det behagede Kavaleren at riste Hovedstadsstøvet af sine aller-kjæreste Smaapoder. — — Jo, jo, det herligste Monument: en liden deilig Marmorsøile i Form af en Sokkel, hvorpaa Snip troner i stor Udødelighed. — — Og tænk — et liden bitte Værs — — so sødt so,« gjønede hun.

Fru Wollert vilde høre Værset, og Frøken Nekmar deklamerede med Ynde:

Snip.

Taarestrømmens bitre Jag
over dig nu vælder;
Jordelivets tunge Dag
over mig sig hælder.
Din lille Moremor.

»Det er ikke vittigt,« fniste Fru Wollert ungpigeagtigt.

, »Nei, men smukt . . . Tænk, Fru Wollert, — i det samme Damerne skal til at kjøre af Sted med Fyren, kommer Burmann og tager Frøken Kyrle til Side og hvisker skalkagtigt til hende, at hvis hun vilde beholde Fru Harder, maatte hun

for Himlens Skyld se til at faa denne Ligfærd forpurret — og afstaa Snip en Begravelsesplads bag Lysthuset nede i Haven. — — Kyrle fandt Raadet godt, og ved de øvrige Menneskers Hjælp lykkedes det sandelig at faa Hunden begravet bagved Lysthuset — og dermed er Fru Harder skjødet til Frøken Kyrles Pensionat for Livstid. — — Da Ceremonien vel og vakkert var overstaaet, tog Fru Harder — og de allernærmeste Paarørende — Landaueren, der var bestilt som Ligvogn, og kjørte i Skridt til et Konditori. — — — – Men, hvad giver De mig for Boermadamen,« — spaste hun videre — »da det i Gaar — mens vi sad ved Frokosten — begyndte at skyldregne, reiste den lille Moremor sig op fra det gode Bord, skjød den varme Beuf til Side og sagde: »Et skidt til Klima!« — — tog frem sin nye Silkeparaply, rutschede ned over Trappen og ned i Haven, hvor hun med himmelvendte Øine plantede Paraplyen paa Snips Grav.« —

Fru Wollert forglemte atter sig selv og dunkede løs. —

Frøken Nekmars Blik skjød hastigt ned paa det urolige Knæ, — hun skubbede Tæppet bort, — strøg Natkjolen lynsnart til Side — — greb om Knæet med begge Hænder og gav det et lubbent Smældkys.

Fru Wollert smøg i en Fart det udskeiende Lem under Tæppet og dækkede sig godt til:

»Hør,« — sa hun og skottede op paa Frøken Nekmar med et Smil som kildret af et Straa, »er der ikke et Slags Forsynets Hævn i det, at han er

gaaet hen at forelske sig i en, som alle Mennesker siger, ligner mig?«

»Professor Wollert?«

»Ja, — men« — trak hun paa det — »det er maaske Vanens Magt . . . Og et godt, gammelt Navn er det jo . . . Men talentløs som en Sild,« afgjorde hun med et skarpt Hug. — —

»Det vil jeg saa gjerne tro,« stadfæstede Frøken Nekmar ligegyldigt, »for jeg har ikke det ringeste Begreb om Billedhuggerkunst, men,« — tilføiede hun drillesygt, — »unægtelig er hun af en noget yngre Aargang.« —

»Nu er De ond, Nek,« kom det stille, og der trak i det samme noget underligt trist over hendes Ansigt, noget som — nu kan han leve sig ung igjen, mens jeg — — —

Hun trykkede Hænderne tungt mod sit Ansigt. — — Viljeløse Tanker tog lidt efter lidt sikre Retninger — — klædtes i Ønsker — — dannede Form. — — — Spændige Skikkelser marscherede op i sluttet Række — — — Ansigter steg frem som af tunge Taager, blev tydeligere og tydeligere. — — — — Det blev til en lang, stærk Revu af kjendte Mænd, mest unge . . . unge. — — — Der havde hun ham — Hegner! — — »Aa Gud,« ligesom jamrede hun sig, tog Hænderne fra Ansigtet i et langt, sugende Suk. — — Det var jo en Tanke, der ikke var ny, en Tanke, som i saa mangen søvnløs Nat var taget op til Behandling, men som Gang efter Gang var bleven skudt til Side, som uiværksættelig. — — —

Frøken Nekmar nød med sjælelig Velbehag den Smerte, der afspeiledes i Fru Wollerts Træk. — — Det var ikke saa meget af Ondskab, som af en forunderlig lysten Hævnfølelse, der i saadanne Øieblikke tog hende fangen. —

»Jeg er ulykkelig, Nek,« klagede Fru Wollert med et forkjælet Barns Klynken.

. . . »Det er sikkert og vist det, Fru Wollert,« sa Frøken Nekmar og undersøgte med hvasse Speiderblik hendes Hoved, »graat Haar vil s'gu komme til at klæde Dem pent.« — —

Fru Wollert gav et foragteligt Jep som Svar.

»Gud,« — trøstede saa Frøken Nekmar, »De kan sagtens fange Dem en flot Mand endnu, De, naar De bare sætter lidt Vilje ind paa det.«

Frøken Nekmars medfødte Lyst til at agere Raadgiver i alle Affærer fornægtede sig sjeldent — selv ikke i en saadan Stund, hvor der var saa meget andet at glæde sig over. —

»Aa — De væmmelige Nek,« snærrede Fru Wollert og gav et lille slapt Gisp fra sig.

Frøken Nekmar blev ivrig.

»For Dem, Fru Wollert, gjælder det kun at ville — — rigtig saadan sjæleville,« tilføiede hun verdensklogt og myndigt. —

. . . »Med mine graa Haar.« — —

»Desmere Grund til at skynde sig,« udbrød Frøken Nekmar. — — »Endnu kan de graa Spirer med lidt Omhu dækkes, men om en to—tre Aar bliver det vanskeligere . . . De har bare at lægge Rævesaksen ud paa det rigtige Sted — — saa kommer han nok luskende — — han, Mikkel — skal De se — — og kan De holde Bryllup paa samme Dag som Professoren,« sluttede hun forpustet. —

Fru Wollert saa skarpt paa hende, det blinkede baade Vilje og Skadefryd i Blikket.

— — »I will!«

»And jou do!« føiede Frøken Nekmar raskt til. —

— »I will and I do!« gjentog Fru Wollert sagte. — — Den paafaldende klare, hvide Teint fik som et hedt Skjær over sig.

»Nei,« — for det uvilkaarlig beundrende ud af Frøken Nekmar, »nu var De vakker!« —

Hun lagde sig lidt tungt henover Sengen:

— »Saa vakker en Hals De har da!«

»Ja,« smilte Fru Wollert lidt naivt-stolt og tog med et let Ryk Natkjolen til Side. — Det var, syntes Frøken Nekmar, som lukkede hun et Juvelskrin op. —

Frøken Nekmar lod med kattepodeagtige Bevægelser et Par Fingre glide forvildende sig henover Fru Wollerts Hals og Bryst. — —

Pludselig skjød den Tanke op i Fru Wollert, at Frøken Nekmar kunde finde paa at forelske sig i hendes Hals, som hun for lidt siden forelskede sig i hendes Knæ, og med et snøgt kildrende Skrig kastede hun sig om paa Siden. —

Frøken Nekmar rettede sig op med et taaresløret Smil:

»Jo, De er lykkelig, De,« sa hun kun.

Fru Wollert kunde saavidt høre, hvad hun sagde, og spurgte:

»Hvorfor siger De det?«

»Fordi,« svarede hun — og en Taare rev sig løs og stjal sig raadvild frem paa Kinden, »De har et Barn — — — De har Deres Gut.« — —

»Det er sandt, Nek, det er sandt, det er saa velsignet sandt,« — jublede hun og sprat ud af Sengen i en saadan Fart, at Frøken Nekmar, der ikke havde forudset et saadant Akrobatspring, nær var bleven kastet baglænds mod Gulvet.

»Per,« raabte Fru Wollert, aabnede Døren paa Klem og tittede ind i Salonen.

»Pe—e—a—rr!«

»Hvad er det, du vil, Mor?« lød det læsetræt. —

»Kom hid til mig, Gutten, skal jeg fortælle dig noget,« blinkede hun fristende igjennem Dørsprækken. —

»Det er bare Narreri,« kom det trevent.

»Jeg skal give dig Narreri, jeg, skal du se, din Storskjelm du er!« for hun leende ind til ham, saa den tynde, blondebesatte Natsærk slingrede sig kjælent om de bare Ben. — —

. . . »Kan du ikke forstaa det, din lille Hjertebamse, at Mo'r vil kysse dig!« lo hun, tog Gutten om Hovedet med begge sine Hænder og knuskyssede ham slig, at den »Sidste Mohikaner« dansede Tripvals henover Gulvet.

»Puh, Mor!« sa Per og rettede paa sin Matroskrave, »det var s'gu en orntlig Skylle.« —

»Bander du ogsaa, dit Smørtrold du er,« lo hun videre, gav ham et Dask paa Øret, fløi ind og lukkede Døren godt i efter sig. —

»Aah — aah,« pustede hun ud, »er han ikke herlig, hvad? — — Saadant et rigtigt lille Mandfolkeemne — hvad? — — — Græder De?« afbrød hun sig selv og for hen til Vinduet, hvor Frøken Nekmar stod og stirrede ud.

— »Nei, det var bare saa underligt — — bare noget, jeg kom til at tænke paa,« — forklarede Frøken Nekmar. — —

»Hvad var saa det, Frøken Nekmar? sig mig det, hører De?« — — tiggede hun medfølende og slog sin Arm fast om hendes Skuldre. —

»Aa,« kom det forsagt, »det er bare saa underligt at tænke paa, at nogle Mennesker skal være ulykkelige født.« — —

— »Ulykkelig født —?«

— »Ja.« — —

»Frøken Nekmar, vær lidt fortrolig nu — — lidt meddelsom . . . De gaar vist alligevel noget ensom omkring — — — vær fortrolig,« bad hun indtrængende og klemte sin Arm fastere om hende, »bare lidt, forstaar De.«

Frøken Nekmars Ansigt blev saa uhyggeligt stramt og fik ligesom et leveragtigt Anstrøg i Farven.

. . . »Er der en eller anden, De er glad i — meget glad i?« prøvede Fru Wollert yderst lempeligt.

Frøken Nekmars Øine blev store, vaade og tindrede med en sælsom Glans.

. . . »Lille Ven,« blev Fru Wollert ved, »hør nu her, lille Nek . . . sig mig bare, De, er han her? . . . Her i Pensionatet?«

Der gik en næsten afskrækkende Skjælven over hendes Ansigt, de tykke, stærke Kinder blev fulde og røde, Læberne blev knebne krampagtigt sammen for at holde den paabrydende Graad tilbage. — —

Lynsnart for en Tanke gjennem Fru Wollert — — en Tanke, som en Gang før havde meldt sig, og hun sagde raskt og med et halvkvalt Udraab:

»Burmann!?« — —

Frøken Nekmars Hoved faldt tungt bagover mod Fru Wollerts Arm. — — Ansigtet var opløst i en uskjøn — — næsten uhyggelig Graad. — —

— — — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — — — —

Da Frøken Nekmar noget efter kom ud fra Fru Wollert, standsedes hun i Entreen af Fru Harder, der kom rullende imod hende som en Pram i Søgang.

»Er hun endelig der, dit tykke Bras,« spøgte Fru Harder venskabeligt og kildrede hende i Siden med en Avis, som hun bar i Haanden. — Gamle Fru Harder var en meget ivrig Bladlæser — ikke mindst af Dødslisten. —

»Naa, De, Frøken Braselin,« lød det meddelsomt, »har De læst om det i Papiret her, at nu staar det paa den første Side, at tyske Emperor, som saa meget elsker Danmark, skal beære Sønderjylland med sin kostelige Nærværelse om hvert Sommer i August i Mangel af Norge, som han skal skuffe, og derfor murer sig et herligt Slot so ganske forfærdeligt overdriveligt storskjønt Indretning med Nutidens Udenomsbekvemmelighederne over det hele — —,« ivrede hun noget hæst, som om Fedmen i Halsen brydde hende lidt. — —

IV.

Student Rinde holdt Udkig deroppe fra »Allemandssøen«. —

Han var for et Øieblik siden kommen farende ud fra en Blomsterbutik med en Haandfuld vældige la France Roser og drev nu vagtsomt speidende frem og tilbage langs Spadserstien. —

. . . Det var Fru Wollert, som paa denne Tid kunde ventes hjem fra en Generalprøve. —

. . . Det gik lidt i ham — —

Han hørte et Vindu slaa mod Stormkrogen og skottede sky op mod Pensionatets mange Øine. — —

I et lynsnart Gløt fik han Kig paa Hegner, der stod for aabent Vindu og stirrede ud over Søen. — — —

Med et Par smidige Hop var han nede fra Stien, og i samme Øieblik han stod paa Gaden, svingede en Vogn i raskt Trav forbi ham og hen foran Indgangen til Pensionatet. — —

Med sikker Fornemmelse af hvem der sad i Vognen, skridtede han hastigt efter og kom tidsnok til at se Fru Wollert hoppe ud og forsvinde

ind igjennem Porten. — Men Rinde, som havde et Par velsignet lange Ben, tog Trapperne i nogle faa heisende Hiv. — —

. . . »Professorinde Wollert!« — hørte hun det hviske bag ved sig, som hun havde faat Entredøren op. —

Hun standsede lidt undersøgende, gik et lille Skridt tilbage og saa da et velformet Hoved dukke frem over Trappegelændret. —

»Aa — er det Dem, Rinde.« — —

Han overleverede Blomsterne med et sirligt Buk. — Smilet var lyst som et Barns, og Øinene spillede forventningsfuldt. —

. . . »Det er gaat godt med Generalprøven?« ligesom smaalo han for dog at sige noget.

»Tak, brillant! — — — Nei, hvor de Roser er smukke . . . Hvor har De dog fisket dem, Rinde?« — Hun dreiede og vendte paa Blomsterne og lagde et Par af Roserne kjælent mod Kinden.

»Aa — bare her om Hjørnet,« forklarede han naivt. —

Hun saa ham overgivent, seierrig lige i Øinene:

»De er jo Kavaler, Rinde!«

Han strøg saa barnligt keitet op i sin lyse, silkebløde Haarlug:

»Jeg ved, De er glad i la France Roser,« kom det med et stort, rigt Smil, og en fin, jomfruelig Rødme skjød i det samme op i hans klare Teint.

I samme Sekund bed hendes Øine sig fast i hans, og med en raffineret Kvindes Lystenhed trak hun ham lynsnart ind til sig og kyssede ham. —

Det hele var sket saa pludseligt, at han ikke fik Tid til en Tanke.

Lidt efter tog hun hans Haand varmt i sin, klemte den op til sit Hjerte, der bankede stærkt. — — Hun syntes at ville sige noget, men fandt ikke Ord og brusede saa ind paa sine Værelser. —

Student Rinde tumlede sandseberust ned over Trapperne og ud i Byen. —

Fru Wollert sad halvt paaklædt foran Speilet og arbeidede med Krøltangen, som hun hedede over en lille Natlampe. — — Hun havde ingen orntlige Toiletapparater derhjemme. — —

»Per du!« raabte hun med Hovedet ludet skraat nedad.

»Ja vel!« meldte Per sig i den aabentstaaende Salondør. — —

»Kan du hitte min røde Slaabrok, tror du?«

»Hvor er den da?« spurgte han med de smaa Stenkulsøine i Moderens askeblonde Haar. —

»Hvor den er — — —«

»Det er et vakkert Haar, du har, Mor,« kom det anerkjendende, idet hans Fingre nærmede sig. — —

»Nei, nei, rør ikke!« afværgede hun med den ophedede Tang, ængstelig for den snart fuldendte Haaropsætning. —

»Hvor vil du jeg skal søge?« spurgte Per med Tanken paa Slaabroken.

»Herregud, din lille Idiot,« lød det utaalmodigt inde i Speilet. —

Per dreiede sig rundt som en gammel Elefant og skottede søgende op mod Loftet.

. . . »Se efter i Entreskabet — — — Er den ikke der saa — — — saa ring paa Tella!« raabte hun efter ham. — —

Hun kastede Krølletangen, slukkede Lampen og greb Pudderdaasen. —

»Værsaagod,« præsenterede Per, han kom vævlende ind med Kjolen, som var det en Favnfuld Halm. —

»Tak. — — — Aa, hør lidt, Vennen min,« standsede hun ham, »hvad er det for en styg Femmer, du der gjemmer paa?« spurgte hun pegende med Pudderkvasten hen paa en liden Bog, der laa saa rent uskyldigt henslængt paa Sengetæppet. —

»Det her —?« spurgte han klodset og greb fat i Bogen som med en Ildtang. —

»Ja — i Regning,« forklarede hun.

»Nei, det er i Matematik,« rettede han hende.

»Naa — ja, det kommer ud paa et — — i Matematik altsaa?«

»Tror du, at Matematik og Regning kommer ud paa et, du da Mor?« forhørte han sig med et Anstrøg af tillavet Spot i Tonen. —

»At du ikke skammer dig for at vise din Mor saadanne Femmere, — — en 12 Aars gammel

Gut,« affærdigede hun ham med en rask Bevægelse af Nakken. — Pudderkvasten gjorde et hastigt Kast henover Toiletbordet, saa det overflødige Pudder dampede frem i Værelset og op i Pers smaafrægnede Næsebor.

»Det er ingen Femmer,« nyste han fornærmet.

»Hvad er det da?« Hun rettede sig lidt op fra Bordet og saa vist paa ham.

»Det er en Sexer,« gryntede han.

»Gaa ind paa dit Værelse, Knægt, og læs. — Straks!« kommanderede hun, da han ikke gjorde Mine til at lystre.

Per spankulerede seirsbevidst ind paa sit Kammer, men vendte straks tilbage. —

»Den er ikke »forevist«, bemærkede han tørt og holdt Karakterbogen frem.

Hun snørede med stoisk Ro sit nye, lillafarvede Korset.

»Vil du beholde den herinde, Mor?« prøvede han videre med en Smule Bøn i Tonefaldet.

»Per,« sa hun og gløttede lidt skudtrygget af Snøringen op paa ham, »er det, fordi vi to er blevne alene nu, at du er saa ligegyldig, for hvad du lærer — — og,« det skjælvede lidt ved hendes Læber — »og saa ligeglad, for hvad jeg siger til dig?«

Per tyggede lidt forsagt paa den skjæbnesvangre Bog.

»Jeg troede, at vi to, Per, skulde have det saa godt og hyggeligt sammen,« kom det lidt graadkvalt, som havde hun i et Glimt set sin

vanskelige Moderstilling, — »og saa, at jeg skulde faa rigtig Glæde af dig — — saa stor og voksen du er — — — Jeg har jo bare dig, jeg.« — — —

Hun syntes hun stod saa fortvivlet til denne store Gutten, at hun var nær ved at give efter for den fristende Graad og talte derfor med lidt Higsten — —

— — »Kom her og hægt min Slaabrok, er du snil.«

Hun dreiede Ryggen til ham, — og Per hægtede med bedre Vilje end Forstand.

. . . »Det er nu ikke bare min Skyld hellere da, — —« lød det venligt-surmulende bag hendes Ryg.

»Kanske det er min Skyld,« svarede hun ham i samme Tone.

»Nei,« trak han paa det —, »men jeg vidste virkelig ikke, at vi skulde have Matematik den Dag — — — jeg troede at — — — at!« — — Han strævede saa ynkeligt med at faa den sidste Hægte igjen, at Fingertubberne rent værkede.

. . . »Ja, ja, Gutten min,« kyssede hun ham, »det er bare mig, som gjerne vil være lidt stolt af dig, forstaar du vel.« —

— »Og saa,« lød det modigere, — »og saa kom det af, at du selv havde kjøbt »Den sidste Mohikaner« til mig og bedt mig om at gaa ind i mit Værelse og læse den — — —«

— »Fordi du undertiden plager mig,« forklarede hun.

»Aa, ved du hvad — —« kom det halvt fortrydeligt.

»Ja, ja, Vennen min,« skyndte hun paa ham, »bare du er flink og snil næste Uge, saa —.«

... »Faar jeg mine 25 Øre alligevel da, Mor?« — Han foldede sine Hænder kjærligt om hendes Arm og smøg sit vakre, fastformede Hoved kattemjugt op til hende.

»Lad gaa da, Skrubben, for denne Gang,« affeiede hun ham med et venligt Lug. — »Hør Per, hvis det ringer — — og det er Hegner, saa bed ham gaa ind i Salonen . . . Jeg kommer straks,« — puffede hun ham ud med 25 Øren. —

Hun mønstrede sig foran Speilet og rettede lidt paa de smaa Krøller ved Tindingen. — — Øinene holdtes fast prøvende helt ind til Glasset. — — De blinkede mat — — — ligesom lidt gelatinagtigt humørsygt imod hende. — — — »Ba — — ba — ba — ba —« iltrede hun sig op mod Speilbilledet, idet hun støttede Hænderne fast mod Hofterne, og gav sig derpaa til at drive svagt vuggende fremover Gulvet. — —

Noget efter faldt Øjnene paa Studentens la France Roser — —

De laa derborte paa Divanens brogede Tæppe — — lidt skjødesløst henkastede — — og gjorde et noget modfaldent Indtryk — de ogsaa. — —

Hun satte sig paa Kanten af Divanen og tog Blomsterne op i sit Fang.

. . . For vakre Øine han havde. —

Hun sugede tankefuldt paa sine blodrige Læber.

. . . Og saa frisk en Teint — — rigtig jomfruelig — — bløde, fine Træk — — Uskyldighedens Rødme, — — smaaspaste hun med sig selv. — —

. . . Se, se, tænkte hun videre og lod en lille Rosenknop fare kildrende gjennem sin halvt tillukkede Haand.

. . . Se, se, Studenten begynder at faa Dun paa Hagen . . . bugter sig nysgjærrigt ud af Guttetoget og forlanger sine Rettigheder som Mandfolkemenneske . . . og saa gjælder det at gabe rigtig høit, forstaar sig, — smilte Øinene ligesom blaanende under de fine, halvlukkede Laag. — —

. . . Som om de ikke tidsnok fik pillet den Smule Marv ud af de vege Benpiber. — — —

Hun reiste sig med en resolut Skuldergestus, som vilde hun ryste Studenten af sig, og satte de tørstige Roser i Vand. — —

Som hun stod der og stelte med Blomsterne, hørte hun det ringe paa Entreklokken. — Det blussede med ét op i hendes Kinder, og Hjertet bankede stærkt under en spændt Lytten. —

— — Nei, det var et Menneske, som bad om aflagte Klæder. Hun hørte Per smække Døren i med den Besked, »at det havde de ingen af.« —

. . . Aajo saamænd kommer han, nikkede hun opmuntrende til sig selv, idet hun slængte sig ned paa den magelige Divan. — —

Med Armene lagte paa Kors under Hovedet gav hun sig til at nidstirre slig paa en Figur i det blaagrønne Tapet, saa hun syntes med en munter Opdagelse, at det blev til et veltruffet Billede af Hegner. — —

. . . »Bare jeg kunde faa Bugt med den store, sorte Fippen hans,« lød det med et forunderligt Dobbeltudtryk i Smilet. — — Hun kom til at mindes en Aften, de havde været sammen hos Digteren Ballsager . . . Hvor oplagt hun havde været den Gang, og saa sikker paa sin Seir. — . . . Hvad havde hun ikke svoret, som hun stod derude i Entreen, iført sin nye, rige Pels, færdig til at kjøre af Sted? Hun havde faat det Indfald at brase ind i Stuen og sværge ved sit eget, glade Speilbillede, at hun denne Gang vilde bringe hjem en længe eftertragtet Trofæ: Journalist Hegners sorte Fip. — — Det var ikke lykkedes hende; men hun havde ikke derfor opgivet Tanken. — Periodevis dukkede Haabet om at vinde ham op i hende, og hun overveiede med ægte fruentimmeragtige Tankegreb de mulige Chancer for et heldigt Resultat. — —

Hendes kvindelige Instinkt havde alt for flere Aar tilbage sagt hende, at Hegner var en Mand, en af disse faa, som hun beærede med Benævnelsen: Mandfolk. —

— — Og saa kom Sammenligningen:

. . . Professor Wollert var et brutalt, — et umenneskeligt Mandfolk, som paa det utænkeligste havde mishandlet hendes gjennem Barneaarene opelskede Kjærlighedsliv. — — Et Mandfolk, der respektløs havde nedtraadt hver barnesund Livsnerve i hende. —

. . . Nei, saaledes var Hegner ikke. — Den Kvinde, han gav sin Kjærlighed, skulde speile sig i Elskovens evige Ild, som en gyngende Vandlilje paa den hemmelighedsfulde Fjeldsø — — og vokse sig rank under hans kraftige Arm — — i hans stærke, sunde Kjærlighedsliv. — — — Værnet og pleiet saaledes vilde Elskoven føre hende ind i alle hans lønligste Tanker — — skulde give hende Ret til at dele alt med ham — — naar han var glad, og naar noget gik ham imod. — —

Saaledes og ikke anderledes kunde Hegner sees. — —

Imidlertid var der ogsaa et ubesvaret Spørgsmaal ved dette Mandfolk, — en forbistret Tanke, som plagede hende mer end nogen anden. —

Hvorfor var Hegner saa rent uimodtagelig for alle hendes elskværdige Tilnærmelser? — —

Hundreder af Mænd havde sagt, at hun var deilig, — — og hun gav dem Ret; hun var deilig, men hvorfor kunde eller vilde ikke Hegner se det? —

Dette Spørgsmaal havde hun arbeidet meget med i de mange Maaneder, hun nu havde boet i Frøken Kyrles Pensionat uden at være kommen Svaret stort nærmere ind paa Livet. — Det skulde da være, at hun troede at have Vished for, at hun ikke var den eneste Kvinde, som forgjæves beilede til Hegners Gunst. — —

Men deraf fødtes tillige en anden og høist løierlig Tanke. —

— Turde der være et Gran af Mulighed for, at en saa fremragende Dygtighed — og tillige en saa frygtet Mand som Hegner, — — og naturligvis netop derfor med rigere Anledning end de fleste, — skulde forsmaa Elskovsgaven — —?

I saa Fald var der kun en eneste Ting for hende at gjøre: at holde ud. —

. . . Men hvorlænge kunde hun vente? — — Hvorlænge turde hun vente?

Frøken Nekmar havde sagt — noksaa ondskabsfuldt for Resten — at graat Haar vilde klæde hende — —

. . . Monstro Hegner vilde finde det samme? — —

Hun gav sig til at stirre fortvivlet i sine fine, gjennemsigtige Hænder, som hun knugede mod hinanden i en uendelig Længsel efter ham, som hun troede at elske. — — —

Saa lød Entreklokken. —

Som en nykjøbet Gummibold sprat hun op fra Divanen og hen foran Speilet. — —

Ja, der var han — endelig.

Hun ludede skjævt lyttende med sit velfriserede Hoved: Hvor det var fornøieligt at høre ham snakke med Per. — — Saa forunderlig ren og bøielig hans Stemme lød ind til hende. — Hun fandt, mens hun stod der og lyttede til den utvungne Passiar mellem ham og Gutten, at der i Hegners Stemme laa en hemmelig Magt, som den selve Naturen øver paa Sindet. — —

— — —

»Jeg begyndte saa smaat at tro, at De alligevel vilde gaa »Hus forbi«.«

Døren var gaaet lydløst op, og hun stod frisk smilende paa Dørtærskelen med fremstrakt Haand. —

Han rettede sig op fra sin passiarende Stilling med Per og tog den frembudte Haand.

»Nei, men en Artikel faldt mig i Pennen — — og den skulde helst sluttes først.«

»En storpolitisk?« smilte hun.

»Ja — politisk,« gjengjældte han. —

»Sig mig, hvad den gaar ud paa?« tiggede hun spøgende. —

Han smilte ligesom lidt mistænksomt til hendes politiske Interesser.

»Hvad den gaar ud paa?« —

»Ja, hvad handler den Artikel om?« spillede hun interesseret videre. —

»Om vor Neutralitet,« forklarede han Professorinden. —

»Er vi ikke det da?«

»Jo—o.«

»Hvorfor skriver De saa om det?«

Han lo.

»Ja, jeg maa jo ryge?« afledede han og holdt den tændte Cigar op i Luften. —

»Det ved De,« svarede hun med et kort Nik og rullede en Lænestol frem, »naa, hvorfor skriver De saa om det?« frittede hun nysgjerrigt — underholdende. —

»Udlandet, ser De, er begyndt at betvivle vore gode Hensigter,« spaste han med et lille Buk og slog sig ned i den frembudte Stol. —

»Hvad er det for no'en frygtelige Hensigter?« — Udtrykket i hendes Ansigt var ligesom helt fyldt af Emnet. —

Han kom et Øieblik til at fortabe sig i hendes smukke raske Bevægelser med Armene, idet hun lod sig falde ned i Gyngestolen, der blev placeret ligeoverfor ham. —

»Hvad?«

»Aa,« tog han sig i det, »vore nye Geværer.«

»Ba, — den Smule Legetøi,« lo hun tillavet foragteligt, som hun satte Stolen i Bevægelse, »det var da ogsaa noget at gjøre Væsen af.«

»Jo, jo,« forklarede han med store, optrukne Bryn, »det er saamænd et Apparat, der kan mistænkeliggjøre os i Udlandets Øine.« —

»Saa—aa,« smagte hun paa det, »ja, men hvad — — hvad gjør saa det?«

»Hvad det gjør?« smilte han som til et videbegjærligt Barn. »Tyskland, f. Eks. gjør os snart til et Appendiks til — England.«

»Aa — fy!«

»Ja,« nikkede han, »eller til Rusland.«

»Hør,« afbrød hun ligesom fra en lang Tanke — »det er en god Cigar, De der har. — Ikke sandt?« sugede hun nydende Røgen til sig. —

»Jo—jo, vil De prøve?« kom det galant med Haanden paa Vestelommen.

»Tak — nei, men en Cigaret. — Aa, Per« — vendte hun sig til denne — »paa mit Toiletbord vil du finde en Pakke Cigaretter. — — »Aa,« fulgte det straalende, »De kan rigtignok tro, Hegner, jeg var brillant paa Generalprøven i Dag. — — Rent betagende, forsikrede Kammeraterne.«

»Hm — hm,« nikkede han med Øjnene i hendes, han vilde saa gjerne tro det. —

»Men derfor er det jo ikke afgjort, at jeg bliver ligesaa oplagt i Morgen Aften — til Premieren,« lød det lidt undskyldende, som vilde hun lægge en blød Haand over det altfor stærke Udbrud.

»Nei, nei,« samtykkede han, »det er jo ikke altid at —«

— »Bare dette at faa Lov til at skabe, til at virke, til at arbeide, arbeide,« afbrød hun med Jubel, »aa, kjære Dem, Hegner, det er en Guds evige Velsignelse! — — Uden Arbeide smuldres man lydløst ind i Døden. De kan tro,« fortsatte hun, da en Cigaret var tændt, »De kan tro, i de to Saisoner jeg gik saa foragtelig ledig, maatte jeg bittert sammenligne mig med en stakkels Kværnsten, der gik og gik, rundt, rundt i sit eget sørgelige Støv. Ikke det allermindste Kornøie at mase med. — Et udbrændt Legeme, unyttiggjort for Verden, død — — og dog saa sørgelig levende. — — Er det ikke en trist Skjæbne for et Menneskeliv?« — —

»En uhyggelig Tilværelse,« svarede han. —

»Glem ikke din Lektie, du Gut!« lød det temmelig bestemt til Per, der var bleven staaende — forsigtigt lænende sig til Hegners Stol. — Det gjaldt nemlig om at komme saa nær op til Hegner som vel muligt uden dog at genere. —

Med et Martyrblik trak Per sig tilbage til sine private Gemakker. — —

. . . »Og saa den rædselsfulde Tanke,« fortsatte Fru Wollert da Per var kommen udenfor Hørevidde — »at det skulde være min Mand, som havde Magt til at stænge mig saadan ude — —«

— »At De nu ogsaa kunde falde paa at tro sligt.« —

»Det var ham.«

»Nei — kjære.« —

»Jeg ved det saa vist, det var ham,« gjentog hun med Øinene hurtigt i hans.

— »Hvad Grund?«

Hans Øine borede sig søgende ind i hendes, og det var et af de Blik, der holdt det en Gang fangede Øie fast. — — Hegners Øine var drømmende indadvendte og af ubestemmelig Farve. — I Øieblikket havde de nærmest et gulbrunt Skjær. — — Et forunderligt Blik, der tog som i en eneste Sum Indtrykket af et Menneskes Individualitet. —

»Aa« — kom det med et stramt Smil — »vilde vel bare umuliggjøre Kunstnerinden i mig og siden — —«

»Og siden?«

»Siden fortsættende misbruge sine Ægtemandsrettigheder, uden at jeg vovede et Kny.«

»Hvorfor da mere from?« forsøgte han et lystigt Smil.

»Findes der da Ærekjærhed og Modstandskraft hos aandelige nedbrudte?«

»Jeg tror ikke,« sa Hegner, »at Professor Wollert havde nogen saadan Slags Magt.« —

— »Her er jeg bedre underrettet, Hegner.« — Ansigtet brændte, medens hendes Stemme skalv, »og Elskerinderne, min Ven, de vilde blive legio under Hustruens sjælløse Slæben sig hen,« — forfulgte hun Tanken med en haard, skadefro Latter. —

»Ja,« sa han — »i saa Fald har De jo unegtelig en Slags Ret til at mindes Intrigen med en spottende Latter.« —

»Nei, nei,« ivrede hun med sin douce indsmigrende Stemme, »tro da endelig ikke, jeg er ond!«

»Hvis saa er, Fru Wollert, er De her i Deres fulde Ret. Vær ond, vær meget ond, naar De er i Deres gode Ret. — Deraf flyder ingenlunde varigt ondt, men varigt godt.« —

»Kjære,« sa hun, og Taarene perlede i de tætfrynsede Øine, »hvor De snakker sandt, Hegner.« — —

»Ja,« kom det med et fint Strøg over Fippen, »der maa være Ræson i alt — kanske ikke mindst, naar det gjælder vore Følelser.«

Hun saa lidt prøvende paa ham og udbrød saa:

»Jeg har havt det saa ondt med ham, saa ondt.« — —

»Ja — jeg kan næsten tænke mig til det.« — Han sad lidt betænksomt, vippende med høire Fod, men reiste sig om lidt og gik bort til Kaminbordet for at hente et Askebæger. —

Fru Wollert sad lidt skrutrygget med Armene over Kors ligefrem fortabende sig i de med Vilje fremmanende Tanker.

»Jeg ved ikke rigtig, jeg, Hegner, men sommetider er jeg nær ved at tro, at Professor Wollerts Haand vil staa som en Slags Forbandelse mellem mig og mit Arbeide, kanske hele mit Liv igjennem.«

»Der er altsaa et eller andet De bebreider Dem?« kom det med et Snarkast i Blikket.

»Ja,« svarede hun, og hendes lyse Haand søgte kjælent op til de smaa Krøller ved Tindingen — »jeg burde vel have prøvet paa at komme lidt med i hans Interesser,« forlød det strængt tænkende. —

Hegner legede ubevidst med sit Uhr. —

»Det laa vel ikke særligt for Dem —?«

»Wollerts Videnskab, mener De?« spurgte hun lidt forknyt — uvis i Tonen.

»Ja — De havde jo Deres —«

— »Det siger jeg tusinde Gange til mig selv,« udbrød hun synlig lettet, — »jeg havde jo mit Kald at høine, mit Liv at leve; men Tvivlen om det eneste rigtige heri, lurede sig alligevel ind i mit Arbeide. — Burde jeg ikke frivilligt have ofret Kunsten paa Hustruens Alter? Netop dette, at han i et Par forfærdelige Aar forsøgte at døde Kunstneren i mig, peger jo i den Retning. — — Naturligvis havde han lidt af en alt fortærende Jalusi — den Gang,« fulgte det mere forklarende. —

»Men De følte ingen særlig Trang til noget Offer?« — lød det med et Smil, men der laa noget i Tonen — — — medens de store Øine skjød et koldt Skjær fra sig. —

»Nei, Hegner, den Gang tænkte jeg ganske anderledes end nu. Jeg ventede mig al mulig Støtte af min Mand. — Jeg fordrede hans Forstaaelse som min kunstneriske Ret. — Jeg saa en Hjælp i hans mangesidige Kundskaber og i hans allerede den Gang bekjendte Navn. — Hvorledes kunde jeg, som ventede mig alle Gaver, tænke paa Offer? Jeg saa jo i ham min Samson, Solguden, der skulde bringe Vækst i alle de smaa Frø, som spirer i en Kunstnersjæl.« —

»Det gaar vel oftest til saaledes,« henkastede Hegner. —

Der blev en Pause, hvori hun sad mørk, selvforglemmende med halvaaben Mund og af og til gav Tanken Luft i et dybt, tungt Aandedrag. —

»Nei,« ytrede hun, som noget faldende ud af en længere Tankekjæde, »det er vel saa, at det nok tager lidt Tid endnu, inden det gaar op for os, at vi ingen anden Virksomhed har end Ægteherrens« — lød det blidt — ironiskt. —

Hegner reiste sig, lagde den næsten udbrændte Cigar forsigtigt ned i Askebægret, knyttede Hænderne fast sammen paa Ryggen og drev frem til Vinduet. —

Solnedgangen derude begyndte at slukne; alle Farverne dalede jævnt dæmrende ned i Allemandssøen. —

Hendes Øine havde fulgt ham og fæstede sig nu ved hans ranke, velbyggede Skikkelse, som han stod der mellem de hvide Gardiner — fast tegnet i bløde Omrids mod den rødlige Aftenluft. —

Hans Nærhed føltes kun som gjennem en elektrisk Strøm, for der syntes hende, at der i Øieblikket blev lagt et vist Øde mellem dem. Og der blev saa stille med et, meget stille. — —

Denne Stilhed, som i første Øieblik forekom hende at have noget af en Feststemning over sig, faldt lidt efter lidt som en dump Forfærdelse over hende og blev til en knugende Selvbebreidelse: Hvorledes havde hun baaret sig ad? — —

Hun reiste sig hurtigt og traadte med en vis lidende Mine hen til Vinduet:

»Kjære Dem, hvorledes kan vi Kvinder have greie paa alt dette forud. Det er jo i Grunden en ren Umulighed. Tro mig,« kom det med et fugtigt Smil, »der maa »Fagkundskab« til, hvis vi skal kunne opnaa fuldkommen Lykke.« —

Han vendte sig om:

»De mener fuldkommen Lykke i Ægteskabet?«

»Ja — vi kommer jo saa rent dumme og uprøvede ind i det« — forsøgte hun spøgende.

»Ja — kun med Instinkt,« tog han Spøgen op. —

»Netop,« ivrede hun, »det er et Guds Under, om det gaar godt; men det gaar ikke godt. De fleste taaler hinanden, det er alt, og det er ofte værre end galt. Vi har jo ingen Anelse om, hvad vi gaar med til. Som oftest er det hele vel blot en Stemning — — — en tankeløs Forelskelsesrus,

som hurtig dunster bort i en magtesløs Ulykkesfølelse og Livstomhed .... Jeg føler mig saa overbevist om, at Wollerts nye Ægteskab bliver lykkeligt. — Saadanne Ægteskaber bliver næsten altid lykkelige. En af Parterne ved da i al Fald, hvad de gaar ind til. Erfaring gjør vis, ved De.« —

»Ja, det er saamænd ingen ganske tom Tanke, den,« kom det med noget, som skulde ligne et Smil.

»Aa, Hegner,« sa hun, og Øinene sank vemodigt og dybt betagne udover den farverige Sø, ». . . efter alle mine Kampe, efter en saa jagende Uro, at begynde forfra, begynde et nyt rigt Liv i altopofrende Kjærlighed . . . Det vilde være som en Solopgang efter lange Maaneders svarttung Taage — —.« — —

Han stod trygt lænende sig op til Vindueskarmen uden at tænke paa, at hendes fine Gardiner krympede sig høilydt under Trykket af den stærke Ryg. — — Han saa Folk skynde sig mod Byen. — — De skulde i Teatrene. — — Saa pyntede og Bevægelserne feststemte. Sporvognene strøg hurtigt forbi med fuld Last. — — Luften var saa vidunderlig klar, saa rent gjennemsigtig og stille. — Han hørte et Dampskib ringe til Afgang og straks derpaa et hvast Pip fra Jernbanen. — — Hans Øine drog sig mønstrende rundt og standsede lidt ved hendes halve Profil; — — Munden lidt strammet, med den fint dunede Overlæbe lidt nedad, — — Hagen tegnede sig energisk mod Ruden, — — Øienbrynene ligesom en Smule op-

skudte, — — Øinene selv syntes store og med fugtig Glans i Blikket, — der ligesom fraværende fulgte et Par unge Spurve, som havde begyndt at lege et Slags Tagfat oppe paa Karnapgesimsen. — De smuttede lystigt pludrende op, over og forbi hinanden i et Væk. — — —

»De skulde gifte Dem, Fru Wollert,« lød det lidt følelsesforladt og nærmest som et Raad, idet han saa paa Uret. —

Hun vendte sig raskt, men med noget af en Skygges Glidenhen i sine Bevægelser, og medens Øinene uendelig sørgmodigt søgte frem under de halvlukkede Laag, lagde Ansigtet sig smilløst bagover i en smægtende saar Længsel. — —

»Ja — jeg maa nok gaa,« bemærkede Hegner tørt og rakte sin Haand til Afsked. —

»Maa De gaa?« spurgte hun med ét lysvaagen, men uden at se den frembudte Haand.

»Jeg skal ned paa Redaktionen,« oplyste han.

»I Aften?«

»I Aften — ja. — Først Kl. 10 kan jeg være fri.« —

»Og jeg som havde regnet saa fint ud, at De var fri hele Aftenen. — — Skrøner De ikke for mig nu, Hegner?«

»Nei,« forsikrede han, »Vagner Larsen reiste i Middags til London, saa jeg har overtaget hans Vagt til Kl. 10.«

»Aa — De slemme, slemme Mand,« kom det med Graad i Tonen, »jeg havde tænkt at beholde Dem i hele Aften.«

»Det var saare elskværdigt,« kom det galant.

»Men hør en Gang, Hegner,« lød det opfindsomt, »saa tit endelig ind til mig, naar De kommer hjem, saa skal jeg have en forfærdelig morsom Overraskelse til Dem.«

»Aa — nei da?«

»Jo, jo, jo, en uhyre fornøielig en,« drev hun ungdommeligt paa, »vil De, Hegner, — aa, hvad?«

»De bør ikke friste mig. Der kan indtræffe saa mange Forhindringer paa en saadan — Galeanstalt,« — forsikrede han elskværdigt undskyldende.

»Naar jeg nu ber Dem, — — Øinene søgte hans i uudgrundelig Forladthed. —

»Farvel!« gav han atter sin Haand til Afsked.

Hun lagde sin fine Haand blødt i hans. — — O, Gud! for det i samme Sekund som en varm Rislen gjennem hende, om han nu bøiede sig ned og gjemte hendes Hoved ind til sig — — i de hvide mandige Hænder — — medens han varsomt strøg over Haar og Kind — —

»Er det ikke i Aften, De har Time med Frøken Astrup?« spurgte han som i Forbigaaende, idet han frigjorde sin Haand.

»Jo—o —,« næsten stammede hun, »det er det for Resten ogsaa.«

»Hun har Talent?«

»Ja—a — sikkert!« bekræftede hun.

Lynsnart for den Tanke igjennem hendes Hoved, at her havde hun endelig fat i hans

Svaghed. Endelig — næsten jublede det i hende. Længe havde hun søgt den forgjæves. —

Det var før hændt, at han saadan ligegyldigt — som i Forbigaaende — havde forhørt sig om denne Elev, ikke om andre. Og en Aften, han var truffen sammen med Frøken Astrup inde hos hende — havde han ingen Hast med at komme i Seng, og da der ikke længere gik nogen Sporvogn, fulgte han hende hjem. — Aldrig vilde han have vist nogen anden af hendes Elever den Opmærksomhed, aldrig. — Her havde hun altsaa hans Svaghed — — endelig.

»Aa, hør lidt, Hegner,« holdt hun ham tilbage i Døren, »det er maaske bedst, jeg siger det, som det er.«

Han saa lidt forbauset, uforstaaende paa hende.

»Sagen er nemlig den,« betroede hun ham, »at Frøken Astrup har faat en Kasse fra sit Hjem med en ugudelig Mængde Knaserier.«

»Naa—aa,« smilte han jovialt.

»Og saa er det da virkelig lidt for kjedsommeligt for os to Damer at sidde heroppe og »gasterere« os uden Kavaler.«

»Tag Burmann!« hjalp han hende.

— »Neimænd, Hegner, om jeg kan invitere hvemsomhelst paa Frøken Astrups Kalas,« kom det lidt æggende.

Han tog en ny Cigar frem, skar Spidsen omhyggelig af og tændte.

. . . »Det var maaske Overraskelsen, De snakkede om før —?« lød det ligesom ligegyldigt spasende, men hun kunde se, at Øinene var ikke saa sikre som før. —

»Ja,« smilte hun saare uskyldigt, »naar De endelig skal vide det, saa —«

»Hvoraf bestaar saa det ugudelige Knaseri,« spøgte han videre. —

»Slikmund,« drillede hun. — — »Naa — kommer De saa?«

»Godt, jeg skal gjøre hvad jeg kan.«

»Det er et Ord, Hegner!«

»Ja — javel, Professorinde!« hilste han galant nede paa Trappen. —

Hun smækkede Entredøren godt i Laas, gik raskt ind i Stuen, hvor hun gav sig til at drive feberhed frem og tilbage. — —

»Der har vi ham altsaa — Mikkel Blaaræv —« gjentog hun Gang paa Gang lystigt — halvhøit for sig selv. — — — Det var da endelig et Udbytte... Ba, hvor jeg ellers bærer mig ravgalt ad . . . Begynder at snakke frem og tilbage om mit Ægteskab med Wollert — — remse op i saadant noget — — og for ham ... Hm, — — det er næsten saaledes, som tvang han mig ind i det . . . Som om det var hans eneste Lyst at faa mig tullet bort ind i svarteste Fjeldet ... Bøier og drager saa frimodigt lunt hver Samtale ind under sig — uden at sige stort. — — — Staar der bare saa klog i alle sine ophobede Kundskaber og svarer med et Blik — — — et faderligt Smil, som om alt, hvad man siger ham, var en gammel udslidt Barnelektie — for ham . . . Sidder bare saa kold og tager Forstanden fra en — — som var det Synd at elske ham — — saa deilig han er — — —

Hun standsede op foran Kaminspeilet og truede med opløftede Arme og knyttede Næver ... »Men nu har jeg Midlet . . . aa — Pinedød, din Istap!« bandte hun blussende rød ind i Speilet — — —

Et Øieblik efter var hun inde i Sovekammeret for at skifte Dragt. —

— »Se, saa,« smilte hun fornøiet, medens hun langsomt klædte sig af, »fik man da ligesom lidt Ram paa den gordiske Knude« — — — —

. . . »Gjennem hende til mig.« — —

Hun lo høit, men Latteren havde en let Bilyd ...

— — — — — —

Frøken Astrup blev henrykt over Fru Wollerts Indfald at ville holde Kalas med Hegner som ene Hane i Kurven, og fløi straks hjem til Tanten, hvor hun boede under sit Studieophold i Hovedstaden — for at hente »Ophavet« til Gildet.

Frøken Astrups Fa'r levede som afholdt Præst i en afsides, men hyggelig Provinsby.—Moderen kunde hun ikke huske. Hun døde nemlig inden den smaa Agda havde fyldt sit første Aar, men Husholdersken, gamle Martha, havde været hende en velsignet Mo'r i alle disse 20 Aar; og fra hende var altsaa Kassen med Slikkerierne. —

Gamle Martha var videnom berømt for sin »Godmad«, og Berømmelsen var ærlig fortjent. —

Men Kassen, der alt havde været over 14 Dage under Frøken Agdas rundhaandede Behandling, var i denne Tid bleven rent mistænkelig mager. — —

Det var dog noget, Fru Wollert snart vidste Raad for.

I et jublende Humør, der nærmest grænsede til Vildskab, strøg Damerne ud i Byen for at hente noget at fede Kassen med. —

Der var ingen Maade paa alt det de havde fundet paa at kjøbe og slæbe med sig. — Og nu stod de atter hjemme hos Fru Wollert i stor Travlhed med at made Kassen. — Det hele skulde virke som en stor Overraskelse fra den gamle gode Martha — — —

Kassen skulde placeres paa et lidet Bord midt i Stuen og først slaaes op, naar Hegner kom — — og saa hver lille Ting pakkes forsigtigt op under fælles Forundring og Taknemmelighed over alt, hvad den kære gamle Martha havde været Kar for at hitte paa. — —

De havde fundet ud, at det var langt det bekvemmeste at gjøre Overraskelsen i Stand nede paa Gulvet. — — Der puffede de hinanden overende i et Væk og lo, saa Taarerne duggede de lange, bløde Øienhaar. — —

Smagte Fru Wollert paa en Kage eller et Stykke Konfekt, maatte Frøken Agda absolut gjøre nøiagtigt det samme. — Alle de gale Streger, den ene fandt paa, maatte den anden gjengjælde i rigt Maal. — — Der var ikke Maade med deres Opfindsomhed. — —

Men de var jo ogsaa begge saa glade — —

hver i sine Tanker, sine Forhaabninger, sine gjærende Anelser — — saa rent uimodstaaelig hjertensglade, at det ligesom klukkede og trillede varmt rislende inden i dem. — — —

Som Damerne stod og skulde ordne sig lidt — færdig med alle nødvendige Forberedelser, kom Frøken Kyrle ind med Per, som havde været nede at faa sin Portion Byggrød og sit Bad, inden han skulde puttes under Dynen. —

. . . »I Aften er det rent daarligt med Fru Ivers,« henvendte hun sig til Fru Wollert. —

»Hun dør nu vel endelig ikke?« spurgte Frøken Astrup angst.

Frøken Kyrle saa lidt mønstrende paa hende, før hun svarede:

»Jo, Frøken, det tænker jeg forvist hun gjør.«

»I Nat?« — kom det som med én Mund. —

Frøken Kyrles Øine hvilede fremdeles paa Frøken Astrup.

»Jeg er næsten bange for det.«

Og lidt senere føiede hun til, som færdig med sit Indtryk af Frøken Astrup:

»Hun er saa hvid og liden i Ansigtet.« —

Efter en mørk Stilhed sa hun stille, som hun bedrøvet studerede sine brede, lidt vredne Negle:

»Professor Wollert har netop været her — hos hende. — Han vilde komme igjen Kl. 11,« føiede hun til, som hun mærkede Fru Wollerts Øine hvilende paa sig.

Fru Wollert sendte et forstaaelsesfuldt Blik ind til Per, der allerede var i Færd med at klæde af sig.

»Nei,« svarede Frøken Kyrle paa Blikket, »Per var just gaaet ind paa Badeværelset.«

Fru Wollert sagde ikke noget. Hun lagde blot sin Haand paa Kyrles sammenfoldede Hænder. —

»Skal Professorinden ikke have saa meget som en Kop The i Aften?« spurgte Frøken Kyrle, som hun skulde til at gaa.

Fru Wollert fingerede lidt med en af Knapperne i Frøken Kyrles stribede Bluseliv:

»Nei, tusind Tak, kjære Frøken Kyrle, ikke i Aften,« nikkede hun venlig — fortroligt. »Hvor den Bluse dog klæder Dem, kjære,« strøg hun hende nedenover Ærmet. —

Frøken Kyrle gik, men Fru Wollert sprang ind til Per og kyssede ham tusinde, tusinde Godnat. — —

— Da hun atter kom ind i Stuen, stod Frøken Agda bleg med foldede Hænder:

»Tænk, om hun dør?« sukkede hun. —

»Ja, hvad saa,« svarede Fru Wollert lidt hvast, »Fru Ivers har været sin Ægtemages Herre i 40 Aar. — Han kan vel trænge til Permission nu, og hun til den lange Hvile. Det tager paa Kræfterne at være Anføreren — — og det kan De tro hun har været.« — —

»Aaja, men tænk,« klynkede Frøken Astrup videre, »om hun skulde ligge dernede og dø, mens vi —«

»Mens vi lever!« afbrød Fru Wollert med et stærkt Smil. — — »det er da virkelig Tanken med alt Liv.«

. . . »Døden er grufuld — — grufuld,« smaasutrede Frøken Astrup som et stort, forvokset Barn, og der lagde sig en fin Skjælven i hendes Træk. —

Frøken Astrup havde et aabent lyst Barneansigt med store — alt dominerende Øine. Panden skarp og kort med meget lysebrunt, løssluppent Haar omkring. Munden bare en bred, rød Stribe, men ikke lidenskabelig, og Hagen stærk. — Det store lysebrune Haar var slynget i en Knude, som syntes egen for hende. —

»Døden er ikke grufuld, lille Miss,« irettesatte Fru Wollert hende, »den er smuk, meget smuk og velfortjent, naar Livet er godt og klogt levet.«

Frøken Astrup lod sig falde ned i en Lænestol og sad nu og nidstirrede frem for sig med store Øine. —

»Kom!« raabte Fru Wollert muntert — som skyvende fra sig alle andre Tanker — »kom, skal De faa Deres Time . . . Frem med Margit . . . Jeg vil, at Hegner skal høre Dem, naar han kommer.«

Frøken Agda hoppede med et elegant Sæt op af Stolen, greb fat i Rollen og stillede sig op: —

— — — — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — — — —

. . . »Men nu — og saa stænges i Buret inde, nei, nei, nei, min Ungdom er mere værd. Tre Aar af mit Liv har jeg ofret ham, min Husbond; men nu maa det briste.

Mægted jeg længere sligt at friste,
maatte jeg være som Duen tam.
Her kjedes jeg til Døde af smaalig Kiv,
gjennem Verden gaar der et bølgende Liv;
Gudmund vil jeg følge med Skjold og med Bue,
dele hans Fryd og mildne hans Kummer,
vogte hans Fjed og værge hans Slummer;
alt Folket skal undrende staa, naar de skue,
den bolde Ridder og Margit hans Viv . .
hans Viv!
Aa, Herre, tilgiv, tilgiv;
jeg ved ikke selv, hvad jeg taler.
Send mig din Fred, som læger og svaler.
— — — — — —

Her sluttedes Deklamationen brat. Begge Damer stod skarpt lyttende til noget som et Ekko, der kom fra Pers Værelse: — — — — — — — — — —

— — — »Gud trøste den, der har et Sæde
i broget Lag,
blandt fabrikeret Glæde,
dresseret Nag,
hvor man er sød og sindig,
hvor man er from,
og dog saa mat og vindig
og sjeletom — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — Og saa et langt, tungt, barnesundt Gisp. — —

V.

Fru Ivers laa mumieagtig nedsunken mellem hvide Puder og hvide Lagner i hvid broderet Natkjole og hvid, klar Hue med Pibekant. — Øinene saa langt, langt borte, og de tørre stemmeløse Læber stod aabne som af Aandenød. — — Der laa en saar Hjælpeløshed over den gulhvide Skikkelse — — ligesom noget uendeligt fjerløst, som en stakkels ribbet Fugl i en Dynge hvid Dun. — Hun laa med Hovedet fravendt Lampen, men ikke længere bortvendt, end at hun kunde se Ivers, der sad tungt foroverbøiet paa en gammel Armstol nede ved Døren, stirrende ret frem for sig uden at se — eller tænke paa nogetsomhelst. —

Hendes Øine svævede som i en modstandsløs Drøm om hans sammenfaldne Holdning.

. . . Den havde en Gang været strunk — — hm, hm — — — kanske den flotteste i Staden.

— Javist, den havde en Gang været premier, men i de sidste Aar — —

— Nei, hun kunde ikke længere faa de tørre Læber til at meddele Formaningen.

— — Aa Herregud, slig som han sad der borte

paa Stolen, det ligefrem sved hende i Hjerteroden; men endnu kunde Tanken tænkes — og Ordene formedes lydløst — —

Og saa stærk i Tanken var endnu den seige, dødssyge Dame, at den kjendte og ofte frygtede Kommando plantede sig for Kapteinens Øine i uudslettelig Flammeskrift: Ret Ryggen, Mathias! —

»Ja, gode Malena!« skvat Kapteinen op — og sad i et Blink stiv og strunk paa Stolen, snoende lidt rød — undskyldende paa sin velpleiede Mustache. —

Lille Frøken Hagstens blide Dueøine skræmtes op og for hastigt over paa Kapteinen. — — Han var saadan en kjæk Mand, syntes den Lille, og derfor kom der altid en fugtig Glans i Blikket, naar det søgte ham. — —

Kaptein Ivers sendte hende et langt, fortroligt Nik, men tog sig i det og blev raadvild, slog ud med Haanden og listede sig sagte ud i Entreen, hvor han gav sig til at marschere frem og tilbage med smaa, afmaalte Skridt. —

Han trengte nu ogsaa haardt til at røre sig lidt, Kapteinen. — —

Den Lille reiste sig lydløst. Blandede lidt Saft og Vand sammen i et Glas, tog en Spiseske og hældte noget af Indholdet op og gav den Syge. —

Hun plagedes stærkt af en brændende Tørst, saa den Lille altid maatte være ved Haanden for at læske. — Af Sygepleiersken modtog hun kun nødigt noget. —

Professor Wollert havde atter været der, men

var straks bleven hentet igjen til en stakkels syg Pige, som laa af Lungebetændelse; men forinden havde han dog fundet Anledning til at meddele Kaptein Ivers, at hans Hustru neppe vilde leve Natten over. —

Som Frøken Kyrle kom famlende sig frem gjennem den lange Korridor med meget varsomt følende Hænder foran sig — faar hun pludselig Tag i en varm Haand. Det for isnende i hende, og et halvkvalt Skrig stivnede paa Læben. —

»Det er mig, det er mig,« hviskede Kapteinen, der følte hendes Rædsel.

»Aa Gud, Hr. Kaptein, er det Dem,« fik hun endelig frem, »jeg blev saa angst, De, aa saa angst,« holdt hun sig for Hjertet . . . »Det var som en Dødsens Kulde greb om mine Ben,« skalv hun i Stemmen . . . »I en saadan Nat, De, hvor en stakkels Sjæl skal sige det gamle Hylster Farvel og fare hjem — — hjem« — — — —

Stemmen forsvandt i Graad, som efter en overstaaet Livsfare.

»De er nok bleven en Smule nervøs, min gode Frøken Kyrle,« undskyldte han hende. —

»Aa ja saamænd, Hr. Kaptein, saamænd, men det gaar nok, det gaar nok.«

»De skulde atter ind til hende?« spurgte han og vilde af Taknemmelighed tage hendes Haand, men kunde ikke straks finde den i Mørket og opgav Forsøget.

»Ja — jeg vilde det — — og saa tænkte jeg mig at Frøken Hulda nok kunde trænge til en liden Forfriskning ... Kanske Kapteinen ogsaa?« forhørte hun sig. — —

»Lille Frøken Hulda har været os god,« — og denne Gang fandt han Frøken Kyrles Haand, som han lod føle Vægten af sin Godhed og Taknemmelighed for Frøken Hagsten — — —

»Vi maa se at faa tændt Lampen herude. Den maa være gaat ud.«

Frøken Kyrle famlede sig hen til Lampen, og han fulgte efter med sit Ruslæders Fyrstiketui. — —

Da de lidt efter aabnede Døren ind til Sygeværelset, saa de Frøken Hagsten og Sygepleiersken staa dybt bøiede over Sengen. Den sidste med et Lommetørklæde i Haanden.

De nærmede sig begge stille Sengen. — Frøken Kyrle gik i Nat i tykke Filttøfler. — Hendes Øine faldt paa Lommetørklædet, som Sygepleiersken stod med, og hun saa det var svagt blodplettet. —

Hendes Ben blev med et saa tunge og sank ligesom sammen under hende, saa det kun var med Nød og Neppe, hun fik slæbt sig bort til en Stol.

Sygepleiersken bøiede sig over mod Kapteinen og hviskede et Par Ord og steg derpaa lidt til Side for ligesom at slippe ham, og han tog hastigt Plads paa Sengekanten. — —

Den Lille stod paa den anden Side af Sengen, der var flyttet frem i Værelset, og græd. —

Fru Ivers syntes at sove. —

Ansigtet var saa lidet og blegt, at det var som

et Syn at se. Det smuldredes helt ind som gammel Sne for Sol og forsvandt nede i den hvide Pude. — —

Paa et Bord, der var flyttet helt op til Hovedgjærdet, havde Frøken Kyrle samme Eftermiddag bredt en snehvid Dug, hvorpaa der nu brændte et Lys i en gammel Messingstage. — Der var ogsaa Blomster paa Bordet, som nære Slægtninge og gode Venner havde sendt eller medbragt. — I et høit Krystalglas stod saaledes en hvid og ganske sjelden smuk Syrengren. — Den havde Burmann gjort sig megen Umage med at finde. — I et andet Glas saas en Haandfuld rige Liliekonvaler, — en Hilsen fra Frøken Nekmar; men de prægtige gule Roser, som den Lille havde fundet paa at ordne langs den syges Hovedpude, havde Hegner havt med sig, da han var inde et lidet Gløt inden han spiste til Aften.

Kapteinen tog varsomt, skjælvende sin døende Hustrus Haand i sin. — Øinene søgte sørgmodig hendes, men sit Ansigt holdt han lidt vaandefuldt paa Afstand. — — Saaledes sad han længe uden at gjøre en Bevægelse — — kun af og til en liden Rysten gjennem Skuldrene. — —

I anden Etage hørte man Entredøren blive aabnet. — Straks efter glade, halvt hviskende Stemmer. —

Frøken Kyrle lyttede spændt. —

Hun vidste, at Fru Wollert havde havt Gjæster; men der var tagen meget Hensyn til den Syge, der kjæmpede med Døden herinde — — — Etagen nedenunder. —

Hun lyttede spændt, fordi hun syntes at ane, at Hegner var blandt Gjæsterne. — —

Nu sad hun som paa Livet for at høre, om han aabnede til sine egne Værelser. — — Nei, ingen Standsning — — Skridtene fortsatte helt ned. — — Saa havde han altsaa ikke været der — — eller i al Fald gaat tidlig derfra, tænkte hun, og der for et varmt Solstraalesmil over hendes Ansigt. — — For følge nogen hjem? — — — Nei, det gjorde ikke Hegner, mente hun. — —

Saa hørte hun Fru Wollert hviske et sidste dæmpet Godnat deroppe fra Trappegelændret og straks derpaa lukke sin Entredør. — —

I det samme aabnede Fru Ivers sine tunge Øine. — Hun syntes at være ved fuld Bevidsthed og førte Øinene sagte prøvende paa hver især derinde.

De hvilede langsynt og længst paa Frøken Hagsten, men sidst paa Kapteinen. —

Hun vilde forsøge et Smil — — — det døde paa Læben, men det var alligevel som et sidste Bud — — et sidste tænksomt Farvel. — — — —

Som Frøken Kyrle stod i Begreb med at klæde af sig deroppe i sit beskedne Kammer, der svævede høit over alle de andres, kom hun pludselig i Tanker om, at Entrelampen burde hun vist have fyldt, inden hun gik i Seng. Pigerne var ikke at stole paa — forholdsvis nye i Tjenesten, som de altid var. — — Stor Lyst havde hun nu ikke til at fare ned. — Hendes Fantasi var saa underlig gløg opskræmt, og udslidt af mange Slags Nattevaagen, som hun jo ogsaa var, havde hun liden Modstandskraft; men jo mere hun gruede for de lange Trapper, desto stærkere syntes hun at se det som en uafviselig Pligt for sig, at Entrelampen holdtes brændende i en saadan Nat. — — Og saa tændte hun en liden Lysestump, kastede et Sjal over Skulderen og vandrede sagte, næsten stjælende sig nedover de slidte Trappetrin. —

Da hun havde tilset Lampen og havde naaet 3de Etage paa Tilbageturen, standsedes hun brat af en sælsom Klynken, der syntes hende at komme fra Søskendeparrets Værelser. —

Frøken Kyrles ellers saa joviale Ansigt fik med ét et stenagtigt — askegraat Præg. —

Hvad i al evige Verden var nu dette for noget?

Hun gik underlig frysende nogle Skridt frem imod Døren, der førte ind til Værelserne; men standsedes atter af samme Lyd og greb i det samme saa haardt om Lyset, at det vilde have knækket, hvis det ikke bare havde været saadan en afdanket Stump af et Lys. — — Spændt lyttende stillede hun sig op mod Væggen og saa sig kuldegysende rundt med Øine, der ligesom søgte noget, de med Sikkerhed turde hvile paa. —

En ny Klynken trængte sig et Øieblik efter ud til hende — — og atter en — — og atter og atter, — saa uudholdelig sjælesyg var denne Klynken, at den flængede i Hjertet som et fliset Glasbraat. —

Der var ingen Tvivl mere.

Frøken Kyrle var som i et enest skarpt Blink bleven sig fuldt bevidst.

Lyset var ved det sidste hjertesyge Skrig falden hende ud af Haanden; men hun famlede sig alligevel sikkert og hurtigt til den rigtige Dør. —

Den var ikke aflaaset, saa hun stod snarere indenfor, end hun egentlig havde ventet.

Lampen var ikke tændt, heller ikke Lyset, som stod paa Natbordet; men det klare Maaneskin lyste fra Vinduet paa et blaahvidt Ansigt, der skælvede som et fint, dunet Løv for den første skarpe Vaarvind. — — —

Det milde Maaneskin belyste tillige en foran Sengen knælende Mandsskikkelse. — Hans stærke, haarrige Nakke laa som knækket paa Sengekanten af en ustandselig, lydløs Hulken. —

Frøken Kyrle flyttede sig mekanisk hen til Sengen. —

Da saa han op. —

Hans mørke Øine syntes hende at komme saa uhyggeligt dybt inde fra Nethinden, saa hun uvilkaarlig veg et lidet Skridt bagover.

Saa slog han aandsfraværende imod hende med venstre Haand, som vilde han befri sig og den unge Kvinde deroppe i Sengen for noget nærgaaende, ulideligt. — — —

Da kunde hun ikke mere, og der sprang noget haabløst op i Udtrykket, noget saa rent forfærdelig

fortvivlet, saa helt ude af sig, der resulterede i et lynsnart slaaende sig ned i hans tykke, sortkrusede Manke. —

Hun luggede, Frøken Kyrle, luggede i Fortvivlelse, luggede i Vanvid, luggede med begge Hænder, saa det formelig brændte hende i Fingertubberne, — men han gjorde ingen Modstand. — —

Det var de angstfulde Rykninger i den unge Piges Ansigt, der lammede hendes Hænder, og Øinenes gule Skjær bad som et dødskudt Vildt. Da slap Taget i hans Haar og han sank sammen som en Fortabt, seg ned paa Gulvet og skjulte sin voldsomme Graat i begge Hænder. —

Dette var forfærdeligt. —

Frøken Kyrle stod dirrende af Sindsbevægelse.

»Dette er jo Benveien ind i Tugthuset,« — stønnede hun raadløst. — »Hvad er det dog for noget uhyggeligt ondt, som er kommen ind i mit Hus,« skalv hun i indre Rædsel. —

Som en stor Flom saa hun alt dette forfærdelige vælte frem over sit stræbsomme Liv og skaanselsløst begrave alt, hvad hun havde faat kjært og holdt høit: sit Hjem og sit gode, agtede Navn. — —

Den unge Pige glemte for et Øieblik sin egen Lidelse over al den knugende Rædsel, hun kunde læse i Frøken Kyrles Fremfærd. — Med ét stod det klart for hende, hvor utilgiveligt klodset de i Grunden havde baaret sig ad. — Hun reiste sig op paa Albuen og saa Frøken Kyrle fast i Øinene:

»Kjære Frøken Kyrle,« kom det saa stærkt, saa overbevisende, saa roligt, som det var hende

muligt, — »De kan da vel sagtens skjønne en Ting, ved jeg, — — vi er da ikke Søskende... Saa rent forfærdeligt er det da Gud ske Lov ikke.« — —

Frøken Kyrle rokkede uroligt frem og tilbage uden rigtigt at forstaa.

Den unge Ingeniøren havde endelig reist sig op og sad nu sammenknuget oppe i Sofahjørnet. — — Han følte sig med et lysvaagen ved at høre hende snakke, og hjalp hende nu saa godt, han kunde: »Saaledes er det, Frøken Kyrle, vi er da ikke Søskende, kan De skjønne . . . Men det ser jo galt ud alligevel.«

Han reiste sig mat op af Sofaen, slæbte sig de Par Skridt frem, greb Frøken Kyrles Haand og sagde hende den unge Piges Navn. —

Hun beholdt hans Haand, den var ung og varm, og saa paa ham og saa paa hende i Sengen i et stort forstaaende og tilgivende Smil. —

Hun forstod, Frøken Kyrle, at dette var Ungdom, at dette var paalideligt, noget hun fuldtud kunde tro. —

»Aa, stakkars, stakkars dere da!«

Hun greb ogsaa den unge Piges Haand, der laa frembudt paa Tæppet. — Det var en stor Glæde dette, syntes Frøken Kyrle, en velgjørende Befrielse, der lagde sig varmende om Hjertet. — Hun følte sig saa lettet, saa syndbefriet og saa taknemmelig, at hun kunde omfavne disse to — dette varme unge Menneskepar. — —

Herregud, de var jo saa uerfarne og saa velsignet unge — — saa unge. — — —

I en Fart fik hun Petersen ud i Byen. — Derpaa undersøgte hun den Syge med moderlig Omhu og Forstaaelse.

Det kan nok hænde, hun blev glad, da Patienten syntes at kvikne saa pas, at Flytningen kunde foretages saa nogenlunde frygtløst. — — Hun begyndte at tænke paa, om det ikke vilde være sikrest at indvie Frøken Nekmar i denne Historie.

Hvis Historien trods al Forsigtighed skulde sive ud, var det ikke saa galt at have en Frøken Nekmar til Forbundsfælle. — — For det var jo saa, at kom først hun med som Fortrolig, skulde hun nok forsvare Begivenheden, men hvis ikke — — nei, saa galt turde hun ikke resikere, og saa forklarede hun den Syge sine Tanker; denne var straks med og gav et forstaaende Nik.

Et Øieblik efter stod hun inde paa Frøken Nekmars Værelse.

Længe varede det ikke, før Frøken Nekmar var lysvaagen, og da hendes glade Forbauselse havde lagt sig lidt, hoppede hun ud af Reden, greb Frøken Kyrle om Livet og svingede hende et Par Gange lystig rundt.

Denne Fortrolighed og Tillid skulde sandelig blive hende paaskjønnet; men det forstaar sig, hun var jo ogsaa selvskreven — som Pensionatets Ældste. — —

. . . »Gud, Kyrlemor, som om jeg ikke har havt mine hellige Anelser om det snurrige Paulun deroppe paa Kvisten,« lød det vigtigt, som hun i største Hast kastede de allernødvendigste Klædningsstykker om sig. —

Frøken Kyrle havde virkelig ondt ved at tænke sig en saadan Letvindthed hos et saa velnæret Menneske. — — Hun stod forbauset og saa optaget beundrende paa hende. — —

... »Nei,« drev Frøken Nekmar paa — hendes Ansigt var bare et eneste stort, fedt Smil — »ikke mere Søskendelighed og Søskendekjærlighed end mellem Dem og mig, Kyrle ... Det kunde da det mindste Barn have set; men De, Frøken Kyrle, er nu en Gang blind — stokblind.« — —

»Bare nu ikke Petersen, stakkar, kommer tilbage uden Hjælpen,« skjælvede Frøken Kyrle i Læberne, som om hun frøs, »han er saa lidet energisk.« —

»Aa, De, det synes jeg nu endelig ikke,« blinkede det fra Frøken Nekmar, som hun hægtede Kjolelivet; — »men lad bare mig,« pustede hun færdig med Paaklædningen.

»Ok, Gud, nei, Frøken,« smaajamrede Frøken Kyrle og forsøgte at holde hende tilbage. —

— »Lad bare mig, De,« kavede Frøken Nekmar selvbevidst fra sig og hoppede som en morgenglad Skjærre op over Trapperne. — — —

Gud ske Lov. — Ingeniør Petersen stod der allerede med den nødvendige Bistand. — —

Lidt efter laa den unge Brud trykt i hans Arme og bares let som et lidet Barn — forsigtigt, lydløst ned igjennem de lange, steile Trapper. — —

Da Vognen godt og vel var rullet af Sted, sa Frøken Nekmar:

»Sig mig en Gang, Frøken Kyrle, om De kunde se, hvor han var vakker?«

»Aa — nei, men jeg troede ikke han havde slige Kræfter.«

. . . »Ikke?«

»Nei,« svarede Frøken Kyrle bestemt og lukkede Gadedøren sagte til. —

. . . »Hun kan gladeligen lide — — paa saadanne Arme,« brast en Snev af en lang Tanke fra Frøken Nekmar. —

»Kom saa,« skyndte Frøken Kyrle lidt paa hende. —

Men Frøken Nekmar standsede op i en Trappeafsats:

. . . »Dette bliver Gutten Mand paa, ser De,« greb hun Frøken Kyrle hviskende i Armen. — —

»Aaja saamænd, naar han bare faar lidt mere Vet,« hviskede Frøken Kyrle tilbage — »kan han jo nok blive til noget mere« — — — — —

De balancerede sig videre op over Trapperne. —

. . . »Dette har været en strid Nat, Frøken Nekmar,« sa Frøken Kyrle med et anstrengt Smil og tørrede ligesom Svedperlerne af Næsetippen med Bagen af sin Haand.

»Ja — hun er vel død nu, Fru Ivers?«

»Ja — hun sov saa rent stille og vakkert hen,« kom det blødt — »rigtig saa storskjønt Dødsleie, De.«

»God Morgen, Kyrlemor,« brød Frøken Nekmar af med et langt indeklemt Smil.

»God Morgen,« gjengjældte Frøken Kyrle og trykkede forstaaelsesfuldt den fremrakte Haand. —

De to havde nu en Hemmelighed sammen, som skulde bevares for evigt. — — —

Det første blege Gry af en ny Dag skimtedes allerede. —

Frøken Kyrle syntes ikke, der var nogen videre Mening i at klæde sig helt af for den Smule Nat, der endnu var tilbage at sove i. — — — — Hun vrængede Kjoleskjørtet og Støvlerne af sig. — — Bluselivet og Korsettet hægtede hun bare saavidt op. — — — »Underligt i Grunden,« smaasnakkede hun, som hun satte sig til Rette paa Sengekanten, »hvor vi Mennesker til syvende og sidst har faat let ved at sætte os ud over saadanne Begivenheder. — — naar det nu en Gang er der, og det er godt. — — — Jeg er virkelig kommen de to unge Mennesker saa besynderlig nær efter dette — — er det ikke slig, som havde jeg faaet dem kjær . . . Aaja, lidt kan jeg vel ogsaa gjøre for dem siden — — om ellers Gud saa vil, og alt gaar godt — — —

Nei, nei, hun skulde nok vogte sig for at kaste den første Sten — hun. — —

Da Frøken Kyrle først havde faat nogle af Klæderne væltet af sig, følte hun Trang til at blive helt fri — — og slængte til Slut baade Strømper, Kjoleliv og Korset bort paa Stolen ved Ovnen. — —

Hun blev siddende der og nidstirre paa den ene Strømpe. — — Der var et Hul paa Hælen, som nødvendigvis maatte stoppes i Morgen, inden hun

tog den paa — — bare hun nu ogsaa fik Tid, at hun ikke forsov sig. — — —

En Tanke slog ned i hende, som en Nynnen, og for at blive af med den igjen blev hun nødt til at sige Ordene for sig selv: Lader de smaa Børn komme til mig og forhindrer dem ikke ... og forhindrer dem ikke — — — — — — —

Saa smøg hun sig befriet og søvntung ned under den gode varme Dyne. —

Frøken Kyrle satte Pris paa en god, varm Seng. —

Hun faldt da ogsaa straks i en rolig Søvn og drømte blandt andet, at hun, Marie Kyrle, var ansat som Lods om Bord i — Noa Ark — — — —

VI.

Burmann havde — for respektabel Betaling forstaads — paataget sig at være Student Rindes Manuduktør i Græsk et Par halve Timer om Ugen. —

Efter Veiledningen, som forekom Manuducenten at være i korteste Laget, vankede der i Tilgift et lidet samvittighedsrensende Foredrag om den tiltagende Usædelighed i Ungdommens gudløse Fantasi og Følelsesliv. — —

Foredraget, som Rinde forudseende nød ved en god Cigar af Burmanns Kasse, holdtes i Reglen med en ivrig Spankuleren frem og tilbage og med Livets Kampfærdighed i Mine og Væsen. — —

Burmann havde efterhaanden faat en ganske forbausende Øvelse i at blande en knusende Kritik af det nyeste Kunst- og Bognyt i sine flaaende Foredrag.

Blodige Hug rettedes til Litteraturens og Kunstens Stormænd. —

I lidenskabeligt og morsomt nydende Patos beviste han med store Armbevægelser ved de tusinde Eksempler fra Naturen og Bibelen, at Nutidens Forfattere og Kunstnere ikke var noget andet

og ikke stort mere end bloddryppende Skarprettere og gridske Gribbe, der havde sat sig det fælles Ønske og det fælles Maal, at dræbe Skjønhedsriget — Gudsriget — i deres Medmennesker. —

. . . »Tænk Dem en Gang, Rinde,« — rettede han sig op foran ham, »at turde vove at byde hungrende, skjønhedslængtende Sjæle Stene for Brød. — Hvad er det for Kunst, de Herrer og Da-mer byder os velagtede Borgere af Staden paa? — — Ormkrybende Aadselrester fra Storstædernes Rendestene . . . Bedærvede Aande fra forraadnede Maver . . . Stinkende Materie fra skarvet Dødkjød . . . Fy for Fanden, slige sjælepinende Profeter!« raabte han i ubehersket Ivrighed og hoppede helt hen til Rinde, der laa henslængt paa Sofaen med Dagens Avis paa Maven, — »som Gud hjælpe mig ikke gider frembringe andet — — og noget sundere end et veltruffet Billede af deres eget opsvulmede Kadaver.« —

Rinde blæste ham en stor Røgsky op i Ansigtet og læste docerende med himmelvendte Øine:

. . . »Kunsten kan under ingen Omstændigheder nøies med at være Surrogat for Virkeligheden, dens Opgave er under Virkelighedens Maske at afsløre Kunstnerens eget menneskelige Fysiognomi. Ikke fra det afbildede Stykke Liv, Stykke Natur, men fra Personligheden selv skal der kastes Lys over Handlingen. — — Altsaa,« fortsatte han med et Sideblik til Burmann — »Aand af Kunstnerens Aand, Kjød af hans Kjød.« — — —

»Ja — Dau-kjød,« snærrede Burmann og

tændte sig en frisk Cigar... »Nei, saa gu,« tog han sig i det, idet han udsendte en Røgsøile — »om der findes stort andre end virkelighedsforladte, kunstforhultede, regelløse Eksistenser paa bløde, parfumerede Divaner. — — Der er gaat Møl i dem alle zusammen, Rinde, — Møl.« — —

»Aldrig har Kunsten staat høiere end nu,« lød det som i skjønne Tanker fra Rinde. —

— »Eh?« blæste Burmann, slængte høire Ben op paa en Stol og gav sig til at stirre paa Fodbladet, af hvis Form han havde Aarsag til at være en Smule forfængelig. —

— »Fordi,« forsøgte Rinde videre, »Kunsten har aldrig været sandere, mere ædruelig fremstillet end i vor Tid. — — Hvad der er sandt er i Virkeligheden altid skjønt.

»Tosk —,« for Burmann op, »en Sandhed, som formørker — nedbryder Skjønhedsriget — Gudsriget — og dræber Livskraften, Levedygtigheden i et Folk, kan aldrig ska-be Skjønhed, men tvertimod et Helvede allerede paa Jorden.«

Han optog atter sin Spankuleren frem og tilbage, satte optaget betænksomt Fødderne nøiagtigt og elegant frem for sig Skridt for Skridt. —

»Det er Løgn,« sprat Rinde ungdommelig og ivrigt op, — »Sandheden er evig og altid skjøn — storskjøn — — bliver først uskjøn for den, som beklamrer den med gridske, klamme Hænder og lystne Blikke.«

»Tøv, Gut!« svarede Burmann med et hvidt Glimt i Øiet og dreiede raskt om med et jomfrueligt

Duk i Knæerne, »en Sandhed »fra Kjødet« forvrider et Menneskes Synsnerve.«

»De kan selv være »fra Kjødet« med Deres knaldende Visdomssatser,« — eksploderede Rinde og kastede dermed al videre Samtale ud af Verden. — —

»Naar man som jeg ved, hvor pervers hele denne Menneskerace lever sit skjønhedsforladte Liv —« vilde Burmann til at kjøre videre paa, men afbrødes af Rinde, der med et bestemt: »Hys, Burmann!« aabnede Døren til Spisestuen og stillede sig selv dybt lyttende i den.

»Hvad er der?« spurgte Burmann og lyttede selv. —

»Der skal være en Slags Generalprøve oppe hos Fru Wollert i Aften,« oplyste Rinde med lidt Apati. —

»Paa Deres Opus?«

»Paa Dødningefesten — ja.« —

»Lad være med at kro Dem, Rinde, jeg har saamænd ingen Fidus til Deres »literære-musikalske Soiré,« — kom det ærtende.

»De kan godt blive fri for at benytte Fribilletten, Burmann, hvis De ikke har særlig Lyst,« lød det ungdommeligt.

»Tak, det var snilt af Dem det, Rinde,« klappede Burmann ham faderligt paa Skulderen. —

Rinde, der ikke anede, at Burmann allerede af Frøken Nekmar og et halvt Dusin andre hjelpsomme Damer havde forsynet sig med et halvt Dusin Billetter, vred sig fra ham med daarlig skjult

Heftighed og hentede sin Bog, der laa i Sofahjørnet. —

›Hvad Pokker?« raabte Burmann, der var bleven staaende i Døren, ›har De ogsaa »sikret« Dem Fru Plydring-Rundholmens ›værdifulde Assistance«?«

›Ja — synger hun?‹ raabte Rinde forglemmende sig og stod i et eneste langt Skridt i Døren.

»Nei, hun kvidrer,‹ oplyste Burmann og lagde sit Hoved lyttende paa Skraa op mod Loftet. — —

›Jeg maa gaa!‹ skyndte Rinde sig.

›Brænd Dem ikke!‹ advarede Burmann.

Rinde braastandsede:

›Hvad? Brænde mig?«

»Ja, paa — paa de røde La France‹ — lød det ironisk og halvt skadefro. —

Rinde blev bleg og stirrede med smaa, søgende Snarglimt paa Burmann; men ved Burmanns irriterende Ro gik Blegheden lidt efter lidt over til en fin Rødme og et sarkastisk Smil:

›At elske, Burmann, er at leve. — At leve er at elske. — At træde tilbage? — er et Skridt over Livet ind i Døden.‹ — —

Han hilste med en nobel, afmaalt Bøining af sit vakre, lyse Hoved og vilde gaa, men Burmann trak ham tilbage ved et sikkert Greb i Knappen:

»— Elskoven er Livets Oaser; men hvad der ska-ber Livet, er Mands Mod, Mands Arbejde, Mands Vilje, Energi og et passeligt stort Hjerte. Det er det, som ska-ber Liv. — Elskov ikke!«

Burmann stod tilbage med en blankslidt Trøieknap. — Rinde var allerede langt paa Vej til 2den Etage. — — —

Deroppe i 2den Etage hos Fru Wollert havde der efterhaanden samlet sig et broget Lag af assisterende Damer og Herrer med nogle faa af deres gode Venner og nærmeste Paarørende. —

Student Rindes »dramatisk-musikalske Soiré« havde alt i længere Tid forstaaet at fange Publikums Opmærksomhed ved den Egenartethed, hvormed den var sat i Scene. —

Rindes Drama »Dødningefesten«, et Vinternatsstykke i 2 Akter, der gjentagende var forkastet af Teatrene, skulde nu frem for endelig at skjænke sin unge Forfatter den Berømmelse, som baade Vennerne og hans nærmeste Slægt fandt saa saare velfortjent. —

Stykkets kvindelige Hovedrolle — en stakkels halt og blind Tæringspatient — var betrot Frøken Astrup, som ved denne Leilighed skulde faa sin første sceniske Daab. — Til de øvrige Roller — og der var en hel Velsignelse af dem — havde Fru Wollert, der var Stykkets Instruktrice og Soiréens Protektrice, fundet nogle unge talentfulde Hænder at betro dem til — — unge, arbeidskjære Kræfter, der var lutter Smil for endelig en Gang at faa mase med noget, der lignede Roller. — —

Fru Wollert havde forøvrigt et baade sjældent

og ganske morsomt Talent til at sætte sine Medmennesker i en frugtbringende Virksomhed, naar det gjaldt et eller andet, hun havde besluttet at gaa i Spidsen for. —

Hegner, som havde lovet at komme til Stede i Aften, var saaledes i de sidste 14 Dage rent ud sagt bleven »madet« med interessante Nyheder og smaa pikante Indiskretioner om Soiréen. —

Frøken Nekmar, Fru Sivert Lundh, Justitsraadinde Meyer og Frøken Mølhausen, der havde Grund til at nære de allerhøieste Forhaabninger, var blevne udnævnte til Billetgrosserere og jagede nu ufortrødent rundt i Byen — hjemsøgende Venner og Bekjendte i en guddommelig hæsblæsende Kappestrid. — —

Lille Hulda Hagsten havde paataget sig en Suffløses plagsomme Hverv, og gamle Enkemand Kaptein Ivers var til Slut gaat ind paa at skaffe de nødvendige militære Rekvisiter til Veie. —

Inde i den rummelige Spisestue, der lidt efter lidt var gaat over til en smaasladrende Skræddersal, sad flere af Pensionatets elskværdige Damer i munter Virksomhed med allehaande mærkværdige Kostumer. — I dette Kapitel var »Dødningefesten« uhyre fordringsfuld. –

Frøken Kyrle var ikke videre begeistret for denne Anvendelse af Spisestuen, men blev mod sin Vilje revet med i dette læsende, syngende, skrigende, syende Dilemma — og maatte endda af og til være lidt ekstra hyggelig med en liden Lunch eller en Kop Chokolade med Crem og Femøreskager.

Da det ringede, hastede baade Fru Wollert og Frøken Astrup ud i Entreen for at lukke op. —

Idet Rinde skridtede ind med et varmt undskyldende Smil og et langt Buk, gav de hinanden et Snarblik, som over Brillerne, — de havde begge ventet en anden — Hegner. — —

Rinde snoede sig bukkende ind i Stuen, hvor en alt slugende Svada strømmede ham i Møde. —

Han følte en Slags Trang til at hilse rundt, men standsedes i sit vakre Forsæt af Fru Sivert Lundh, der laante ham et Blik, som om en barket Djævel havde besat ethvert af Damens røde Øienhaar.

Koncertsangerinden Fru Plydring-Rundholmen sad tilbagelænet i Sofaen, som blødt nedsaltet i Masser af smaa og store Puder i alle mærkværdige Farver og Faconer.

Det sortglinsende Haar laa i smaa, tætte, svedige Totter fremover Panden, ja, et Par uskyldige smaa tittede hende endog næsvist ind i de kolde, graablaa Øine med de rappe Blink. — — Underansigtet saa smaalig kløgtigt — bestod udelukkende af et fyldigt Mundparti. — — Over hele Ansigtet smaa hvide Skjolde af en tavset Pudderkvast, som var brugt med hastig Haand. — —

Hun havde Aftenen forud overværet de saa meget berømte Brødre Frank og Henry Navers Koncert og gav nu sin Kritik med en herlig Tungefærdighed. —

. . . »Jo — Gudbevares, kjære, man var jo straks i Øieblikket klar over, at man havde med Teknikens Mestre at gjøre, men for Opfattelsens

Vedkommende syntes det mig i al Fald, som om der i første Afdeling paa nogle Punkter var en liden Divergens mellem Pianoet og Violinen.« — —

Her tog hun en liden Kunstpause og lagde sit Hoved ganske fladt ned paa Sofaryggen, saa der ikke blev stort mere tilbage end et stærkt gyngende Bryst, med en Hals. — Rinde, der var standset op foran hende, kom til at tænke paa et Rumpetrol. — —

. . . »Man kunde her,« fortsatte hun op til Loftet, »have ønsket Henrys Spil noget af den plastiske Skjønhed, der særtegner Franks; først i hans Gjengivelse fik det skjønne, brede Sidethema sin rette adelige Holdning.« — —

Den Lille dristede sig rundt med Fru Wollerts antike Sølvkande, en Gave til Professor Wollert fra taknemlige Patienter, — og Glassene holdtes glad og gemytligt frem til Paafyldning.

Rinde forsøgte i stor Beskedenhed at indlede en liden Konversation med Fru Plydring-Rundholmen; men blev fangen af Fru Sivert Lundh:

»De lider nok ikke af nogen overdreven Opmærksomhedssans, De, Student Rinde.« —

Rinde kastede et halvt forbauset og et halvt sørgmodigt Blik paa Madammen, og forsøgte at manøvre forbi, men Fru Sivert Lundh var ikke til Sinds at give Slip:

»De synes næsten at glemme, at det er for Dem her arbeides.«

Student Rinde huskede med ét, at Fru Sivert Lundh alt havde solgt 9 Billetter til Soiréen —

det havde hun glædet ham med ved Middagen i Dag — og blev lidt underlig til Mode.

»Hvad mener De, Frue?« bukkede han, som vilde han byde hende op til Dans.

»Jeg mener,« udbrød hun med Eftertryk, »at De nødigt burde lade Deres assisterende vente paa Dem. Ved De maaske ikke, at Fru Plydring-Rundholmens Tid koster Penge,« sluttede hun med runde, spærrede Øine. —

Fru Plydring-Rundholmen, der havde opfattet den sidste Sætning, vrikkede nedladende med Hovedet og sugede Luften til sig gjennem bølgende Næsevipper. —

Hun strakte Haanden venligt tilgivende ud imod ham:

»Det gaar nok, skal De se,« opmuntrede hun med et moderligt Nik. —

Fru Wollert kom i det samme bort til dem:

»Skaal, du!« klinkede hun med Plydring-Rundholmen. —

»Skaal, kjære du!« gjengjældte hun, tømte Glasset og greb om Fru Wollerts Haand:

»Gud, Vally min, hvor du var bedaarende sød i Fredags . . . Som en Vidunderaabenbaring fra første til sidste Replik . . . Jeg siger dig, du, at først i Fredags gik det op for mig, hvor stor du er . . . Jeg havde den største Lyst af Verden til at hoppe op paa Scenen og storkysse dig, saa deilig du var.« — —

— »Roller, du!« smagte Fru Wollert lidt nydende sig selv og nippede til Vinen, »bare Roller, Mor, det er saamænd hele Miraklet i Verden det — arbeide.«

— »Hvem er det, De snakker saa pokkers interesseret om, Justitsraadinde Meyer?« afbrød Fru Plydring pludselig og ligesom — skjød Fru Wollert til Side. —

... »Om Petrine Møller-Petersens Koncert?... Men snilleste Justitsraadinde,« skreg hun op, »hvorledes kan De nu ogsaa sige saadant? ... Alle, som jeg har talt med var enige med mig i, at hendes Stemme er slemt paa Retur ... Og tænk Dem bare, hvilken Tankeløshed at begynde med »Kirkemuren brydes«, som baade Digter og Komponist har tænkt sig som den afsluttende i den vidunderlige Cyklus. ... Det vilde sandelig ikke være for tidligt,« — korslagde hun Armene, — »om der dannede sig noget, som kunde lugte af Tradition for, hvorledes den eiendommelige Cyklus bør synges.« — —

Hun tog et Par gyngende Skvulp i Sofaen og fortsatte:

»Der optræder frisk væk Frøken den og den og Fru Dit og Dat, mere og mindre navnløse Størrelser, som uden allerringeste Autoritet vil forbedre denne eiendommelige, stemningsfulde Cyklus ved nogle vilkaarlige Ryk i Temboerne og voldsomme dynamiske Overgange, der formentlig skal forestille en personlig Opfattelse; og — — ja, det er saamænd ikke morsomt at maatte sige det, men den saa opskrydte Dames Foredrag af disse Sange strandede først og fremst paa disse Skjær.« — —

En ung Skuespillerinde — i en ganske uhyggelig natsærklignende Empirekjole —, der havde faaet Billet til Petrine Møller-Petersens Koncert, forsøgte en beskeden Indvending, men Fru Plydring-Rundholmen pleiede ikke at lade sig afbryde.

. . . »Og tænk saa en Gang hendes Arie af Meyerbeer, som hun ogsaa forsøgte at forny med mindst en Snes besynderlige Vokaler. — — Nei,« afgjorde hun, som var hermed Mennesket skrinlagt og al Diskussion umuliggjort, »Sangens og Musikkens Fornyelse sker ikke alene ved et djævelsk Slid, men i Fornyelsen af os selv . . . Der skal baade mere Menneskekundskab og mere Sjælekundskab til, end den Frøken Møller-Petersen er i Besiddelse af . . . Men Gudbevares,« — sluttede hun med et mat Gisp — »de ydre Forsøg har saamænd alle Dage været de nemmeste.« — —

»Saa synes De vel heller ikke om Frøken Sara Rams-Willegaards poetiske Kvidder?« forhørte Justitsraadinde Meyer.

»Nei, det manglede bare,« raabte Fru Sivert Lund, der nød Æren af at være en gammel Bekjendt af Koncertsangerinden, — »en saadan benløs Skabedukke.« — —

— »Ja, hun er forfærdelig skabagtig,« optog Fru Plydring-Rundholmen kompetent Kritikken, — »men hun har et ganske net Foredragstalent . . . Paa mig har hun imidlertid ikke formaaet at gjøre noget Indtryk . . . Hendes Programmer røber nu heller ikke den mest udsøgte Smag . . . Nei,« — holdt hun atter sit Glas frem til Paafyldning — »disse utrykte Sange af denne Dore Krage og en debuterende Komponist var trods mange gode Tilløb ikke nogen egentlig Nydelse . . . Nei, der var for megen Middelmaadighed paa én Gang.« —

Frøken Astrup ytrede:

»Der var især i sidste Afdeling Ting, som tog mig helt. Jeg har ikke tidligere følt mig saa greben af Sang.« —

— »Det var Massenet!« raabte Fru Plydring-Rundholmen med hvide, stærke Tænder . . . »Ja, det tror jeg! . . . Denne Musik har den høie Skjønhed, som udmærker saa mange af Massenets Værker. — — Men,« smaagrynte hun, »Folk er jo gale, og Journalisterne gjør dem ved Gud ikke klogere . . . Bare en rummelig Atlaskes Slaabrok med Guldornamenter, saa er de straks i den syvende Himmel . . . Sagde du ikke, Vally min, at Hegner vilde »beære« Prøven med sin høie Nærværelse?« afbrød hun sig selv. —

»Jo,« forsikrede Fru Wollert, »det har han lovet os; men det kan jo være, at han er bleven forhindret,« — fulgte det lidt beklemt undskyldende. —

— »Bare ikke fæste Lid til den Ræverace, du,« blinkede hun lidt drilsk skadefro, idet hun begyndte at grave sig op af Sofaen, — »Ulve i Faareklæder . . . alle som en,« forsikrede hun i en tør Latter og rullede over til Flygelet. —

Fru Sivert Lundh kremtede betydningsfuldt og sendte Rinde et af disse forfærdelige Blik, som ikke var til at tage feil af. —

I et vel udført Akrobatspring, der tog lystigt

Bifald, stod han ved Flygelet, aabnede Kassen, slog Nodestolen op, skruede paa Klaverstolen og hentede Puder til Sædet, da det alligevel viste sig at blive for lavt for Fru Plydring, som skulde akkompagnere sig selv til et Digt af Rinde, som en musikinteresseret Ven havde skrevet Musik til. —

Fru Sivert Lund ruggede over til Flygelet med Fru Plydring-Rundholmens Vin; — Sangerinden takkede med et beaandet Smil, nippede til Glasset og sang:

Fagert Minde.

Et Øieblik — det ligger jo i Navnet,
at snart det rinder bort med Tidens Strøm —
et Øieblik mit Hjerte Glæden favnet . . .
tilbage har jeg kun en fager Drøm.

Men gudsdøbt Fryd har Timerne, som rinder,
i Selskab med din egen Hjertenskjær.
O, lad dem svinde. De vil bringe Minder,
Kjærminders Skatte, himmelren og skjær.

Og hver Gang, naar i Ensomhed du tænker
paa den, som er din Hjertens bedste Ven,
da er det, som din Sjæl sig atter sænker
i svundne Stunders Lysskjær ned igjen.

Det Øieblik, som gav os Minder kjære,
det eied Glimt af Evighedens Dag.
Gaar Tiden ud i Intethedens Sfære,
Kjærmindet dør ei bort i Livets Jag. —

»Ja,« nikkede Fru Sivert Lundh og saa inderlig betagen op paa Fru Plydring-Rundholmen, »med et saa fuldendt Foredrag kan jo selv det værste Vaas tage sig nogenlunde menneskeligt ud.« — —

Plydring-Rundholmen smaasmilte kjælent paa skraa: »Jeg vil nu have, at saadant poesiagtigt noget skal gjengives inderligt jevnt og hverdagsagtigt.« — —

Rinde dukkede lidt i Knæerne.

Fru Wollert satte sig hen til Flygelet for at akkompagnere til det øvrige Program, som bestod af Leopold Rosenfeldt: »Hvor Bøgeskoven lukker sig« og saa til nogles Munterhed — Weyse: »Der staar et Slot« og »Bliv hos os, naar Dagen helder«. — —Til da capo blev taget Smaasange af Grieg.—

Fru Wollert havde bestemt, at Rinde skulde indlede Soiréen med selv at fremsige et Digt, som var skreven som en Slags Ouverture til »Dødningefesten«, — og Turen kom nu til ham. —

Fru Sivert Lundh satte sig glad mageligt til Rette i Stolen, som ventede hun sig en gemytlig Skandale. —

Koncertsangerinden sad overanstrengt pæsende i sit gule Silkeliv med trætte korslagte Arme behagelig lænet mod Sofaryggen, underholdt fra begge Sider paa det livligste af Justitsraadinde Meyer og en ung Skuespillerelev. —

I det Rinde søgte sit Digt frem, bøiede hun sig lattermild over mod den unge Skuespillerspire og hviskede frydefuldt:

»Sig mig De, er ikke han noget af et Dame-Produkt?« — —

Rinde lyttede nervøst til den fnisende Latter derhenne i Sofaen og kunde ikke faa sig til at begynde. — —

Frøken Astrup vovede en stærk Hyssen. Flere hjalp til — og blandt dem var Fru Plydring-Rundholmen langt den ivrigste, — hjelpsom, som hun altid var. — —

Rindes venstre Haands Fingre legede lidt ubevidst hen over Tangenterne, medens han med høire omhyggeligt purrede op i sit lyse, silkebløde Haar — og ordnede og rettede ved Halslinningen.

»Naa, Student Rinde,« opmuntrede Fru Wollert, »nu maa De være lidt snil og ikke lade os vente længere.« —

Han saa sig rundt.

Med ét blussede den Tanke op i ham, hvor de i Grunden saa løierlige ud alle disse kjære Mennesker, som arbeidede saa tappert paa hans Berømmelse. — Han kom uvilkaarlig til at mindes Hegners Raad, at han burde betænke sig to Gange, inden han overgav sig til de bløde Kvindehænder — — i al Fald vente til hans høist mangelfulde Gjætteevne var mere udviklet.

Den Gang havde han ikke forstaaet stort andet af Raadet end, at Hegner var en tvær, uindtagelig og uinteresseret Raring, der altid skulde se noget haleagtigt bag Menneskers Hjælpsomhed mod hverandre. — — Nu syntes Rinde, at der ligesom dæmrede en anden Mening. —

»Bliver det saa til noget?« smilte Fru Wollert. —

»Naa, ja, jada — —« svarede han alle de spørgende, ventende Blikke, »saa faar jeg vel gaa i Gang da.« — —

Hans Ansigt havde oparbeidet sig et Udtryk, som noget, hvormed man kan bjerge Livet for en Stund. —

Dødningefesten.

(Indledningskvæde).

Summende Klokker kimer
gjennem de rugende Taager. — —
Vestglanet døsigt vaager,
spruder nathvide Strimer
over hver Vintervei. — — —

Sortmunde Natteskyer
viger for Nordlysets Vinger. — —
Hør, hvor de knitrer og klinger . . . .
Slumrende Bygder og Byer
aner dets Toner ei. — —

Vag som Taager fornummet
glidende tause Skarer
henover Veien farer,
yrer i Natterummet . . . .
Skikkelser sær og mørk. — — —

Skarer det er, som over
Landet paa Natteblæsten
rider til Dødningefesten — —
frem gjennem Mulmets Vover —
ud ifra Dødens Ørk . . . .

Frostgabet tungt sig reiser
hist med Kupler og Taarne,
Haner i Rimdug skaarne. — —
Kirken det er, som kneiser
høit med Tinder og Spir. — —

Fløien vrikker og svinger
i Snoen, som over haster. — —
Glimtet i Skyggerne kaster
levende Sølvervinger
af Spirets blinkende Sir. — —

Kirkelysene funkler
som Morild paa spillende Vover,
flimrer og bugter indover
der, hvor Taagerne dunkler
det snebedækkede Land. — —

Flammer nu Dødningekoret,
sælsomme Sange bruser,
sukkende Vinde suser —
det skygger for Alterbordet
i Kjærternes blege Brand. — —

Presten det er, som træder
for Altret i Kjærteskinnet,
hyllet i Messelinet. — —
Og alle Dødninge græder,
græder for Livets Savn. — —

Og Dødningefesten endes;
Klokkernes Klimten minder,
at Midnatstimen udrinder. — —
De viger, naar Straalerne tændes
i Morgenens lyse Favn. — —

Der faldt megen Applaus. — I Særdeleshed var Fru Plydring-Rundholmen utrættelig i sin elskværdige Anerkjendelse:

— »De knuser os alle, kjære!« raabte hun begeistet, ildrød af anstrengende Velvilje, men Blikket lyste af undertrykt Latter. —

. . . »Ja,« næbbede Fru Sivert Lundh kjapt koket, »det var vist meget moderne.« —

»Høikunstnerisk!« læspede Fru Plydring-Rundholmen irettesættende, men med noget af et lystigt Bravoglimt under Øienlaagene. —

Rinde takkede med et halvt blegt Smil og et dybt Buk. — Han slog sig ned mellem Frøken Astrup og en ung talentfuld Forfatterinde, Frøken Rydner-Mogens.

De takkede ham begge meget.

Hans Haand blev liggende i Frøken Rydner-Mogens; — men der var alligevel som noget oppjusket i Fjerene ved ham — — —

I Fru Wollerts brede Divan sad — eller snarere laa — unge, haabefulde Herrer og Damer, unge, seirrige Kunstnersjæle, med de pyntelige Hoveder skraat opad ivrig kvistrende smaa Kanariefuglefløit til hverandre. — — Paa en lang Løibænk sad nogle ældre Damer paa Rad som Svaler paa en Telegraftraad — — og der hviskedes rundt og hentydedes med kvidrende Næb og lystige Smaaglimt i de blide, allerkjæreste Dukkeøine. — —

Fru Wollert havde ingen rigtig Ro til at sidde ned. — Hun gik frem og tilbage, hørte og lo, spurgte og gav Ordrer — — — til enhver Tid serverende i Forbifarten smaa velkomne Behageligheder, som kvitteredes med glade oprømte Smil. —

I det hun paa en Runde kom forbi Soveværelset, smuttede hun raskt derind. — — Et Øieblik efter var ogsaa Fru Plydring-Rundholmen derinde. — —

. . . »Hør, du,« — det klukkede fornøiet inde i hende — »har du hørt Mage til Dødninge-Svada?« —

»Hvilket?«

»Lad os ikke gjøre Skandale med ham . . . Hører du, Vally?« klukkede det videre med røde, paasprængte Kinder. —

Fru Wollert saa et Øieblik med et tvetydigt Glimt af Nysgjærrighed paa hende:

»Du mener Rindes Digt?«

— »Ja, Gud velsigne dig, min Pige, baade Digtet, Deklamationen og — Mennesket!« udbrød hun og vendte dovent fnisende Ansigtet med de stærke kjødfarvede Kinder mod Toiletspeilet. —

Fru Wollert saa sig pludselig kjed paa hende:

»Tror du, ærlig talt, at noget Menneske paa denne grønne Jord — uden Fru Plydring-Rundholmen — egentlig magter at tilfredsstille dine Fordringer?« spurgte Fru Wollert underlig humørsygt og overlod Værelset med en lang Skuldergestus. —

»Sass — sass!« — lød det læspende fra Fru Plydring, idet hun rettede sig op fra sin siddende Stilling med en noget uklædelig Grimace; men som ved en pludselig god Indskydelse lagde der sig et blødt Plaster over hendes Ærgrelse — og betydelig lettet seilede Damen atter ind i Salonen, hvor Prøven paa enkelte Scener af Dødningefesten alt var begyndt. — —

Fru Wollert vilde ikke længere vente paa Hegner. — — Kunde ikke godt hellere. —

Student Rinde sad fremdeles indeklemt mellem de to unge Damer og lignede egentlig bare et eneste stort Øre, anspændt til det yderste for at opsnappe af Ord og Hentydninger Dommen over et Digterværk, som forekom ham selv mere og mere plat, mere og mere uforstaaeligt. — —

. . . »Nu er det min Tur,« smilte Frøken Astrup elskværdigt, idet hun reiste sig for at gribe ind i Stykkets Handling.

— — »At hun gider,« kom det som en hemmelig Tanke fra Rinde. —

Frøken Rydner-Mogens gav hans Haand et let Tryk. —

»Hvad siger De?«

. . . »Jeg havde set hvert Vers, hver Linje og hvert Ord saa sandt, saa ægte og saa smukt . . . og nu synes jeg at høre kun en hul Skurren og Knitren af rustne, tindebedærvede Sagblade . . . saa trivielt ... saa banalt . . . Det egner sig bare til en Ting« — —

Hun saa hele Tiden stort paa ham, — og det skælvet en bitte Smule ved hendes udtryksfulde, energiske Mund, da hun spurgte:

— »Hvad skulde det være for en Ting, Rinde?«

Han lo lidt hæst, som om Snippen trykkede hans Hals:

— »Til at druknes i Allemandssøen. — Der hører det hjemme.« — —

Hendes store, varme Øine skjød forstaaende Blink da hun sa:

»Det er bare Instrumenterne, som endnu ikke er stemt rigtig sammen, — men det kommer nok, er jeg vis paa. Det maa komme . . . Der er saa meget besynderlig Uhygge i Deres Forsøg . . . saa meget sjælesygt, som maa op i Dagen, op i Solen.« — —

Han greb naivt om hendes Arm med begge sine Hænder. — — Han syntes, at i alt, hvad hun sa ham, var der som et stort Paradis af Tanker. — —

Hun fandt sig med Glæde i hans stærke Tag om Armen. — Der var noget saa deiligt barnagtigt over ham, syntes hun, og Personligheden var saa vindende ved sin Umiddelbarhed og sit Retsind, at hun ikke kunde andet end være glad i ham. — —

Fru Sivert Lund lagde sit Hoved paa skjeve og trippede bort til Sofaen, som en Hanesyg Høne:

»Fru Plydring-Rundholmen,« stødte hun denne i Siden, — »læg dog lidt Mærke til Digterspiren og den opskrydte Bohémeforfatterinde . . . Tror De nok ikke, at saadanne løsslupne Friheder vilde være umulige mellem andre end dem, der er vante til endnu langt større?« — — —

Fru Plydring-Rundholmen, der netop var færdig med en tvetydig Teaterhistorie — Fru Wollert angaaende —, sendte det omtalte Par et krydret Øiekast.

»Aa — Student Rinde, faa snakke med Dem lidt da,« — vinkede hun ham til sig.

Lidt ærgerlig drev han hen over Gulvet og standsede foran hende med en prøvende, forskende Studsen.

Hun borede inderlig venskabeligt sin høire

Haands Lillefinger ind i Knaphullet paa hans Trøieopslag:

— »De maa passe godt paa Dem selv, Rinde,« — der dirrede fin Indignation i Tonen . . . »Et saa eiendommeligt og blødt bøieligt Digtertalent som Deres . . . De skal love mig at være meget forsigtig . . . Ikke lade Dem paavirke af nogen Slags — Bohéme.« — —

Han stirrede koldt fremmed paa hende, men fandt ikke Ord. —

Hun bøiede ham ned til sig med et fromt Smil om sin allermindste Mund og gjentog og gjentog den elskelige Formaning med Haanden farende kjælent søgende henover Trøieopslaget hans; men som om hun pludselig havde faat en bestemt Følelse af, at al hendes Anstrengelse var som at hamre paa en Tangent, der ikke slog an, slap hun lidt indædt arrigt sit Tag i Trøieopslaget og ligesom blæste ham bort i Armene paa Fru Sivert Lundh, hvor han var særdeles velkommen. —

»— Ish, de Mandfolkeemner,« jattede hun bare og vadskede sine ringbesatte Fingre. — —

»Jeg undres rigtig, jeg, Rinde,« — greb Fru Sivert Lundh fat paa sin sikre suffisante eller fordægtig blide Maade, — »om De nu ogsaa har havt Tanke for, at Deres mange Assisterende skal have Vogn tilsendt?«

»Jo Tak,« svarede Rinde blot, »jeg ved det.«

— »Og at Damerne skal have Buketter?« forhørte hun sig kamplysten. —

Det var saa, at hendes Mand for Øieblikket gjæstede en Galeanstalt nede i Tyskland — for at tage Studier — saa hun havde ingen at disputere med for Tiden, Fru Sivert Lund, og det var kjedeligt i Længden for den friske Dame. —

— »Jeg kan tænke mig til det,« svarede Rinde med Hensyn til Buketterne.

— »Og De har sørget for, at Lokalet dernede bliver godt opvarmet?«

»Javel,« bukkede han uhyre blidt. —

Det tog hende lidt, saa Øinene blev glimtvis hvide:

— »De bør vist ogsaa sørge for i Tide, at der forefindes Forfriskninger inde paa Damernes Værelser. — — Jeg tænker De kan bestille det nødvendige hos Tjeneren derhenne i Lokalet ... Nogle halve Flasker Punch og Portvin ... Kanske ogsaa lidt Kognak og Sodavand til Herrerne.« — —

Hun saa spørgende paa Fru Plydring-Rundholmen, som intet havde hørt af Samtalen og derfor maatte have et Slags Résumé af Indholdet.

— »Tak, det er vist udmærket,« ekspederede hun Spørgsmaalet fra sig. — Hun var alt for længe siden inde i en uhyre interessant Historie angaaende Frøken Rydner-Mogens og den unge Skuespiller Ditleff. —

Fru Plydring-Rundholmen havde en ganske særegen Evne til at holde saadanne Samtaler logisk fast, og hun fortalte konverserende paa en Maade, saa selv den alleruskyldigste Hændelse fik et pikant Drag af Tvetydighed.

»Noget mere, Frue?« forhørte Rinde sig lidt hed i Kinderne.

Hans Tone æggede hende.

»De, som kun er en saare ung Begynder,« tog hun atter fat nydende sig selv som sugende paa en deilig Kaffefisk, — »kan ikke noksom være taknemmelig og paaskjønne alle disse bekjendte Kunstneres ihærdige Arbeide paa Deres Berømmelse ... De selv, Rinde, staar jo saa uerfaren udenfor ... savner saa totalt Autoriteten — Navnet.« — —

Ja, i sit stille Sind maatte han give den snakkesyge Dame Ret. — Det lod virkelig til, at han stod noget fattig udenfor.

Derinde i Pers store møbeltomme Værelse, prøvedes der under Latter og høilydte — ikke altid lige smigrende Udraab — paa hans Arbeide. — — Der flængedes bort og syedes sammen i det uendelige, uden at det faldt en af dem ind med den mindste Tanke at raadføre sig med den unge, uerfarne Digter. — Kun et friskt opmuntrende: »Nu gaar det som smurt, Rinde,« kastet ind med et koket Smil af Fru Wollert eller et overmodigt gneldrende: »De skulde have Bank, Rinde!« af den ungdommelige Elsker.

Det kunde hænde ham, naar en eller anden Replik filedes rustent af derinde, at han pludselig sprat op for at protestere; men som sædvanlig prellede al saadan Ivrighed af paa hans Ømfindsomhed for at give sig til Bedste. — — —

»Ser De da ikke, Menneske, at Frøken Olsen-Høistrand staar i Færd med at gaa,« hvæsede Fru

Sivert Lundh op . . . »De maa da i det mindste være saapas galant, Mand, at De hjælper hende Overtøiet paa og sørger for, at hun kommer godt hjem.« — —

I et næsten uhyggeligt Snarkast stod han skutrygget som en Kat og stirrede hende blegt ind i Øinene. — —

Hun veg uvilkaarligt til Side.

»Nu er det nok!« kom det stærkt som til en Døv. — —

Prøven standsedes med ét. — —

Al Hvisken og Tisken døde paa Læben. — Alles Øine hvilede paa ham og Fru Sivert Lundh.

Som opskræmt af Stilheden rundt om ham, brændte han hende sit Blik nær ind i Ansigtet og sa langsomt:

»Jeg kan ikke tage imod mere af Dem, Fru Sivert Lund. — De undskylder!« — —

Den forbausede Frue sat et Minut som hugget ud i Graasten, greb saa med begge Hænder godt op i Kjolens blondebesatte Forbred og for derpaa som en forskremt Hare ud i Korridoren og ind paa sine Værelser. —

Plydring-Rundholm reiste sig majestætisk; men da Rindes Øine faldt fast paa hende, som søgende Bytte, skvat hun nogle Skridt til Siden, men tog sig haant ærgerligt i det og hvæsede imod ham:

— »De er jo gal, Menneske, støder Konen saadan for Hovedet. Hun tilgiver Dem aldrig — aldrig!« gjentog hun med teatralsk Salvelse, idet hun jompede ind til Veninden. — —

Rinde stod midt paa Gulvet seende sig kamplysten rundt, som søgte han en ny Skive; men fandt ingen. — —

. . . »Tusind Tak, Fru Wollert, for Deres Elskværdighed . . . og alle dere andre, som har arbeidet paa — — paa denne Soiré . . . Jeg beklager at — — at . . . Men jeg har faat nok . . . nok.« — —

Han orkede ikke mere og gik raskt ud. —

Hans lange, tynde Fingre knugedes haardt om Trappegelænderet for hvert Trin han tog. — — Det var, som maatte han holde sig fast mod nogen Slags grumset Strøm, der truede med at kaste ham omkuld. — — — —

Et Øieblik efter stod Fru Wollert udenfor hans Dør og sled energisk i Laasen.

. . . »Hører De, Rinde?« hviskede hun . . . »De skal lukke op for mig — — for mig, Rinde. — — Jeg maa snakke med Dem — — — Synes saa forfærdelig godt om Dem — — og Stykket,« føiede hun raskt til . . . »De har saadan Begavelse — — saadan intents Syn — — har bare ikke havt Anledning til at sige Dem det før — — og nu angrer jeg saa,« — — der var megen Hulken i Stemmen — »Rinde — — aa, Rinde« — — —

Drevet af en uvilkaarlig Tankesnev greb hun sig hurtigt til Kjolen og følte i samme Nu det venlige Brev fra Fru Borgmesterinden, Rindes Mor, med den elskværdige Indbydelse til et længere Sommerophold deroppe i Byen med de henrivende Bade og de mange Turister.

Hun strøg sig mat over Panden, som i en stærk Feber, og Haanden blev fugtig.

Hvis dette med Hegner fremdeles skulde gaa stik imod hendes Beregning — — og det kunde saamænd godt tænkes, saa rent djævelsk forgjort, som alt lagede sig for hende — — —

. . . »Vær nu snil, Rinde,« forsøgte hun igjen, »vi to maa snakke lidt fortroligt sammen nu . . . blive gode Venner« — — —

Rinde havde viklet hele Sengens Beholdning af Puder og Tæpper om sit stakkels forpinte Hoved, — og forblev saaledes ubønhørlig, idet han var ganske ude af Stand til at opfatte nogetsomhelst andet end sin egen fortvivlede Hulken — — —

— — — — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — — — —

»Ham der hører vi en Gang fra,« sagde Frøken Rydner-Mogens, som hun gik ud i Entreen for at hente sit Overtøi. —

— »Ikke umuligt,« tog Justitsraadinde Meyer det op — »naar han faar lidt mere Takt.« —

»Eller vi andre —!« henkastede Frøken Rydner-Mogens over Skulderen, hægtede sin Boa og gik. —

Dagen efter var Student Rinde paa Veien til sit Hjem. —

Han havde kun én Tanke mens Toget med Iltogsfart brusede hjemover med ham, den nemlig, at blive voksen — blive Mand.

Dette at blive behandlet som Gut, smagte sommetider ret behageligt, men nu ønskede han, at det skulde være forbi. —

Mands Liv: — Mands Arbeide — Mands Alvor — Mands Elskov. Det syntes ham, som om en Stemme havde hvisket ham i Øret, hvisket den Vei, der fører til Lykken. — —

Han greb om den ukjendte Haand — og mistede ikke Taget. — —

VII.

I syv lange Dage og Nætter havde Fru Vally Wollert holdt Sengen varm.

Men i Dag den syvende var hun endelig oppe. —

Efter at have hvilet sig de fem Døgn i Træk, følte hun sig saa nogenlunde oplagt til at begynde Livet igjen; men saa havde den Knegten Per, — noksaa stygt for Resten — betroet hende, at Burmann ved Frokosten samme Dag havde været saa morsom vittig og blandt forfærdelig meget andet fornøieligt kaldt hende for en rugesyg Pappeøie — — »og at — — at — — at,« forsikrede Per ivrigt — »baade Justitsraadinden, Fru Sivert Lundh og alle de nye Pensionærer havde moret sig og . . . og — det havde Hegner ogsaa,« føiede han gutteskjælmsk og lidt skadefro til. — —

»Din Satan!« havde hun reist sig som Lynet i Sengen og smeldt ham et rapt Ørefigen, saa han i et Storbrøl var tumlet ind paa sit Værelse. —

Hun lod sig dumpe ned igjen med det tykke Vattæppe hængende langt udover Sengekanten — og stønnede i Arrigskab og Tomhed. —

Saa var det hun besluttede at holde Sygdommen

gaaende endnu et Par Dage; men Pers tørre Taarer forsvandt under Skinnet af en nyslaaet Halvkrone, som han fik for at hente Fru Plydring-Rundholmen. — — Hun var overbevist om, at Koncertsangerinden kunde servere udsøgte Sager om denne Vigtigperen, Burmann, der saa ivrigt prædikede ›Guds riget‹ for sine unge Manuducenter. — — Rinde havde en Gang betroet hende noget af et saadant Proformaforedrag. — —

Fru Plydring-Rundholmen, tænkte hun, er dog et Menneske med Temperament og stort Underholdningstalent . . . overalt en velset Gjæst — naturligvis . . . Nei, aldeles ingen Grund til at bryde Bekjendtskabet. — — —

Frøken Nekmar var vel den eneste af Pensionærerne, som havde en Anelse om, at der laa en anden og større Skuffelse til Grund for Fru Wollerts langvarige Sengeliv end denne fatale Soiréhistorie, der ogsaa for Frøken Nekmar selv havde bragt Ubehageligheder nok ved det ret store Billetsalg, — og som Bladene ikke havde gjort sig saa lidt vittige over — selv Hegners Blad havde ikke kunnet dy sig, men noksaa fint dreiet en liden Ondskabsfuldhed ind om den alt »berømte« Soiré. —

Frøken Nekmar havde set rigtigt.

Der var en større Grund. —

Da Fru Wollert — den Aften Rindes Soiré gik i Stykker — kom tilbage fra det mislykkede Forsøg paa at slippe ind til Forfatteren, var de alle gaat — undtagen Frøken Astrup, der drev urolig frem og tilbage. —

Frøken Astrups nervøse March havde standset Fru Wollert i Døren, hvor hun et Øieblik var bleven staaende ligesom sugende Luften til sig, som veirede hun noget Slags ubehageligt Nyt. —

Idet Frøken Astrup i en Dreining sender hende et lidet Nik og et Smil, syntes Fru Wollert saa sikkert, at det spillede underfundigt ved hendes Øine, og ganske spydigt og som i et lidet affeiende træt Gisp havde hun saa spurgt hende, om hun ventede paa nogen. — —

Frøken Astrup var standset op ved Spørgsmaalet, havde lænet Armen paa Flyglet og kastet et rapt halvt Blik henimod Døren. —

»Ja,« havde hun saa svaret med et eget varmt Skjær i Tonen, der ligesom saa fromt sjælemildt overhørte Spydigheden i Venindens Spørgsmaal — »jeg venter paa nogen.«

— »Som kan følge dig hjem?« spurgte Fru Wollert i samme Aandedræt, og hendes Ansigt kneb sig spodsk sammen ved Munden. — Hun følte i den unge Venindes Sikkerhed en Forkuelse — — noget lurende bag sig, som med et eneste velrettet Nakkedrag kunde slaa hende af Marken i en ung sprudlende Latter. — — Der var ved Frøken Astrups uskyldige Replik faret noget ondt saart op i hende, noget angst fortvivlet, som fortalte med lønlige naalspidse Ord, at den Madding, hun havde brugt, var ved Skjæbnens underfundige Træk vendt imod hende selv.

Men i Aften skulde der gjøres et Kup, et Træk, som skulde bringe hende Seiren. — —

Om der saa skulde ske et Mirakel, hun vilde opnaa den Seir, hun hele sit Liv vilde takke for og glæde sig over . . . For enhver Pris maatte hun se til at faa Frøken Astrup af Sted — — hvert Øieblik kunde han ringe — — og saa var hendes bedste Chance spildt. —

»Jeg skal bede Tekla om at følge dig hjem, hvis du virkelig er saa frygtsom af dig, — — for du maa sandelig undskylde, Agda, men jeg er træt og skal i Seng,« fulgte det med en forklarende Haandbevægelse mod Soveværelset, idet hun gav sig til at slukke Lysene paa Flyglet. —

Frøken Astrup greb lynsnart det ene Lys og holdt det med løssluppent Humør høit over Hovedet, saa Fru Wollert kom til at puste i den tomme Luft. Den unge Venindes ungdommelige Drilleri tirrede hende op i et Slags utøilet Raseri:

— »Sig mig, Agda, om det er Herreselskab, du venter paa?« — spurgte hun, medens Øinene i det blege ophidsede Ansigt svandt ind til smaa gnistrende Ridser. —

Det lød saa stødende rydt dette, syntes Frøken Astrup — og det var under Indtrykket heraf, at hun svarte:

»Ja — jeg gjør.«

»Du venter paa Hegner?«

»Ja—a,« svarte hun, satte Lyset pent fra sig og gik hastigt hen og løftede paa Rullegardinet, som havde hun opfanget Lyden af kjendte Skridt.

Fru Wollert stod som paa glødende Jern. — Hun stirrede underlig glyg paa Venindens hvide

Hals og noble Nakkebøining, der stak saa fintegnet frem mod det mørke Vindu, — — og vidste nu, at hun bundhadede dette Menneske.

»Nu skal du gaa, Agda!« udbrød hun lidt hæst. —

I et Nu lod Frøken Astrup Gardinet falde, vendte sig raskt om og sagde hurtigt med blussende Øine:

— »Jeg venter paa min Forlovede, Vally.«

Nyheden skulde have været ledsaget med et beregnet stormægtigt Nik; men det smeltede hen i et forunderligt frydefuldt Smil. —

Fru Wollert saa kun en Række hvide Tænder skinne inde i en frisk, fyldig Mund. — —

I det samme ringede Entreklokken, og et Øieblik derefter stod Hegner derinde med Frøken Astrup under Armen pratende og smaaskjændende paa hende, fordi hun ikke havde tiet med Hemmeligheden, som hun havde lovet ham. — — —

— — — — — — — — — — — — — — — —

I de lange sygemeldte Dage gjenkaldte Fru Wollert Aftenens videre Forløb, og huskede hvor oprømt hun havde været over dette Parti, som de begge leende havde givet hende Æren for. — —

Hun havde hentet Vin frem, og der var bleven skaalet, og der var bleven leet, og mange kjære Ønsker bares frem for Fremtiden. — — Aldrig havde hun set ham saa glad og saa vakker. — — — Og der havde hun siddet — den smaa Frøken Agda — og smaalugget dristigt i den mystiske

Fip, saa det orntligt for grøssende gaadefuldt igjennem hende, som altid havde ønsket at faa Tag i denne trodsige Plet, som hun havde følt en fortærende Lyst til at snauklippe væk, saadan Respekt der stod af denne Lap — — — mere Vid, mere Forstand, mere Hjerte i denne Klype Haar end i den halve Bys mer eller mindre velfriserede Hoveder — — — og nu sad hun der, hendes Madding, og fingrede frygtløst kjælent — ligesom saa underfundigt drilsk nydende — — —

Saa havde de taget Afsked med — »Kirsten Giftekniv« lo Hegner spøgefuldt skælmsk og trykkede hendes Haand varmt og længe, som havde han takket for Gaven hun i sin store Visdom havde skjænket ham; men som han stod der med hendes Haand i sin, glimtede der noget ubestemmeligt i hans Øine, som hun ikke blev klog paa. — Var det skadefro Medlidenhed eller var det noget af Seirherrens Høimodighed? — — — Hun vidste det ikke og fulgte kvikt deltagende i Glæden og den smaavittige Spøg, der ligesom flængede og flængede med smaa krumme Syle. — —

Saa langt huskede hun klart, men ikke længere. —

Her var et mørkt Rum, som hun maatte standse ved. — Hvad hun tydeligt erindrede sig, var dette, at hun fandt sig liggende ved Flyglet — — og naar hun havde taget sig til Panden, fik hun Blod paa Haanden.

Hun havde reist sig med Besvær og var gaat over til Vinduet, hvor en tung, kold Regn slog haardt mod Ruden i den graalyse Vaarnat. — —

— — — — — — — — — — — — — — — —

Men i Dag efter syv lange Dage og Nætter var hun oppe og drev nu langsomt betænkt frem og tilbage i uldne Tøfler og med en sammenlagt Avis i Haanden. — —

Hendes Øine var faldne paa en Notits saalydende:

Under min Bortreise til ca. den 25. Juli besørges min Praksis af Læge Aage Movinkel.

Wollert,
Professor.

Hun havde en Gang set med lys Glæde paa en lignende Notits. — —

Det var godt og vel 13 Aar siden nu. — Fraværelsen skulde ogsaa den Gang vare i to Maaneder. — — —

Det var hans første Bryllupsreise. —

Hun lukkede Øinene og fulgte Parret drømmende fra Land til Land og fra By til By. — — — Tyskland: Berlin, Bonn — Beethovens By og Rinturen mellem de gamle Minder paa de høie Bjerge, — — München, — — Nurenberg — — og Holland, Belgien, zeelandsk Flandern — Trylleriget . . . Seilturen paa den lange Schelde — — Rotterdam, hvilke Gader og hvilke Kirker og hvilke Torve og hvilken løierlig By med de uendelige Rækker Legetøishuse skinnende i alle Regnbuens Farver og hilsende gemyligt duknakkede paa hverandre, som vilde de springe lukt i hverandres Favn i det stærke Solskin — — — og saa Wollerts Løssluppenhed over at finde Desiderius Erasmus som Grøntsælgernes Konge — — og det vakre Delft — den pukkelryggedes By, spaste Wollert, Byen, som aldrig blev færdig med sin Kirke, der gjemte paa Seværdigheden Vilhelm den Tauses Mausolæum... Haag med de pragtfulde Hoteller og Restauranter — — udsøgt Mad i Haag — — og saa Skoven — — Nymfernes Tumleplads ... Haarlem og Amsterdam — — en By af lutter Skibe og Malerier . . . Italien — — Rom — — Ponte Felice — — Marni — — Perugia — — — Vandfaldet ved Terni, hvor Wollert med Spidsen af sin Tollekniv ridsede paa en Klippeafsats:

»Du gik med din Engel ved Sølverbækkens Rand;
hun speilede sit Ansigt i det rolige Vand.
Du saa paa mange Blomster i dette Floras Hjem,
men mest dog paa din Kjæreste, den smukkeste blandt dem.«

— — Firenze — — — Miniatos Basilika med Michel Angelo Varden — — — og Floddalen og Bjergene — — — Verona, Venezia . . . og saa Frankrig — — Paris!

Her gjorde Tanken et langt, lyst Hop: Monco — — Monte Carlo! — — —

Hun saa ikke længere Wollerts nye unge Brud, men sig selv ved hans Side. — —

. . . Monte Carlo!

Eventyrhaven, Eventyrfest!

. . . Hun sad atter ved det grønne Bord — —

dette, som hun kaldte for Søbordet, fordi hun derfra havde den herligste Udsigt ud over Middelhavet. — —

. . . Nei, der var ingen Taarer, ingen Skraalen og Faren op. — Intet af dette Kaos, som hun havde tænkt sig. — — Intet Helvede, men et Paradis — — et eneste deiligt selvforglemmende, selvopgivende Pust — — og dog saa klar — — saa nøgtern nydende, — — men Luften var mættet af sydende, sjælspendte Nerver, der paa hende virkede som en Himmel af Lyst. — — Jovist var der tomme elskværdige Smil at se i marmorblege Ansigter og Øine som vaarsvag, blaanende Is. — — En forunderlig lydløs Sang af Menneskers intense Higen. — — — En spændt Staalbue af gjemte Lidenskaber.

— — Et Eventyrslot — — en Eventyrfest!

. . . »Faites vos jeux, messieurs!« — —

. . . »Rien ne va peus!«

. . . »Trente et un — noir — impair — passe!« —

Det første hun i Spændingen fik Øie paa, var et lyst fregnet Ansigt, der saa skraat over Bordet med store blasse Øine og et obent stærkt Smil. —

Hun nikkede til ham, som til en god gammel Bekjendt. — Vidste ikke sikkert, hvad hun gjorde, følte bare en uimodstaaelig Trang til at være god. —

Hun havde ved Rulettens sidste Omdreining vundet 4800 Francs — — og da kom Wollert og rev hende næsten med Magt bort fra Bordet — ellers havde hun nok vundet Millionen, var hun vis paa. — — Den Gang følte hun Lykken jage gjennem sig i smaa kildrende Stød, der var saa

glædefyldte — — at de syntes hende paa Nippet til at døde alt andet i hende. — —

Hendes Jubel havde vakt et Sekunds smigrende Opmærksomhed — — — og et Øieblik derefter var hun og Wollert præsenterede for det lyse fregnede Ansigt med det stærke Smil: Baron Gōran Svante fra Gōteborg. —

Hvilke Dage! — —

Hun lod sig falde ned paa Divanen beholdende den krøllede Avis paa sit Skjød. —

Hver eneste Time af disse himmellyse Dage maatte gjennemleves i Tankerne. — — Det var jo Bryllupsturens sidste fire Dage, — — og de skulde feires for den Sum, hun havde vundet. — —

»Lykkesummen«, som Baron Svante havde kaldt den — — Han blev deres Gjæst — — deres gode Ven. — —

Det var store Dage — —

Smaa glimrende Fester i Café de Paris.

Deilige Ture til Mentona, Genua og Nizza — — og hvad det alt hed. — —

Guddommelige, jordblinde Dage!

Et pudsigt Minde fra Nizza fik hende til at smile: —

En ret elegant paaklædt Dame — Frøken Buchholtz kaldte hun sig og var tysk — havde forstaat at fange Baronens Opmærksomhed. — — Hun gik ynkelig traurig ved hans Arm, fortvivlet indtil Døden over den Formue, hun havde forødt ved det grønne Bord — — og over sin uendelige Forladthed i den store vide Verden. —

»Har De altid været saa ene og forladt?« spurgte Wollert og morede sig over det pludselige Bekjendtskab.

»Ja,« sukkede hun, »altid, altid!«

Hun græd store Taarer og hang sig blytung i Baronens Arm. —

»Ikke været forelsket?« havde Wollert frittet videre. —

»Ak jo,« smilte hun igjennem Taarer, »mange Gange.«

»Hun er jo fortjusande,« smilte Baron Svante. —

»Vel ogsaa forlovet?« dristede han sig.

»Ak, nei, aldrig — aldrig!« næsten raabte hun og klyngede sig barnlig forstemt ind til ham. —

»Det var da mærkeligt,« syntes Wollert. —

»Ja, det var,« kom det saa yndigt naivt, — »men de friede aldrig!« og saa græd hun. —

Da de kom hjem til Hotellet, savnede Baronen sin Tegnebog. — —

Saaledes blev denne ene og forladte Dame Aarsag til Baronens hastige Hjemreise — — og Aarsag til et behageligt Reiseselskab. — —

»Fruentimmerne er ganske snedige«, havde han sagt og forøvrigt moret sig kosteligt over Uheldet. — — —

Siden havde de havt Besøg af den svenske Baron — næsten regelmæssig hvert Aar. — —

Hun reiste sig og gik over til Skrivebordet.—

Der laa to Visitkort. —

Det sidste, der var ankommen i Dag, tog hun op og læste for tredie Gang:

Kjära fru Wollert!

Jag hade så mycket gladt mig åt at få träffa Er igår då jag tillåt mig att göra Er ett besök, men fick på hotellet höra att Ni tyvärr var sjuk. Jeg har af dagens Tidningar sett, att Ni i Afton skall uppträda för sista gången under denna säsong, och har på teatern fått bekräftelse derpå. —

Om Ni ännu har något intresse för en gammal trofast vän, så tillåt mig att få besöka Er efter föreställningens slut, som ju blir vid 10 tiden.

Eder mycket tilgifne

Baron Göran Svante.

Hun bed betænksomt i Kortet.

Fru Wollert vidste vel, at Baronens regelmæssige Besøg i alle disse 12—13 Aar udelukkende havde gjaldt hende — — og nu var hun fri. — —

Hans Ihærdighed havde baade smigret og kjedet hende; men en Smule Kjærlighed for denne forgjældede svenske Baron, som levede af Spil og af en ganske utilstrækkelig Livrente — — nei, det havde hun ikke tænkt sig. — — —

. . . Og dog alligevel — —

Tanken havde pludselig suget sig fast til et lille Ord, et lille bitte Ord, som lidt efter lidt satte hendes Forfængelighed i fantasifulde Svingninger. — —

Det fristende Syn førte Tanken hen paa Per. —

. . . Per havde intet rigtigt Hjem mere. — —

Der var efterhaanden kommen noget forpjusket ugreit ved ham. — — Dette ugentlige Besøg hos Wollert, som hun var gaat ind paa, gjorde bare Gutten domklog og usikker i sine Følelser, utryg i sit Væsen, klodset i sin Leg og sky for Kammeraterne. — Han følte, Gutten, at her stod han foran en Taagemur — — en Slags uhyggelig Afgrund, som han ikke var i Stand til at se til Bunds i. — — Bare sygelige Gjætninger af enhver Art. — — Denne store Spørgen og Gransken i sig selv gjorde den ellers saa begavede Gut saa boglig dorsk, saa gammelklog og stillestaaende i sin Vækst.

Hans Aandsfraværelse irriterede hende ofte til at være ond. — — Hun længtes efter en hel Kjærlighed — en barnlig given sig hen. — Hun saa sig mere og mere magtesløs og utilfredsstillet i Guttens overfladiske Glæder og Sorger. —

Gutten maatte ud af dette Liv. — Hendes Hjem, som det nu var bleven, duede ikke. — — Her skulde ske en Forandring, og det hurtigere end nogen anede. — — —

. . . Det kunde blive noget som en Slags Trumf i Bordet det. — — —

»Lykkesummen« havde Baronen kaldt hendes Gevinst den Gang. — —

Maaske — —

Et Par Dage efter — Fru Wollert stod ivrigt pakkende sine Kufferter, hun skulde tilbringe

Sommerferien i Gjöteborg, — kom Frøken Nekmar styrtende ind til hende.

»Fru Wollert,« raabte hun henrykt og viftede blaffende med et stort udfoldet Papir — »jeg har faat Reisestipendium.« —

»For hvad?« spurgte Fru Wollert tørt og lagde med stor Ro en sammenfoldet lyseblaa Silkebluse ned i Kufferten.

»For at studere gamle Kniplinger i Holland og Paris,« ivrede hun begeistret, — »og tænk Dem, Fru Wollert, det var saamænd første Gang, jeg søgte,« fulgte det som noget saa ganske ubegribeligt. — —

»Nei — tænk — — og hvad skal De i Grunden med Legat? . . . De har jo Penge nok.«

»Ja — men Legat, kjære Dem, det er da ganske anderledes morsomt.«

»Hvor stort er et saadant Kniplingslegat?« —

»Mit er paa 500 Kroner,« oplyste Frøken Nekmar ligegyldigt — det var jo ikke Størrelsen, det kom an paa — og kastede sig graalen over en gammel Sølvkjæde fra Bedstemoders Tid, der sammen med meget andet Stads laa og drev udover Bordet. — —

»Hør en Gang De, besynderlige Nek,« kom det pludselig som ud af en smart Idé — »De skulde laane mig dette Kniplingslegat . . . Jeg kunde godt bruge de Penge nu og flere til.«

»Aa — jeg tror De vil,« skreg hun leende op og prøvede med Velbehag den antikke Kjæde,

»jeg skal jo til Amsterdam og Paris med de Penge, ved jeg.« — —

»Jeg kunde maaske finde frem nogle gamle Smykker til Dem, Nek,« spaste Fru Wollert videre og halvt i Alvor —

Frøken Nekmar lo:

»Nei, nei, jeg maa s'gu af Sted — nu jeg har faaet dette Stipendium.« — —

»Pyt — det spiller jo ingen Rolle for Dem . . . De har jo Deres mægtige Onkel i Baghaanden,« drev hun paa. —

Frøken Nekmar tog Kjæden betænksomt af igjen og lod den veiende risle mellem sine hvide, lubne Fingre. —

»Aa — hvad?« fristede Fru Wollert, »de Par Skilling kan De jo sagtens undvære saalænge.« —

Frøken Nekmar satte sig saa underlig kraftesløs ned paa Kanten af Kufferten.

»Det halve Legat har jeg allerede lovet bort,« kom det endeligt pressende frem, som skriftende en gammel Synd, som i et Øiebliks Glædesrus var glemt. —

»Til hvem?« kom det uvilkaarligt fra Fru Wollert. —

Frøken Nekmar havde just halet et gammelt Sølvspænde frem, og det havde en lille mørk Plet, som Frøken Nekmar gjerne vilde polere væk. — —

Fru Wollert, der til nu havde ligget paa Knæ foran Kufferten, reiste sig brat:

»Jeg tør bande paa,« satte hun Hænderne fast i Siden — »at det er Burmann, den Jubelhán, som har fralokket Dem Pengene . . . Er det ikke, Nekmar?« —

»Jo, det er Burmann, som skal have dem,« svarede hun med et underligt rynket Ansigt og polerede videre som for Dagløn.

»Gud!« slog Fru Wollert Hænderne sammen, »hvad De dog er for en Gaas, Frøken Nekmar... Hvad tænker De dog paa, Menneskebarn?« stirrede hun hende ærgerligt op i Ansigtet. —

Frøken Nekmar sprat i en saadan Fart op af Kuffertkanten, at Laaget fløi i Laas med et stærkt Smeld. —

»Ja, ja, ja!« stønnede hun Fru Wollert hæst ind i Ansigtet, — »jeg ved det er rivende galt alt, hvad jeg gjør, men hvad saa?... Jeg kan jo ikke nægte det Menneske noget . . . Der er det ved Burmann, som ikke findes hos andre Mænd . . . Der er noget — — ja jeg ved ikke, men noget næsten forbryderisk grøssende, som ligefrem t! magtsjæler mig, slig at jeg bliver rent vetløs — — — Jeg vilde hade ham, om jeg kunde, men jeg kan ikke — — — Jeg maa se ham, føle hans Øine — — hans Tanker — — hans Aande — — og pine ham og mig selv, men ikke slippe ham — — — ikke slippe ham — — — Han er anderledes end andre.« — —

Fru Wollert blev staaende lidt fortrykt foran dette varme, ophidsede Ansigt. —

»Ja naturligvis,« kom det saa lidt efter halvt spydigt, halvt overbærende — »den Mand vi elsker, magtstjæler os altid — og synes os saa meget anderledes end alle andre Mandfolk — og dog,« hun standsede op med et bittert Spil om Munden, tog de gamle Smykker af Bordet og slængte dem skjødesløst ned i en Æske. — —

Frøken Nekmar stod længe stille, stirrende ret ud for sig, mens Øinene fyldtes lidt efter lidt. —

»Herregud, De, hvor Verden er ond« — — lød det sagte fortvivlet. —

»Det er et Spørgsmaal om vi fortjener den bedre,« kom det haardt. —

»Saa udenfor al menneskelig Forstaaelse« — —

»Glem ham!« kommanderede Fru Wollert, »flygt langt bort. Den Mand vil kun bringe Dem Sorg, større end den, De nu har.« —

»Jeg ved det, jeg ved det,« jamrede stakkels Frøken Nekmar, »selv om det deilige utænkelige kunde ske, vilde Forholdet bringe Sorg, kun Sorg og atter Sorg.« —

»Aa, hvis Mandfolket kom til at elske Dem,« mente Fru Wollert — —

»Nei, nei,« jamrede hun, og der kom noget saa rent hjerteskjærende op i Øinene hendes, — »det blev en Lykke maalt i Sekunder, jeg ved det — — og alligevel — jeg vilde juble —.«

Fru Wollert lo lidt egent hen for sig:

»Ja saadan bider det ene det andet i Halen … Balanceværket i Jordparadiset.« — —

Hun saa derpaa lidt medlidende paa den arme Frøken Nekmar, der sad saa rent sønderknust paa Hug ved en Stol:

›Hvem ved,« spøgte hun opmuntrende, »maaske det kunde blive en hel Vismandsaffære.«

Frøken Nekmar bøiede sig over Stolen i Sindsbevægelse, saa Stemmen blev hæs hviskende:

. . . »Hadet dem har jeg . . . set dem i Blod har jeg . . . elsket og forbandet alle nattevaage Ønsker i min Sjæl og mit Legem . . . Jeg har grædt mig gammel og styg, umulig og ond efter Lykken . . . Mit ensomme Liv har været en eneste utilfredsstillet Attraa . . . og et eneste strækt had . . . Jeg har elsket, elsket i Smerte, elsket i Trods, elsket i Synd — — og forbandet Mænd og Mænds Attraa . . . Dette er Djævelen i mit Kjød . . . Djævelen i min Aand . . Djævelen fra Vuggen til Graven . . . Det er dette som er at være ulykkelig født . . . Og nu er jeg gammel, saa gammel, saa gammel, saa gammel« — — —

Fru Wollert klappede hendes Haand, der hang saa uhyggelig død nedover Stolsædet:

›Ulykkelig født er vist enhver af os, tænker jeg . . . De fleste har vel en eller anden Djævel at bære paa . . . en gammel Adam, der er os i Kjødet skaaren.«

Frøken Nekmar sa, som i flængende Suk:

›Aa, naar jeg tænker paa, at De har født et Barn til Verden . . . en deilig, deilig Gut« — —

›Nei, nu maa De ikke blive hysterisk, min Ven, De skal se Deres Tur kommer nok,« opmuntrede hun. — — Her var noget hun vilde bort fra.

Frøken Nekmar blev virkelig gammel med ét, meget gammel:

— — »Jeg bliver aldrig velsignet« — —

»Jo, jo, De skal se,« spaste Fru Wollert, der blev sky og vilde bort fra altfor megen Fortrolighed, »naar De reiser til Paris rigtig godt beslaat, skal han nok finde Dem . . . Herhjemme er ikke saa tiltrækkende i Sommervarmen . . . og De kan tro, naar man træffes i Udlandet ... Der kommer ligesom mere indvendig Varme og Fart i Kroppen paa dem da, ser De.« — —

»Tror De virkelig at Burmann —?«

»Ingen Tvivl,« forsikrede Fru Wollert, »især hvis Deres gamle Onkel gik hen og døde.« — —

»Jeg kan vist alligevel ikke komme mig til at reise . . . Han maa saa hellere faa det hele« — —

»Ja, Burmann betænker sig næppe paa at tage imod »Kniplingslegatet«, han,« afgjorde Fru Wollert med et Træk paa Næsen.

. . . »Og saa faar jeg hellere reise bagefter,« forfulgte Frøken Nekmar Tanken. — —

VIII.

— — Der hvilede endnu noget uroligt opskræmt i Luften derinde paa Hegners Værelse, som efter et stærkt overraskende Tordenskrald. —

Selv stod han bred, mørk mellem de klare, rødspættede Sommergardiner og stirrede tanketung udover Allemandssøens smaa hvidtoppede Strimer, der saa sorgløst barnekaade hoppede op imod Spadserestien. — —

Frøken Astrup stod henne ved Bogreolerne og fulgte ham med Øinene. — —

Hun var for et Øieblik siden kommen farende ind med et lidet Kollegiehefte, som hun i en Slags Jubel havde slængt ham lige i Hovedet. — —

. . . »Jeg undres rigtig paa, jeg, Agda, om du i det hele taget har nogen videre Forstaaelse af, hvad det er, som harmer mig mest,« — optog han endelig atter Samtalen, idet han dreiede sig halvt om imod hende. —

Hun nikkede forstaaende.

. . . »Det er ikke det, forstaar du vel, at du igjen har faat Lyst til Scenen, — det er maaske noget, du ikke saa helt er Herre over selv.« —

— »Nei, nei, det er jo netop det... Jeg vilde bare ønske, jeg, Johannes, at du havde blot en liden Smule Anelse om, hvor jeg har stridt imod,« — afbrød hun ham raskt og næsten smaanydende sin egen Fortvivlelse. —

— »Men det er det, Agda, skal jeg sige dig, at du bag min Ryg friskt væk pleier denne Tilbøielighed, uagtet du har givet mig dit Ord paa at lade være,« fortsatte han stærkere, ligesom affeiende hendes Afbrydelse.

Hendes Fingre gled stille, betænksomt spillende henover de mange slidte Rygge i de velfyldte Reoler. —

»Jeg kan ikke gjøre for det jeg, Johannes, ... er ikke Herre over det,« lød det svagt klamrende sig til hans egen Ytring.

Det stak ham.

»Det vil sige, at du ikke vil.«

Der kom et langt saart Suk fra Bogreolen. —

»Gud allene maa vide og forstaa, hvorledes du egentlig er, Agda.« — —

Med Spidsen af sin høire Fod drog han koldt beregnende en Stol hen til sig.

... »Her kommer du flyvende, og kaster mig med salig Triumf din Debutrolle op i Ansigtet.« —

Han lagde Armene fast hvilende over Stoleryggen. —

... »Somom jeg hele mit Liv igjennem ikke havde arbeidet paa andet end det, at faa dig op paa det — Ranglebret.« — —

Han fortabte sig lidt i hendes Forlegenhed, der gav hende et eget sart Præg.

. . . »Hvad er i Grunden din Mening, Agda? . . . Du maa jo have et Slags Syn paa Fremtiden, ved jeg? . . . Der maa vel være en eller anden Aarsag?« gik han paa. —

I et Par lange, bugtende Kast laa hun over Stolen med Armene fast sammenslyngede om hans Hals: —

»Jeg var saa forfærdelig bange for dig, du, at jeg ligefrem ikke turde sige dig noget, men vente længere kunde jeg jo heller ikke godt — — ogsaa tænkte jeg, at en saadan glimrende Debutrolle, som jeg der har faaet, du — — ja . . . Det gav mest Mod at sige dig det saaledes.« — —

Hun lagde sit Hoved blødt beskyttende op til ham.

»Kan du ikke nok forstaa det, Johannes?« vovede hun lidt frimodigere, som ventede hun en gjennembrydende Solstraale. —

»Nei, Agda,« sa han og gjorde sig fri, »vi er ikke paa langt nær færdige.« —

Hun havde i Sommerens Løb lært sin Forlovede lidt at kjende — — fornyede Kjærlighedstegn vilde kun tirre ham.

. . . »Jeg kan ikke opgive det, Johannes,« ligesom bad hun med store fugtige Øine, idet hun sank sammen i Stolen. — —

»Den Gang, Agda, da du gik ind paa at tæmme denne Hang til Teaterliv, forstod jeg det ikke saaledes, som om det kostede dig nogen særlig Over-

vindelse at aflevere dette Løfte.« — Han bøiede sig en Smule ned over Stolen. —

— »Nei, saadan, som du forstod at snakke,« lød det med et vemodigt Smil.

»Jeg troede ikke, at jeg havde brugt særlig kraftige Midler« — —

»Nei, men da jeg skjønte, hvor meget det var dig om at gjøre, saa opgav jeg naturligvis det hele.« —

»Agda,« han greb hendes Haand og gjemte den i begge sine — »skulde det da virkelig være vanskeligere for dig at gjøre mig til Vilje nu —?«

»Ja, det vilde være forfærdelig haardt — — om du pinte mig til det.«

Der gik et trykkende Ryk igjennem ham, og hans Hænder skalv let. —

»Du har ikke mere den Godhed for mig.« —

— »Jo, jo!« saa hun ham op i Ansigtet.

Han slap hendes Haand. —

. . . »Der er ikke længere nogen Nyhedens Interesse — —,« fulgte det vidre med et mislykket Forsøg til smil. —

»Du skal ikke tage det saaledes, Johannes,« bad hun med store Øine og fangede hans Haand . . . »Deroppe i Præstegaaren hos gamle Martha og Fa'r, som altid har kuet min Trang til at blive Kunstnerinde ... blive selvstændig altsaa« — Hun følte at hans Haand rystede svagt i hendes og gav den et dulmende Strøg med sin venstre Haand — »og i en saadan Sommerferie, hvor man saa rent er udestængt fra alt civiliseret Hovedstadsliv — — havde jeg ikke Tanker for stort andet end Visitterne,

Seilturene, Fodturene og saadant et rigtigt Landliggerliv med dig.« — —

Hun vrikkede og dreiede ivrigt optaget hans lange Fingre bagover en efter en saa det sprat i Knogerne, mens hun forklarede og forklarede — —

... »Men Agda, du,« sa han stille og strøg en liden rebelsk Krølle op fra hendes Øienbryn, »tænkte du da aldrig paa, at du undergravede min Tillid til dig?« —

— »Jo, jeg var ofte saa rystende angst for, at du skulde faa noget at vide kan du skjønne, saa det formelig peb gjennem mig hver Gang jeg saa dig.« —

Hegner smøg sig frem forbi Stolen og tog nogle afmaalte Skridt bortover det tykke Gulvtæppe. —

Agda dreiede paa Forlovelsesringen:

. . . »Saa ubehagelig denne Maaned har været for mig, bare for denne Tyveangst til dig,« forsøgte hun med et lysere Glimt i Øienkrogene — . . . »Der gik du og var saa tryg, saa glad fornøiet for Fa'rs og Marthas Idé med denne Storckske Husholdningsskole, hvor du troede mig optaget op over begge Ørene i sødt og surt Tyttebærsyltetøi og sligt — — mens jeg masede paa dernede i Teatret — — rigtig sled i det — — prøvede og læste, læste og prøvede hver eneste Dag — næsten.« — — Hun nikkede lidt stolt over til ham . . . »Du kan tro, Johannes, det er ikke saa let en Sag at vinde Direktørens Velvilje ... Han har faat en rent ud Stentro paa mine Evner, skal jeg sige dig« — forsøgte hun at faa ham med ind i Samtalen . . .

»Det er nu ikke som bare Fod i Hose heller at faa læse for Chefen, saa optaget han er over alle Grænser... Han har da ogsaa sagt til en af Skuespillerne — vor moderne Ditleff — at jeg endog var i Besiddelse af et ualmindeligt Talent — — og at han ventede sig noget« — —

Hegner vendte sig brat:

»Ditleff? . . . Hvor kjender du ham fra?«

Hun saa lidt skjevende bortover til ham:

»Fra Prøverne . . . Herregud, det er jo ham, som skal spille den unge Elsker i« — —

Hun standsede op og saa sig søgende om efter Kollegieheftet, men fik ikke Øie paa det og turde ikke undersøge nærmere. — — Der var noget uroligt, hvast flakkende ved hans Øine, som gjorde hende opmærksom, baade dette, hvorledes han saa og hvorledes Mundpartiet drog sig opad til høire Kind som til et skjevt Smil, og saa den skyndsomme Maade, hvorpaa han gik over til Skrivebordet, hvor han med mærkelig kold Haand gav sig til at ordne nogle løse Papirer i smaa bestemte Bunker. — —

Hun fulgte hans Arbeide med halvaaben Mund og ligesom ledte forskende op i hans Ansigt efter noget, hun ikke før havde kjendt. — —

Agda havde vel ikke tænkt over det før, men nu syntes hun med ét, at det var ret pudsigt, at en Mand i hans Alder — knapt 37 Aar — havde saa mange dybe Rynker i Panden og da især mellem begge de buskede Øienbryn. — — Øinene søgte nysgjerrig og undrende videre og fæstede sig grundende ved hans hvide, blanke Isse, den hun saa ofte havde kysset. — — Første Gang hun vovede det, havde han sagt, at der var godt og vel 16 Aar mellem dem. — Den Gang havde hun ikke forstaaet ham; — men nu syntes hun næsten — —

Med ét følte hun hans Blik brænde sig ind i Ansigtet. — Han stod rank, støttende den hvide lukkede Haand mod Skrivebordet.

— »Du synes jeg er gammel —«

Hun kvap i Stolen.

— »Og med gamle, aflægse Anskuelser« — —

Hendes Kinder brændte.

— »Du er ligesom gaat kjed af mine Gammelmandsidéer . . . Er det ikke saa, Agda?«

Hendes Øine søgte mod Gulvtæppets Mønster, som uvilkaarlig vigende af for det faste Blik.

. . . »Du skal være sand, Agda,« — han dirrede lidt i Stemmen — »jeg maa have fuld Tillid til dig . . . og det samme skal du med lige stor Ret forlange af mig.« — —

Hun saa i et taaresløret Gløt op paa ham, og saa da han var meget bleg, men med røde svulmende Aarer i Panden.

Det tog hende saa underligt. —

»Johannes,« skreg hun ræd op, »jeg er jo glad i dig!«

»Hvad vil det sige, at være glad i mig, Agda? Du er vel ogsaa glad i en tro Hund!« — —

»Johannes —« lød det bebreidende.

»Naar du nu kommer hjem til dig selv, Agda, skal du granske dit Hjertes lønligste Kroge og se at finde ud, om det er noget andet du hellere vil — — end at blive min Hustru.« — —

Han tog hendes Hoved varsomt mellem begge sine Hænder.

. . . »Lover du mig det, Agda?«

Hun fandt ikke Ord, lagde bare sit Hoved mygt ind til ham. —

. . . »Naar du kommer hjem til dit, forstaar du,« — hviskede han, idet han strøg hende over Haaret . . . »Du har Lov til at vælge endnu en Gang, men ikke senere. Husk det, Agda . . . Og finder du, at der er noget — — noget andet, noget større og bedre du længes mod, saa — — saa skal du vælge det, Agda.« — —

Hun greb om hans aabne Diplomatfrakke og gjemte sit Ansigt bort mod hans Skjortebryst. —

. . . »Du maa ikke gaa paa Akkord her, Agda, — — ikke en Tøddel, forstaar du.«

Han trykkede hendes Hoved fastere mod sit Bryst, — — kyssede hende paa Haaret, — skjød hende lempelig fra sig, og gik til Skrivebordet, hvor han atter slog sig ned. — —

Hegner var ikke øvet i at bruge saa mange Ord og følte en vis nervøs Skjælven fare igjennem sig. — — —

»Johannes,« sa hun efter en længere Stilhed og saa spørgende op paa ham, »vilde det da være dig saa rent utænkeligt at — — at,« hun stammede lidt forknyt i det.

— »At være gift med en Skuespillerinde?« fuldførte han.

— »Ja —.«

»Nei, det har jeg jo en Gang snakket med dig om, naar hun virkelig var — — det hun gav sig ud for.« —

»Du tror altsaa ikke Spor paa mine Evner?« forhørte hun sig lidt freidigere ved hans skeptiske Antydning til hendes Talent. —

»Aajo, Agda, men her i Landet har vi høist regnet kun en tre—fire Stykker af den Slags, som vi tør kalde for Kunstnerinder. Foreløbigt er her heller ingen videre Plads til flere, og hvor der ikke er Plads, Agda, kan ikke middelmaadige Talenter bryde sig nogen.« —

»Du tror altsaa, at jeg er kun saadant et middelmaadigt, retløst Talent, du du?«

»Kjære Agda,« kom det med et trofast Smil, »jeg er ingen Autoritet paa det Omraade, og er kun lidet fremsynt; men jeg tror ikke, du vil opnaa nogen nævneværdig Fornøielse af dit Talent.« —

Hun for over til Skrivebordet og kastede sig ned foran ham. — Han dreiede lidt paa Stolen for at løfte hende op til sig, men hun klamrede sig haardnakket fast til hans Knæ.

. . . »Hvor stygt af dig, Johannes, at snakke om Valg . . . som om du ikke vidste, at du er mig det kjæreste af alt . . . Saa haardt det var af dig, Johannes, men nu skal du ogsaa gjøre det godt igjen . . . Du skal give mig Lov til at debutere!« kom det endeligt i et langt frigiort Pust. —

Der gik som et sitrende Stød igjennem ham, hun følte det som en Streng, der brast og klamrede sig fastere op til ham.

... »Bare debutere,« bad hun som et Barn, — »bare denne ene Rolle, og jeg skal velsigne dig, Johannes... Jeg skal aldrig efter dette ofre Teatret en Tanke — — — om saa min Debut skulde blive en hel Verdensbegivenhed.« — —

»Jeg skal snakke med Direktøren om det,« kom det lidt rydt.

»Nei, nei, Johannes, det skal du ikke ... Det er bare et Fif af dig . . . Det er slet ikke nobelt, saa ræd han er for dig og Bladet dit . . . Hvis han forstaar, at du ikke vil, saa har jeg naturligvis ikke Spor af Talent mere.« — —

»Jeg skal ikke sige noget om mig selv, Agda . . . Jeg vil kun have hans Ord — — hans Dom og Ansvar, forstaar du.« — —

Hun kastede sig glædestraalende om ham.

Han saa hende længe og fast ind i Øinene:

»Ved du nu, Agda, hvad du igjen har lovet mig?«

»Kun debutere,« kyste hun ham. —

»Tror du nu ogsaa, at du denne Gang kan holde dit Løfte, Agda?«

»Prøv mig bare,« jublede hun.

»Jeg skal prøve dig, Agda; men saa faar du til Gjengjæld sige mig, hvorfor en Debut har saa meget at sige for dig?«

Hun betænkte sig lidt. —

»Jo,« kom det saa lidt forknyt, »jeg vil vise dig at jeg har Evnerne og at jeg alligevel kan bringe Ofret — og saa vinde din fulde Tillid tilbage —« kneb hun ham legende i Øret.

»— Eller tabe den helt,« tilføiede han bittert og lagde hendes Hoved mod sin Skulder.

Frøken Astrup kjendte kun Glæden og jublede:

»Jeg skal evig takke og velsigne dig!« — — —

Hegner kjendte bedst til Sorgen:

Der gik et langt tungt Suk igjennem ham. —

— — — — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — — — —

Frøken Kyrle havde for længe siden ringet sammen til Aftensbordet og fandt det noksaa underligt, at ikke Hegner indfandt sig — saa præsis han pleiede at være.

Hun havde ligesom Fornemmelsen af, at der i Dag havde været en liden Scene mellem Kjærestefolkene. — Han pleiede som oftest at tage hende med ind til Aftensbordet for saa siden at gaa ud sammen. —

Lidt efter stod hun derinde.

. . . »Hegner —!« kaldte hun varsomt.

Han laa paa Sofaen med Ansigtet dækket af sine Hænder og havde ikke hørt hende banke paa Døren og komme ind. —

— »Undskyld!« for han lidt forpjusket aandsfraværende op fra Sofaen.

. . . »Skal De ikke komme ind til Bordet, Hegner . . . Vi har store stegte Rødspætter til Aften,« fristede hun med et gavmildt Smil. —

Han satte sig ned paa Sofaen og strøg sig gjentagende over Panden og Hovedet. —

»Tak, Frøken Kyrle, skal ikke ha —«

»Aa jo, vist skal De saa,« prøvede hun. — »Kom nu bare.«

. . . »Er ikke videre oplagt, skal jeg sige Dem.« — —

Hegner pleiede sommetider at faa istand en Samtale med Frøken Kyrle. Der skulde ikke saa megen Snak til, syntes han. — Hun havde nemlig en sjælden Evne til at gjætte og forstaa. — —

Nu gjorde hun pludselig noget, hun ikke i mange, mange Aar havde gjort. — —

Hun lod sin stærke Haand fare mildt strygende bortover hans Trøiekrave og rundt om Skulderpartiet. — —

Om lidt tog han med noget af et Barns Dobbeltudtryk i Smilet hendes Haand over Skulderen og holdt den et Sekund trygt hvilende ved sin Kind:

. . . »Saaledes tænker jeg mig Strøget af en Moders Haand,« — nikkede han langsomt som til sig selv. — En Tryghed — en Himmel af godt . . . af Tro og Tillid. —

Hendes Haand rystede stærkt i hans. — —

Frøken Astrup gled som et eneste stort sladrende Smil ned igjennem Strøget med det lille velsignede Kollegiehefte trykket fast og varmt op under Armen og ligesom smaatakkende Gud i sit stille Sind, fordi det var løben saa pas heldigt af deroppe i Pensionatet hos Kjæresten. — —

Hvor var det ikke deiligt at kunne speile sig saa trygt ovenpaa i alle de mange beundrende Øine, som søgte hendes — Hegners Forlovede. — — Henrivende var det ogsaa, at han ikke var oplagt til at gaa ud i Aften. — — Hun kunde rigtignok trænge til at faa puste ordentlig ud nu, saa beklemt hun havde været i alle disse Uger. — — Ja, var ikke Ditleff kommen hen til hende i Dag og havde fortalt, at Direktøren snakkede om at sende Bladene en foreløbig Notits om den forestaaende Debut, havde hun sikkert skyvet det fra sig endnu en Stund; — — men nu maatte Bladene gjerne skrive — — bare fortælle saa meget de vilde. — — Nu kunde hun ogsaa skrive hjem til Faderen og gamle Martha og sige dem, det var Hegners Vilje — — — — Det var bare en Dans nu — det hele. — —

Naturligvis var det noksaa kjedeligt at Hegner tog det saa svært høitideligt med alle Løfter og sligt, tænkte hun videre, som hun standsede op foran et flot udstyret Vindu af sidst ankomne Efteraarsmoder, — — Herregud, man var da heller ikke altid Herre over sine Stemninger. — — — Og dette med Tilliden — evig og altid — var sandelig ikke saa greit. — — — Hun havde virkelig været saa glad og oplagt, den Gang hun havde givet ham sin Haand paa at lade al Teaterlyst fare — — — man kunde da ikke saadan gaa hen og nedbryde en glad Stemning af Frygt for at undergrave denne Tilliden hans — — — — Hun gik hovedrystende fra Vinduet og hilste nedladende venligt

paa en liden, vims Kollega, der endnu ikke havde Løfte om nogen bestemt Debutrolle. — — Hun gik videre og dreiede raskt og lidt kneisende, som let nydende sig selv, om Hjørnet. — — Nei, slig som han forstod at besnakke en — — optog hun atter den afbrudte Tanketraad — — saa gysende malende al Hulheden i Teaterlivet, som om der ikke ogsaa var Hulhed i andre store — Livsgjerninger . . ,. Maatte hun bare spørge, hvorledes de havde det med den befrygtede Hulhed deroppe paa Bladkontoret hans. — — Hun gik netop forbi Redaktionskontorene og tittede spodsk smilende op. — — Gud, tænkte hun, om de nu sad deroppe i alle Etagierne og skrev paa en længere Redegiørelse om den forestaaende Debutbegivenhed ... Se mig over Hovedet kan de nu ikke deroppe — — det bliver nei det, selv om Hegner ikke har noget med Teateranmeldelserne at gjøre. — — Høit oppe i Gaden fik hun pludselig Øie paa en fodsid Gummifrakke og en stor lysegraa Hat. — — I samme Nu for der et Glimt af noget besjælende lyst igjennem hende. — — Det var unge Ditleff, der i rask spændstig Gang kom nedover Gaden imod hende. —

Hun vendte lynsnart om og pilede skraas over Gaden og ind i en Port. —

Hun havde ligesom ikke nogen Magt til at snakke med ham nu.

Derfra fulgte hun ham med sande Katøine og saa ham til Slut dreie om et Hjørne — for at havne i en populær Kunstnercafé, som der laa, — mente hun. — —

Hun blev længe staaende derinde i Porten og med Øinene følge Menneskestrømmen, der stimede forbi i mere eller mindre Fart, i større eller mindre Klynger og Knuder. —

... Nei, Hegner ser naturligvis saa helt anderledes paa Livet og Menneskene, han, som ikke selv har været ung — — — og aldrig havt noget rigtigt Hjem — — — ikke en Gang kjendt sine Forældre ... Det var i Grunden noget helt uhyggeligt at tænke sig, syntes hun nu ... Saadant et forstødt, forældreløst Vaisenhusbarn — — — saa rent uden al Familie — — — ikke en Gang en fortrolig Ven kan han faa, saa mørk og arbeidskjær han idelig og altid er ... Aanei, ikke altid, rettede hun skyndsomt Tanken ... Han kan se paa en saa lyst og saa — — ja, slig, som ingen, ingen anden — — — og saa er han da Johannes Hegner, fuldførte hun med et glad og trygt Smil ... Det er vel derfor, jeg er saapas glad i ham, som jeg er. — — Hun huskede med ét, at Hegner havde sagt: »at hun vel ogsaa var glad i en tro Hund,« — — og hastede ud paa Gaden — ind i den larmende, brogede Menneskevrimmel, som for at skylle Tanken af sig. — — —

IX.

Kaptein Ivers havde indbudt nogle faa af Pensionatets Damer til en liden hyggelig five o'clock The, og det var noget af en Slags pikant Begivenhed for de lykkelige, da det over den hele Stad var en meget bekjendt Ting, at der i det mindste ikke i Europa fandtes en Kavaler, der blot tilnærmelsesvis kunde tilberede en saa udsøgt Kop The som Kaptein Ivers. — —

Derfor var det, at Damerne var saa glade og sad saa stille og pent derinde i hans hyggelige Kahyt — næsten som Dukker i et Vokskabinet — og modtog med smaa røde Smil Kapteinens delikate Bryg og udsøgte Komplimenter. — —

Kapteinen, der var Beundrer af det smukke Kjøn — og ikke saa lidt af en Kjender ogsaa paa det Omraade, var bleven en Snes Aar yngre efter den strikse Malenas Død. —

. . . »Jeg forsikrer Dem, bedste Frøken Hulda,« — tog Kapteinen den for ham bestemte Kop, — »at den fortrinligste The opnaas udelukkende ved en Blanding af Oolong, Assam og en lille Tanke af Sauchong. — — »Jeg vil ærlig betro Dem, lille De,

at med den Blanding bliver det den delikateste Kop The, man i det hele taget kan nyde. — — Hvorledes laver nu De, lille Frøken Hulda, en velsmagende Kop The?« smilte han glad, som kildret paa Halsen af alle disse smukke, andægtige Dameøine. — —

— Lille Hulda blev rød, slog Øinene beskedent mod Gulvet og balancerede videre rundt med de tynde smaa Kopper paa det fine kinesiske Bræt. — — Den Lilles fine, rosenrøde Tungespids stak af og til frem; for det var gamle antike Sager — hans Servise —, havde han betroet hende, og man kunde næsten se det paa Retningen af den rosenrøde, at hun ligesom aandelig led under det store Ansvar. — —

— »Aa,« mente Justitsraadinde Meyer, »det er vel ikke altid udelukkende Blandingen, det kommer an paa.« —

Kapteinen saa brat studsende op paa hende med lange, gule Draaber hængende ravklare — ligesom stivnet af Forfærdelse — i det store, hvide Overskæg. —

— »Jeg mener,« forklarede Justitsraadinde Meyer med sit sødeste Smil, »at der skal lægges Sjæl i selve Arbeidet . . . Aand i Forventningen om et lykkeligt Udfald.« —

Hans Øine blev store og tindrede som en Tintallerken. —

— »Der skal Følelse til, Kaptein Ivers, Følelse og Stemning som til et andet lidet Kunstværk,« —

sluttede hun med et nydende Sup af den tynde Kop. —

Kapteinen halede med et beundrende Nik sit Fund af et kinesisk Lommetørklæde frem af sit Skjortebryst og tørrede sig synlig smigret om Skæg og Mund. —

3! »Vous avez l'inteligence intérieure, dont sont n dépourvues souvent les femmes de notre temps.« —

Det knirkede i Kapteinens Knæ, som han dukkede og dukkede for hvert Ord. — —

— »De serverer nok ogsaa kinesiske Komplimenter, lader det til,« lo Justitsraadinden og var glad for sit Paafund af et Svar. — —

Den Lille, der var mest huskjendt, havde dristet sig ind i Kapteinens Sovekabinet, hvor han paa et dertil indrettet Bord opbevarede sine smaa Snurrepiberier. —

»Her skal dere rigtig faa se noget rart, — Kapteinens mangehaande Nipsting,« foreviste hun hviskende.

»Tænk,« forklarede hun, og tog sig varm til Haaret, der i Dag holdtes sammen af et lysegrønt Silkebaand, og det saa næsten saa kinesisk rørende ud, — »disse tre Nipsting her, har Kapteinen arvet efter sin salig Mo'r, Generalinden, som havde faat dem i stor Naade af Dronning Louvises høisalige Forældre, hvor hun vankede.« — Den Lilles Øine glitrede i Kap med »Nipstingene.« —

»Og se en Gang!« Hun lod med hellig Andagt og i rørende Betagenhed en liden Diamantring spille i Solstraalen. —

›Tænk en Gang, hvor det maa være forunderligt deiligt at eie saadanne sjældne Ting.‹ — —

Hun returnerede saligt nydende med de saa vidunderlige Sager og kom trippende tilbage med et noksaa omfangsrigt Læderetui. — —

»Her skal dere faa se noget af det allerbedste,‹ straalede hun — ›se,‹ blinkede hun i rørende Enfold, »Ordensdekorationerne!« — — —

›Tænk, dere, det er hans alle sammen!‹ — —

Hun gik til Frøken Nekmar. —

»Er de ikke lækre, De?‹

Men Frøken Nekmar turde slet ikke røre ved Kapteinens Rariteter, saa bange var hun for at skremme den Lille, som gik der rundt paa de smaa Taaspidserne med Taarer i de varme Øine. —

Kapteinen stod i beleven Samtale med Justitsraadinden, men paa den ranke Holdning og de gløgge Øiekast kunde man se, at den gamle Hædersmand ikke var ganske uvidende om den Lilles pietetsfulde Forevisninger. —

. . . »Nei, min kjære Justitsraadinde,‹ smaasmilte han godt i Skægget, ›man skal tvertimod forsøge at glemme, at man er gammel, ellers bliver en saa let Olding, før en vidste ordet af det.‹ — —

Hun smilte lidt opsluppet. —

›Vogt Dem, Hr. Kaptein, jeg siger ikke mere.‹

»Aldeles ikke vogte sig, bedste Fru Justitsraadinde . . . at være gift vilde synes mig særdeles behageligt, selv om jeg var dobbelt saa gammel . . Jeg forsikrer Dem, det er mit fuldeste Alvor.«

Justitsraadinden lo uforbeholden, men lidt smigret:

»De er uimodstaaelig som altid!« koketerte hun. —

»De tror, det er min Spøg,« fortsatte han lidt bøiet over hende og trækkende sine hvide, buskede Øienbryn stolt gyngende i Veiret, — »men det er det dog ingenlunde. Saalænge man føler Vaarlængsel i den gamle Larve, er der saamænd Tid nok,« — bukkede han galant. —

Justitsraadinden blev saa ung i Udtrykket, sært ung. — — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — — — — —

Kapteinen havde bedt Frøken Kyrle om at blive lidt tilbage, og nu sad de to ene, fortroligt smaasnakkende i Sofaen. —

»Hm,« kremtede Kapteinen efter en liden indledende Stilhed, »jeg har altid næret den største Agtelse — — den fulde Respekt og Godhed for Dem, min kjære Frøken Kyrle, og et gammelt Ordsprog siger — hm, hm — — at man ligesaa gjerne kan springe som krybe i det — — hm, hm — — Ikke?«

Frøken Kyrle flyttede sig lidt beklemt paa Sofaen. — — Hvor i Guds Navn vilde den gamle Bombadour hen, tænkte hun. —

— »Hm, hm . . . Ikke?«

Kapteinens indfaldne Ansigt forekom hende med ét saa dansende uroligt, at det ligefrem gjorde

hende svimmel, saa hun maatte stryge sig langsomt trykkende hen over Panden. —

— »Ikke, Frøken Kyrle?«

»Jo—o.«

»De har min Tillid, bedste Frøken Kyrle, og jeg føler Trang til at betro Dem, at det er muligt — — ja endog meget sandsynligt, at jeg — — hm, hm — — vil tage mig en Hustru.«

»Aa, Kaptein Ivers,« forsøgte hun at komme fra det, »det er vel ikke værd, at en tænker paa saadant mere.« — —

»Hm, hm,« — kremtede Kapteinen.

Ok, Gud, den gamle Skrubben, tænkte Frøken Kyrle, kunde da sandelig være falden paa det, som passede bedre for ham end at gifte sig.

... »Det bliver naturligvis en Følelsessag, min bedste,« kom det blidt irettesættende, idet han klappede hendes Haand.

»Ja — — det — er — det — vel —« stammede hun næsten uhørligt. — —

»Tror De nok ikke, at vor lille Frøken Hagsten kunde blive mig en udmærket Støtte, naar hun blev godt og fornuftigt behandlet?« spurgte Kapteinen hurtigt som for straks at komme over det værste. —

Frøken Kyrle saa befriet op.

»Jo, Hr. Kaptein, det skulde jeg vel mene!«

— »Hun staar jo saa ene nu, hendes Far er død,« skriftede han saligt, — »og vilde kanske føle sig lykkelig ved et — — et Hjem. ... Jeg tror det vil være Lykke for den Lille, selv om der er nogen

Aldersforskel til Stede, hvad der jo faktisk er — — det skal vi ikke forsøge at nægte« — —

— »Nei, det er da vist!« slap det Frøken Kyrle ud af Munden. —

. . . »Men den Lille, der ikke mangler esprit, vil sætte Pris paa et gammelt Navn og paa store Slægtsminder . . . Hun er nemlig ikke uden al Ærgjerrighed, den Lille,« smilte han som i store, kjære Tanker ... »Og piller gjerne ved en Mands velfyldte Knaphul — — saa jeg haaber, hun vil føle sig en Smule hædret — —«

»Har De forsøgt at bringe Deres Ønsker i nærmere Berøring — —«

»Jeg tror,« afbrød Kapteinen, »at hun længe har tænkt sig Muligheden af en — — en Forandring, — — saadan i al Stilhed overskuet Situationen — — Chancerne for og imod — — Det tror jeg nemlig at have opsporet, og da er der betydeligt Haab,« betroede han Frøken Kyrle. — —

Hun nikkede betænksomt, Frøken Kyrle og foldede Hænderne i Skjødet.

»Jo,« betryggede han, »i saadant har Fruentimmerne et meget fint og et meget holdbart Instinkt ... og, naar De, bedste Frøken Kyrle, lægger et godt Ord ind — — —«

Frøken Kyrle lovede at undersøge — og muligt bearbeide den Lilles Sindelag. —

. . . »Foreløbigt har jeg tænkt,« — fortsatte Kapteinen smaasnakkende med sig selv efter at Frøken Kyrle var gaat, — »foreløbig har jeg tænkt, at hun skal beholde sin lille Stilling paa dette

Kontor — — — Det giver jo altid noget, ikke sandt? — Jo,« svarede han nikkende sig selv — — »og — hm, hm — — jeg har jo min Pension . . . og saa hm, hm — — faar hun vel en ikke ganske ubetydelig Arvepart efter Faderen, den gamle Proprietær — — — — — — — —

. . . »Hm, hm,« sluttede han sin Enetale med et beundringsværdigt ungdommeligt Duk i Knæerne — og et lidet Sideslæng, som vilde han forsøge sin gamle, forlængst nedpakkede Morskab, at gaa paa Hænderne. — —

. . . »Er De der, lille Frøken Kyrle?« forhørte Kapteinen sig nogle Dage senere, som han i Forbigaaende gløttede ind paa Kjøkkenet.

Frøken Kyrle, der var i Færd med at rense et Kalvehoved, blev lidt benauet over Visitten.

»Nu skal jeg komme, Hr. Kaptein,« skyndte hun sig med at sætte Fadet fra sig.

Hans Øine for nærsynet rundt.

»Frøkenen er allene?« forhørte han sig, og hviskede ganske stille ind i Frøken Kyrles Øre, at den Lille havde noget at betro hende. —

Frøken Kyrle fulgte straks Indbydelsen, men Kapteinen tog sig en liden Friluftstur rundt Allemandssøen. — —

Den Lille sad ved Vinduet og stirrede aandsfraværende ned i den rummelige Gaardsplads, hvor nogle Børn fra Gaden legede: »Tre Par ud« og nogle andre uskyldige Lege.

Frøken Kyrle stillede sig lidt beskeden afventende dernede ved Døren. —

. . . »Kom herhen,« nikkede Frøken Hulda sødlig mat, som var det de første Dage efter en livsfarlig Operation, — »jeg vil betro Dem noget.« — — Hun pegede paa en liden Bænk, der stod paa Vinduesforhøiningen. —

Frøken Kyrle satte sig forsigtigt tilrette paa den anviste Plads.

. . . »Kan De føle, hvor her er guddommeligt stille herinde, Frøken Kyrle?« spurgte den Lille hviskende som bange for at bryde igjennem noget Slags usynligt. —

Frøken Kyrle nikkede, men vidste ikke hvortil. —

Frøken Hulda dyppede sin lille fine ringbesatte Finger som i en Skaal med Vievand og lod den saa beskrive en mystisk Bue i Luften: — —

»Saa underligt helligt, De, som om Luften endnu var svanger af alle de Ord, alle de Løfter og Forsikringer, som i dybeste Fortrolighed er udvekslede mellem to Mennesker, Mand og Kvinde — — — der elsker — — elsker.« — —

Næseborene sugede spillende Luften til sig i lange intense Drag. — —

. . . »Ja, Frøken Kyrle,« kom det blødt svævende videre med høialterlig Andagt, — »nu er jeg i den Tilstand, som gaar forud den store Frygten.« — — — — —

Hun antog, den søde Lille, at Frøken Kyrle var altfor betaget til at kunne finde et passende Ord for sine Følelser og fortsatte:

»Jeg har endelig besluttet at gifte mig med Kapteinen — — og han har kysset mig paa Panden« . . .

Børnenes Leg syntes at fange Frøken Kyrles Opmærksomhed. —

Den Lille skyndte sig med en forklarende Bemærkning:

»Vi har taget den Beslutning at gifte os straks. — Vi har jo ikke noget at vente efter — — da Kapteinen jo har, hvad han skal bruge — —«

»Ja — naturligvis,« gav Frøken Kyrle hende Medhold, hun kunde saa godt forstaa, at Kapteinen det havde. —

. . . »Men,« vaagnede den Lille op, som efter en let Drøm, »jeg vilde saa svært gjerne spørge Dem om noget, Frøken Kyrle.« —

Frøken Kyrle blev rød. —

. . . »Tror De ikke nok, Frøken Kyrle, at Præsten vil nævne alle Ordensdekorationerne . . . Kapteinen har saa mange — naar han lyser for os? . . . Og saa synes jeg virkelig ogsaa, at det lille v, som Kapteinen har Lov til at sætte foran sit Navn altid bør nævnes . . . Ja, synes ikke De jeg har Ret?« — —

Frøken Kyrles Svar druknede i Salmen: »Det er saa yndigt at følges ad«, som pludselig brusede ind til dem fra Spisestuen. — —

De to var nok ikke de eneste om den store Begivenhed, tænkte Frøken Kyrle.

. . . »Det er Kandidat Burmann, som synger for,« pressede Frøken Hulda frem.

Hun græd. — —

Den Lille pudsede om lidt sin bitte bitte Næse med sit bitte bitte Silkelommetørklæde:

»Bed Fru Skibskaptein Harder træde herind til mig,« — vinkede hun Frøken Kyrle af. — —

Gamle Fru Harder navigerede sig ind, og den Lille rakte hende sin blege matte Haand med et bedende Nik hen imod Bænken paa Forhøiningen.

Fru Harder gav den lille Dukkebænk et Snarkast og lod sig derpaa hovedrystende dumpe ned i en magelig Lænestol. —

. . . »Naa, mit søte Mus?« begyndte hun Konversationen, »er en saa glat?«

Den gamle Kapteinenkes robuste Stemme rev ligesom en lang Flænge i den hellige, »lydløse« Spindelvævsatmosfære, syntes den Lille og tog sig nervøst smertefuldt op til Panden.

. . . »Hun maa ikke være so dreadful,« klappede Fru Harder hende over Haanden. —

Den Lille saa lidt fornærmet ud, men greb sig an og sagde undselig som en ung myrteduftende Jomfru:

»Jeg er nu kommen i den her Tilstand, Fru

Harder, som gaar forud for Giftermaal . . . Jeg skal gifte mig med Kaptein Rasmus v. Ivers« . . .

»Det er ret, det er ret, Pigen skal strenge sig an, naar hun er tørnet rundt det slemme corner« — —

— »Vi gifter os straks . . . Kapteinen længes efter et stille, hyggeligt Hjem,« skyndte den Lille sig at afbryde.

»Og han har kysset Dem?« forhørte den gamle Dame sig, som den, der er en Smule underrettet. —

Den Lille slog sine smaa Øine dydigt mod Gulvet. —

»Ja, Fru Harder, — — Kapteinen fik Lov at kysse mig paa Panden — — og paa Hænderne.«

— — »Kapteinen er Kavaler helt igjennem,« slog hun sine Øine modig op. — —

»Ok, mit søde Skidt, det lader man sig ikke gøre sig til Takke med. — Hankjønnet har siden ingen Magt paa sig — — De er bare Natur-Urangutanger all together« . . .

»Men Gud!« hvinede den uskyldige Hulda, — »tror De virkelig, at min Mathias« — — —

»Ok, mit dumme Puck, hvis hun tilbageholder sig fra Deres Mathias fulde Rigtigheder i alle hans Veie, kan hun tage en Daase Poisen ind paa, at han spekulerer paa et andet Gaas, som ikke tænker paa andet end lade Munden staa for . . . No, no, mit liden Spinet, ikke Boxeri udenfor Rigtighederne. — Har hun sagt den gamle Halibut a, faar hun ogsaa sige ham b . . . Intet

Fikserimaskerier mod hans velkomne Begjeringer som en elskende Ægtefælde« — — —

. . . »Aa, kjære Fru Harder, vil De ikke nok være saa sød, at bede Justitsraadinde Meyer komme herind,« afsluttede lille Hulda træt smilende Foretrædet. —

X.

Fru Wollert var netop kommen hjem fra Teatret efter en noget anstrengende Formiddagsprøve og laa nu let hvilende paa Divanen med Hovedet fuldt af allehaande brogede Optrin, hvorigjennem en skarp Kommandorøst skar sig lidt rydt frem i Forgrunden. — —

— »Det tegner til Succes,« murrede hun i et langt, træt Stræk. — Det var Frøken Astrups Debut, hun kom til at tænke paa. —

Tanken gjorde hende med et saa vaagen. —

Det var dette egoistiske Paahit af Hegner, som Frøken Astrup havde betroet hende paa Prøven i Dag. — — Denne mandfolkelige Kortsynethed, straks at ville rive hende løs fra Kammeraterne, oprørte hende som en Slags Foragt, noget som halvt udleverende Kollegerne, noget tyranisk, som hun i Øieblikket ikke følte sig stærk nok til at kue. —

Hun reiste sig op fra Divanen og drev spekulerende frem over Gulvet. —

— Ingen Tvivl om andet; han havde faat en Anelse om, at den unge Ditleff havde mødt trofast

hver Aften deroppe hos hende for at gjennemgaa sammen med Agda de store Elskovsscener, de to havde sammen. — —

— Ingen Tvivl om andet, — — dette skulde være et Slag i Ansigtet paa hende — Fristerinden. — —

— — Rigtig saa temmelig udspekuleret tænkt af ham. — — — Bare tage den friske, nybagte Debutant i Flaben sin og straks beholde hende for sin egen Mund . . . Kanske i Lag med Frøken Kyrle — haanjebede hun ved Tanken — . . . Rigtig en egte Proletartype, den Hegner — — løftede hun paa den dunede Overlæben sin. — —

Øinene for lidt søgende rundt og bed sig tilsidst fast i en uskyldig Tidsel blandt Gulvtæppets brogede Mønster. —

. . . Kunde jeg bare saavist finde en rusten Brod — — —

Der lagde sig et blankt Drag over Mundpartiet, men Øinene svandt mere og mere ind til to smaa hrungrønne Streger — — —

— — —

Pigen kom ind med en hel Bunke Aviser. —

»Værsaagod — maatte rundt i flere Udsalg, for at faa fat i dem alle,« oplyste hun. —

»Tak, det er godt,« — affeiede Fru Wollert Pigen og gav sig straks i Kast med Bladene, et efter et. — —

»Se, se!« — —

I dem alle fandt hun en virkelig behagelig affattet Notits om hendes Forlovelse med den

svenske Baron Göran Svante. — — Saa nydeligt. — — Ikke mindste Spor af Ironi — — —

I Hegners Blad opdagede hun tillige en nok-saa lang Redegjørelse om den forestaaende Debut. — —

»Hm, hm!«

Et Par Steder havde Bladet nævnet hende som den unge Debutantindes energiske Instruktrice — — —

— »Energiske«, — — hun begyndte at smage lidt paa det ene Ord. — — — Man skulde helst læse en saadan Artikel igjennem med Loupe — — for det var et saadant ondskabsfuldt Blad. — — —

»Værsaaartig,« kom Pigen gløttende ind, »her er et af Middagsbladene.« — —

»Tak. — Er det Karen, De hedder?«

»Ja —.«

»Tak!«

Hun aabnede Bladet med et vist suffisant Tag. — — — Straks efter krøllede hun det stakkels Papir sammen og slængte det henimod Kulkassen med en foragtelig Grimace. —

Saa lukkede hun langsomt Døren, der ikke var falden i Laas efter Pigen, og skred med en vis sørgmodig, lidende Mine tilbage til Divanen. —

. . . Naturligvis havde Mennesket havt sine glade Dage, — hvad havde han ellers at være Baron paa, — men at det stod saa rivende galt fat med Finantserne, havde hun dog ikke trot. — — — At Fyren havde spillet sig op en uhyggelig Bunke Gjæld, var hun ikke uvidende om, men at

det var saa fælt, som dette Fillebladet skrev, havde hun ikke tænkt sig. — — — Nei, det var maaske sikrest, at gjøre Regnestykket op endnu en Gang . . . Selvfølgelig kom Wollert til at spare en 3000 Kroner, naar hun nu giftede sig — — — Per fik næppe mere end 1200 — — og det maatte siges at være godt. — — — — — Baronens »Livrente« var paa stakkels 5000 . . . Naturligvis brugte han mindst de 10000 . . . . . . Saa skulde hun til at føre stort Hus igjen, holde Piger og have Spektakel . . . Hun forstod saa vel, at der kom til at gaa en 10—12000 Kroner — — — og hendes Gatie blev næppe forhøiet. — — — . . . Høist elegant Udstyr havde imidlertid Baronen — — det var da endda en Trøst. — — — Bare det nu ogsaa var hans? — —

Hun hørte Per aabne Entredøren.

»Hm!«

Det var nok Baronen, kunde hun forstaa af Modtagelsen. — — Per forblev uimodtagelig for Baronens Elskværdighed. —

— — —

»Om jag vore säker på, att det ej skulle låta banalt i dina vackra öron, skulle jag helsa dig, min Vally, med diktarkungens fagra ord: Jag helsar dig, min älskade, godmorgon!«

Fru Vally satte sig demonstrativt til Flyglet.

»Nå, vill du inte helsa vackert god morgon på mig, vännen min?« — —

»Aah —,« rystede hun ham af sig. —

Med let Haand skyvede han en liden Pyntenaal fastere ind i hendes rige Haar:

»Sötungen min!« — —

Hun tog sig raskt op til Haaropsætningen:

»Aah —, jeg er saa kjed af det hele Stel saa« — — kastede hun et graahvidt Blik henimod ham og reiste sig —

Lynsnart greb han hende.

»Står det återigen illa till med det stygga humöret?« spurgte han med Barnemund og kyssede hende.

»Uh!« blæste hun.

»Hör nu på, min lilla vän!«

»Ah!« rev hun i hans Fingre for at komme løs. — —

»Om du nu är en snäll flicka, skall jag visa dig något märkvärdigt —«

»Slip mig, Svante!« slog hun hans Haand. —

Han satte sig paa Klaverstolen, løftede hende op paa sit Fang og surrede rundt — —

. . . »Jeg vil ud af det hele!« sled hun paa, for at slippe ned — »det bliver bare til Fortvivlelse.«

Han surrede smilende rundt, rundt. — —

»Slip mig dog ned, Menneske!« klep hun ham i Armen.

Han kyssede hende paa Mund og Hage.

»Du är så våldsomt vacker, när du är vred, käraste barn, att jag föredrager att behålla dig för alltid — alltid.« —

»Ah!« hvæsede hun afmægtigt og lidt kildret ved hans faste Tag om hende.

— »Jag har något med mig här i rochfickan du, om du är mycket snäll skall du få se det.« —

»Jeg er saa kjed Snakket dit, saa —,« henkastede hun mokant. —

»Ska vi nu så småningom undersöka, hvad lilla Göran har i sin ficka?« spaste han.

Hun lukkede Øinene.

»Se här, läs nu, min lilla vän, och var mild och glad.« —

Han havde halet en stor Messingdørplade frem af sin dybe Jakkelomme.

Hun aabnede lidt modstræbende sine tunge Øienlaag og læste mysende:

BARON OG BARONESSE
GÖRAN SVANTE

. . . »Hvad du kan hitte paa, Göran,« — sa hun blot og greb ham luggende i Haaret.

»Nå, nå! Inte så hårdt, vänen lilla! Kom ihåg att de få strå ja har kvar måste behandlas med mycket stor försigtighet.« — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — — — —

»Jeg har faat en Idé, du!« hoppede hun fra ham.

»Är den bra?«

»Superb!« jublede hun.

»Låt mig nu höra —«

»I Morgen Aften efter Forestillingen, du ved, det er Frøken Astrups Debut, byder jeg paa en excellent Souper i . . . Caféen.«

Baronen syntes godt om Idéen. —

»För huru många Kuvert?« spurgte han. —

»Lad mig se,« talte hun paa Fingrene med smaa kattepoteagtige Bevægelser — — — »Kun seks,« nikkede hun afgjort med et noget æggende og hævnlystens Smil.

»Hvem tänker min lilla vän då att invitera?«

»Du kjender Frøken Astrup og unge Ditleff?«

»Mycket vell,« nikkede Baronen.

»Ja — og saa inviterer vi et Par andre af hendes Medspillere — —«

»Men säg mig, vännen min, är inte den unge Fröken Astrup förlofvad —

»Jo, men vi agter at more os,« blinkede hun.

»Mycket sant! —

Et Par Timer senere saaes Parret Arm i Arm paa Strøget. — De kom fra . . . Caféen og var — mycket lycklig.

XI.

Hvis man i Dag tilfældigvis aabnede Døren ind til Hegners Værelser, vilde man straks kunde ane en forestaaende Feststund. — —

Der var ikke den Ting derinde i de hjemlige Rum, som ikke havde noget af en Slags Festglans i Øiet. — Om det saa var den tykmavede Papirkurv, stod den der under Skrivebordet og smilte jovialt med sit nye rosenfarvede Baand om Livet.

Der fandtes mange Planter og Blomster. — Paa det speilblanke Mahognibord stod en hel Urne fuld af store, gule Roser. —

Frøken Kyrle havde Smag og en nænsom Haand for hyggelige Arrangements.

Hun havde været paa Færde den hele Dag derinde; men saa velgjørende lydløst syntes Hegner, som takkede uden Ord. — —

Hegner, som havde været en Tur nede paa Redaktionen, havde næppe faat sin Overfrakke hængt skikkeligt fra sig og en Cigar tændt, før han modtog Besøg af Burmann. —

Det var en lidt overraskende Visit. Pensionærerne pleiede ikke at uleilige Hegner med Besøg.

Burmann stod mægtig skrævende foran en Reproduktion af Julius Paulsens »Adam og Eva«.

Hænderne dybt i Bukselommerne og Cigaretten sjettende i venstre Mundvig. —

. . . »Bare noksaa løierligt, De Hegner, at Eva blev gjort af Adams Ribben og ikke omvendt . . . Lad os være ærlige, De, og fuldtud erkjende Kvindens Overlegenhed,« — skjævede han med et halvt Øie over til Hegner — . . . »Kvinden er en Art Genius i sin dæmoniske Mangfoldighed . . . Kvinden er et Fludium, for hun er i alt og over alt . . . Kvinden er en Personliggjørelse af Allivet, for hun sidder ved Verdensroret . . . Hun er Aand, — hun er Natur . . . Livet har sit Udspring fra Kvinden . . . Kvinden er stor! Manden er skrøbelig!« — —

Han gav sig til at smaatrippe rundt i Værelset. — —

. . . »Mandfolkene? — — Hankjøn, kjære, som gamle Fru Harder siger . . . Trælledyr! . . . Maalet: Kvinden! . . . Belønningen: Spørgsmaalstegn! Kjødet er skrøbeligt!«

. . . »Kan klassificeres selvfølgelig,« standsede han op foran en Maaneskinsstemning. — »Der har vi det gamle, forbrændte Møl, Ivers . . Træt af at tygge Drøv og drikke The, tager han ikke i Betænkning at flyve lige ind i Flammesuget, uagtet Gud skal vide, han har været der før, den gamle skikkelige Habakuk . . . Kvinden er god! . . . Eller se til Maleren Sivert Lundh — et rent Geni . . . En vakker Dag stod den mangfoldige Dæmon der:

Kvinden i Guld . . . Færdig! . . . Kvinden er stor! — Manden er skrøbelig!«

. . . De har hørt, at Frøken Nekmars Onkel er død?« standsede han pludselig foran Hegner. —

Hegner havde ikke hørt det. —

. . . »Jo,« oplyste Burmann, »for et Par Dage siden og ganske pludselig — — Hjerteslag tror man . . . Jeg ved ikke paa Øret, hvormeget Frøken Nekmar arver; men der er Sikkerhed for de 50000 . . . Det er mange Penge, Hegner . . . Ikke? — —

Hegners Svar kunde betyde baade Ja og Nei.

. . . »De er vel saa nogenlunde enig med mig i, at nogen Skjønhed kan man vel næppe kalde Damen . . . og vi tør vel ogsaa nok gaa ud fra, at hun saa smaat er begyndt at tære paa det tredie Snes; men en fin.« —

Han slængte et Kort paa Bordet. —

— »Man bøier sig for Verdensaltet, De, lukker Øinene godt til — begge to — og forbliver os selv — d. v. s. — Mandfolk. — — — Kvinden er stor!«

— »Au revoir!« hilste han og gik.

Hegner blev siddende og se mod Døren, hvorigjennem Burmann hastede ud. — —

Efter en Stunds Forløb tog Tanken en anden Retning. — Han reiste sig og drev over til Bordet. — Tog ikke Kortet op, bøiede sig bare saavidt fremover, at han kunde se, hvad der stod. —

Kun en liden, næsten umærkelig Vibren med Næsevipperne røbede, at han havde læst de to

Navne, der stod prentet med nette, uskyldige Bogstaver. — — —

Frøken Kyrle kom ind.

»Ja, nu ved jeg ikke rettere, Hegner, end at al Ting er fikst og færdigt fra min Side — og alt just saa.« — —

»Det tænker jeg nok,« smilte han.

. . . »Østerserne er Kragerørs, og svært fine ser de ud,« — lænede hun sig trygt op til Sofaryggen. — »Duerne er jo lidt smaa, men gjør et godt Indtryk — de ogsaa,« forsikrede hun. —

Hegner saa fornøiet ud. —

. . . »Og De skulde bare se nogen Vindruer,« — viste hun ham med store, skaalformede Hænder, — »og Appelsinerne er Blod — — og vist gode.«

Hegner tvivlede ikke om, at alt var udmærket.

. . . »Det kolde Bord skal blive just saa . . . baade med Laks, Sardiner, Hummer og Kaviar og — —«

— »Og tre Kuverts?« afbrød Hegner.

»Aa nei, Hr. Hegner, jeg tror ikke, det er værdt. Dere to vil faa det hyggeligst alene.« — —

»Aa — nei,« smilte han varmt, — »kan ikke nytte Dem at knibe udenom. Jeg vil det nu saa — denne Gang, og lad mig slippe for at trygle Dem, er De snil.« — —

»Ja — ja da, naar De saa synes, Hegner, saa — — saa siger vi tre Kuverts da,« kom det med en egen varm Klang i Tonen. — — —

Det gamle Empireur slog 9 Slag. —

»Ja, nu er hun da midt inde i det, Stakkar,« — nikkede Frøken Kyrle tankefuldt op til den sølvblanke Urskive. — —

Hegner sad i Skrivestolen og legede med en liden, hvid Rosenknop.

. . . »Tænk, at hun ikke turde spille, hvis De saa paa hende,« lød det videre, som i en lang, spekulerende Tanke, — »hvor hun maa være angst — —«

— »Naa,« afbrød Hegner, — »har De saa havt Tid til at se paa den Leilighed, som jeg har snakket med Dem om?«

»Jo, det kan De tro, jeg har, Hegner, og det til og med hele to Gange . . . Første Gang glemte jeg saa rent at se, om der var — — om der var Loftskammer og sligt noget Udenomsvæsen; men saa gik jeg indom i Eftermiddag . . . Jo, der var alt, hvad der skulde være — — og en saadan Udsigt fra Balkonen! . . . Den Leilighed skal dere nok blive glad i . . . Den bør De tage, Hegner.«

»Det har jeg ogsaa halvt tænkt,« nikkede han. —

. . . »Men Frøken Agda har maaske ikke set den endnu?« forhørte hun sig. —

»Nei,« svarede han og ribbede som i dybe Tanker den lille, fine Rosenknop, — »i de sidste Uger har hun jo ikke havt Tid til nogetsomhelst udenfor Teatret.«

»Det er sandt, Hegner, jeg tror, jeg maa sige Dem det . . . Ja, De er jo ikke overtroisk, ved jeg nok, men da jeg i Eftermiddag havde set paa Leiligheden og skulde lukke Entredøren efter mig, spillede en Solstraale slig imellem Døren, at det var rent et Syn at se, naar en vidste, at der kun har været Regn og Taage i hele Dag . . . Jo, De kan tro, der kommer Lykken til Huse.« — —

»Det gjør den vel nok, vil vi haabe,« smilte han og samlede de smaa Blade sammen.

. . . »Men for den, som maa lukke en saadan Dør i Laas,« fortsatte Frøken Kyrle vemodigt — »stænges Lykken ude.« — —

»Saa maa vi se til, at faa Dem med ind — De ogsaa,« smaanikkede han.

Idet han reiste sig for at lægge de opsamlede Rosenblade i et Askebæger, faldt hans Øine ligesom med en Gang saa klart seende paa hendes hvide Haar. —

Hun følte hans Blik og bøiede sit Hoved lidt generet afværgende til Side. —

»Jeg ser paa Deres Haar, Frøken Kyrle, hvad vi daglig har for Øinene, bider vi kun yderst sjeldent rigtig Mærke i . . . Her opdager nu jeg for første Gang, at Deres Haar er ganske hvidt.« —

Hun strøg sig halvt barnlig forlegent fremefter Skillingen:

— »Naar det først rigtig begynder, gaar det saa uhyggeligt hurtigt,« lød det svagt smertefuldt undskyldende. — —

»Uhyggeligt, siger De?« — — »Det er en stor Pryd for Dem, det Haar,« — kom det med en Snev af Irettesættelse. —

»Det sidste Aar har været lidt stridt for mig,

Hegner,« forklarede hun med en sagte Hovedrysten. —

. . . »Saa?«

»Man bliver saa alene, synes man . . . saa underlig fattig og ene, naar de gamle forlader en,« — fulgte det hviskende.

Hegner befriede sig fra de smaa sammenklemte Rosenblade og tog nogle Slag hen over Gulvet. —

. . . »De maa endelig ikke tro, at det er lutter Glæde for mig at forlade — naaja vi bliver maaske alligevel sammen, Frøken Kyrle,« standsede han atter op foran hende. —

Hun sad og bøiede og bøiede paa et lidet Straa. —

. . . »De har været meget for mig, ofte maa jeg tænke, langt mere, end jeg selv aner.« — —

Frøken Kyrle blev med et som bare Øine. —

. . . »Jeg tænker paa,« fortsatte han som svarende paa et Spørgsmaal, »den Gang jeg som ung Student flyttede her hen. Det forbausede mig at De kunde lade mig bo saa billigt. — Det var Burmanns Værelse jeg begyndte med. — — — Naa, senere fik jeg saa at vide af mine gamle Vertsfolk, at De havde været hos dem. — — De vilde gjerne gjøre lidt godt mod en fattig, hjemløs Student. — Det var jo heldigt at Valget faldt paa mig,« smaalo han, »mine andre Velgjørere kjender jeg ikke, men det synes mig, at jeg skylder Dem mest.«

Frøken Kyrle lagde Haanden strygende over sine Øine. Hun kom til at tænke paa, hvad han

skyldte hende — — og hvad Livet havde bragt ham . . . Var det ikke naar alt kom til alt mere Sorg end Glæde? — — —

. . . »Man bliver saa nervøs, og har saa let til Taarer,« undskyldte hun, »Pensionatslivet fører saa megen Søvnløshed med sig — —.« — —

Hun skjulte hastigt sit Ansigt i begge sine Hænder. — — Det syntes ham som plumret af lydløs Graad. — —

»Aa nei,« kom det deltagende fra Hegner som han satte sig paa Sofaarmen, »det er vel ikke altid lige behageligt.«

»Nei, men en faar jo være glad og stræve paa alligevel; men sommetider føler jeg mig saa træt, det synes mig da selv, at jeg er saa rent færdig — — saa ganske færdig.« — —

»Aldeles ikke,« trøstede han — — »men alligevel« — — kom det betænksommere idet han hastede hen til Døren, aabnede og modtog et Telegram. —

Frøken Kyrle reiste sig.

»Det er fra Inspektøren — — fra Teatret,« forklarede han hurtigt, aabnede Telegrammet, gik det skyndsomt igjennem og læste saa:

»Efter den store Scene i 2den Akt langvarigt Bifald. Stemningen god. Tegner til Succes.«

Han foldede Telegramet lydløst sammen og lagde det over paa Skrivebordet. —

Frøken Kyrle sank atter ned i Sofahjørnet; men paa en lang Stund blev der ikke vekslet Ord. — —

›Kanske, jeg saa smaat skulde begynde at dække Bord?‹ brød Frøken Kyrle atter Stilheden. —

Hegner mente, at det godt kunde vente med Borddækningen, indtil han var kjørt ned til Teatret for at hente hende.

Frøken Kyrle reiste sig lidt efter, trak Rullegardinet til Side og saa ned paa Gaden. — Straks efter lød Smeldet af en Pisk op til hende. —

Hun gav raskt Slip paa Gardinet og vendte sig om for at varsko Hegner, men han stod allerede i Færd med at iføre sig sin Overfrakke — derude i sin lille Entre. — — — — —

Frøken Kyrle maatte kalde Pigen ind for at hjelpe til med Borddækningen. — Hun selv stod ganske raadløs og saa forunderlig magtesløs overfor selv den mindste Smaating. — — Ikke den ringeste Tøddel kunde hun længere arrangere saaledes, at det tog sig ud, og slig som hun havde tænkt sig det. — — Saa forunderligt livløst laa alt for hende. — Og dog var hun saa langtfra tilfreds med det, saaledes som Pigen ordnede Bordet, men rettede og rettede snart paa det ene og snart paa det andet og altid saaledes, at Pigen maatte gjøre det godt igjen. —

Senere gik hun langsomt rundt i de to hyggelige Værelser og gjennemgik hvert Billede, hvert Møbel, hver liden Gjenstand med sit allerfineste Lommetørklæde. — — — —

Da Hegner kom tilbage, fandt han hende siddende i den magelige Skrivestol med nogle Blomster mellem Hænderne. —

Hun reiste sig langsomt og skarpt søgende, som ikke fuldt vaagen efter en lang Drøm. —

Han stod ved hendes Side med høire Haand hvilende paa Stoleryggen, og forklarede venligt og langsomt, som gjaldt det en hel Fremtid, at hun, Frøken Kyrle, hørte og forstod hvert Ord. — —

. . . »De ser vel jeg kommer alene — — — Ikke sandt? — — Jeg kom for sent — — et Par Minutter bare — — — — Som jeg kom, kjørte Agda sammen med Fru Wollert og hendes Forlovede, Baron Svante, den unge Ditleff og et Par andre — Kunstnere ... De skulde til ... Caféen, havde hun sagt til Inspektøren og til Portneren, — — om jeg skulde forhøre mig . . . Det finder jeg rimeligt ... Hendes unge Medspillende ... Hendes Kolleger — — — Anderledes muntert, De,« sluttede han af med nogle alvorlige Smaanik, der skulde være lystige. —

Frøken Kyrle var bleven saa klar ved at høre hans langsomme Forklaringer og ved at maatte se ind i dette bestemte Ansigt, hvor tunge Sveddraaber arbeidede sig ivrigt frem i Dagen. — —

Hun forsøgte at reise sig, men kunde ikke, tog saa blot hans Haand og bøiede sit Ansigt tæt, tæt ind til den.

Fra sin Haand, der brændte i hendes, kjendte han sig gjennemrislet af en Slags Strøm — — saa besynderlig betagende, syntes han, som om et nyt Hjerte voksede sig frem og fyldte ham. — — —

I et Sekund havde han fundet, hvad han i lange Aar havde søgt. ... I et lidet Sekund fanget

Løsning paa saa mange Tanker, saa mange Gaader og saa mange tilbageholdte Anelser. — —

Han blev angst for sig selv, angst for at tabe Magten over sine Følelser og trak sin Haand lempelig til sig, mens Øinene søgte rundt i Værelset efter et passende Afledningstema. —

Øinene faldt paa Burmanns Kort, der af Pigen var flyttet over paa en gammel Mahognisokkel. —

»Kom,« sa han, — »lad os gjøre det lidt hyggeligt for Burmann og Frøken Nekmar ... De er jo blevne forlovede — de to.« — — — — — — —

... Men Frøken Kyrle havde sukket og lidt, bødet og bedt, tiet og forstaat, søgt og fundet. — — Nu stod hun bare stille, ganske stille og takket. — — —

Han syntes, som han tog hendes Arm og lagde den varsomt i sin, at der ligesom sprat tusinde Solpletter op og lagde sig blidt legende rundt, rundt og opover. — — Det var som Høstsolens sagtmodige Leg mellem de gulhvide Blade. ———

Han trykkede bare det graa Hoved endnu stærkere mod sit Bryst. — —

... Og de graat begge.

NOGLE BARNDOMS- OG UNGDOMSERINDRINGER

AF

MARIE KONOW, FØDT OEHLENSCHLÄGER

Pris 1 Kr. 50 Øre

Den lille Bog gør i al sin fordringsløse Form et overmaade sympatetisk og fornøjeligt Indtryk. Den varmeste Slægtskærlighed lyser fra hver Side, og særlig staar Faderen og Moderen i al deres sunde Menneskelighed — hver paa sin Vis — smukt mellem det hele Galleri af kendte Skikkelser fra længst forsvundne Dage. Dannebrog.

TROLDHEDE

JYSK JULEHISTORIE

AF

BØRGE JANSSEN

Med Omslagstegning af A. HOU

Pris 3 Kr, indb. 4 Kr. 50 Øre

»Troldhede« har til Undertitel »Jysk Julehistorie«. Og denne Titel lyver ikke; det er en rigtig hyggelig, jysk Julehistorie, Børge Janssen her fortæller os, omend han derovre fra den vestjyske Herregaard foretager hyppige Afstikkere til det elskede Syd. Allerede Omslagsbilledet leder Tanken hen paa en hyggelig Vinteraftenen med nedrullede Gardiner, god Kakkelovnsvarme og en Tevandsknægt til at læske Tungen. Og netop saaledes er »Troldhede«.

Det er en køn Julehistorie, som vil kunne berede Læseren nogle hyggelige Timer, og som vil efterlade kønne Minder i Læserens Sind. Nykjøbing Dagblad, Falster.

Af Efteraarets Nyheder:

INGVOR BONDESEN. **Kareten fra Lønneskov.** Omslagsbillede af *Poul Steffensen.* 2det Oplag. 2 Kr. 50 Øre, indb. 4 Kr.

INGVOR BONDESEN. **Hersen paa Steinarstad.** Omslagsbillede af *Poul Steffensen.* 2det Oplag. 2 Kr. 25 Øre, indb. 3 Kr. 75 Øre.

O. H. C. BILLE. **En Vagthistorie og andre Fortællinger.** Med Omslagstegning af *Alfred Schmidt.* 1 Kr.

ANNITTA CARELL (C. Barner-Aagaard). **Fru Rigmor.** Fortælling. 3 Kr.

BØRGE JANSSEN. **Troldhede.** Jysk Julehistorie. Omslagsbillede af *A. Hou.* 3 Kr., indb. 4 Kr. 50 Øre.

THYRA JENSEN. **Musen.** En gammel Kærlighedshistorie med Vignetter og Omslagsbillede af *Marie Hatting.* 2 Kr., indb. 3 Kr. 25 Øre.

BERING LIISBERG. **Mads Ravn og andre Fortællinger.** 2 Kr. 50 Øre, indb. 4 Kr.

MARIE KONOW, født Oehlenschläger. **Nogle Barndoms- og Ungdoms-Erindringer.** Med Billede af Oehlenschlägers Fødested. 1 Kr. 50 Øre.

JAN MACLAREN. **Under den vilde Rosenbusk.** Autoriseret Oversættelse af Fru *Sofie Bruun.* Omslagsbillede af *Poul Steffensen.* 2 Kr. 50 Øre.

RICHARD MARSH. **En adelig Opdager.** Bearbejdet efter Originalens 4de Oplag af *Axel Thomsen.* 2 Kr.

M. MØLLER. **Under Foraarets Mærke.** Fortælling fra grundtvigske Egne. 3 Kr. 50 Øre.

LEWIS WALLACE. **Ben Hur.** Historisk Fortælling fra Kristi Tid ved *Julie Meyn.* Gennemset af *Zakarias Nielsen.* Autoriseret Udgave. Andet Oplag. 2 Kr. 25 Øre, indb. 3 Kr. 75 Øre.

Faas i alle Boglader:

H. Hagerups Forlag.
Gothersgade 30. København.

JUN 11 1908